

HALKIN KURTULUŞU

30 MAYIS 1977
250 KURUŞ
58

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

HALKIN KURTULUŞU DEVRİMLE OLACAKTIR

İşçiler, köylüler, emekçiler işbirlikçi hakim sınıfların partilerine, onlarla uzlaşan CHP'ye, TBP'ye ve proleter devrimci olmayan bağımsız adaylara oy vermeyelim!

İki aydan fazla bir zamandır Türkiye'yi meşgul eden seçim kampanyası sona eriyor ve 5 Haziran'da seçimler yapılıyor.

Sınıf bilincine kavuşmuş devrimci işçilerin, köylülerin ve tüm emekçilerin bu seçimlerdeki tutumu, Türkiye'de sürmekte olan sınıf mücadelesini önemli bir şekilde etkileyecektir.

Önümüzdeki seçimlerde tutumumuz ne olmalıdır?

Bugün işçiler, köylüler ve tüm emekçiler, bu düzenin, kendilerinin kanını içerek ayakta durduğunu acı hayat tecrübelerine dayanarak bilmektedirler.

Milyonlarca emekçi durumundan hoşnut değildir. İşbirlikçi tekelci burjuvaların ve feodal toprak ağalarının düzeninin milyonlara yoksulluk, zulüm ve karanlıktan başka bir şey veremeyeceğini gören kitleler kurtuluş yolunu aramaktadırlar.

Fakat kitleler, kendiliğindenci bir arayışla gerçek kurtuluş yollarını bulamazlar. Şimdiki durumda milyonlarca emekçi kurtuluş yolu olarak seçimleri görmekte ve reformizmin etkisinde, bu hayalle avunmaktadır.

Oysa, faşist diktatörlük için seçimler sadece bir aldatmacadan ibarettir. Hakim sınıflar kaderini asla halkın oylarına bağlamamıştır, kendilerini korumak için her türlü yolu kullanacak, hiç bir alçaklıktan kaçınmayacaklardır.

Seçimler, bir kurtuluş yolu değil, tersine, kitlelerin uyuşturulması ve avutulması, hakim sınıfların kendi iktidarlarının kitlelerin gözünde meşrulaştırılmasının bir aracıdır. Seçimler bir aldatmacadır.

Halkı yoksulluğa, karanlığa, sefalete mahkum eden bu düzenin yıkılması seçimle değil, şiddete dayanan devrimle olacaktır. İşbirlikçi kapitalistleri ve feodal toprak ağalarını tasfiye etmek, emperyalizme bağımlılığa son vermek ancak halkın silahlı mücadelesiyle gerçekleşecektir.

İşçiler ve köylüler ancak devrimci işçi-köylü iktidarını kurarak kurtuluşlarını sağlayacaklardır.

Bugünkü koşullarda sınıf bilinçli işçiye, emekçiye düşen görev seçim aldatmacasını ve seçimlere dayanan sözümona "demokratik" parlamentoyu en geniş kitlelerin gözleri önünde teşhir etmek ve onların gerçek niteliklerini kavratmaktır.

Devrimci proletarya seçimlere bu amaçla katılmaktadır.

Devrimci proletarya, parlamentarist kurtuluş

De.sa.7.sü.5'de

Proleter devrimci adayları destekleyelim

ÇORUM	TUNCELİ	KAHRAMANMARAŞ
Bağımsız Milletvekili Adayı	Bağımsız Milletvekili Adayı	Bağımsız Milletvekili Adayı
PROLETER DEVRİMCİ	PROLETER DEVRİMCİ	PROLETER DEVRİMCİ
MEHMET ERSOY	AHMET DEMİRDÖVEN	HÜSEYİN SAYILIR

Seçim döneminde halkın talepleri uğruna mücadeleyi, demokrasi ve bağımsızlık mücadelesini daha da yükseltelim!

1. EMPERYALİZMİN, ÖZELLİKLE İKİ SÜPER DEVLETİN ÜLKEMİZ ÜZERİNDEKİ BASKISI VE SÖMÜRÜSÜNE, ÜLKEMİZİ EMPERYALİZME BAĞLAYAN EKONOMİK, SİYASİ, ASKERİ VE KÜLTÜREL BAĞIMLILIKLARA SON VERİLMESİ; ÜSLERDEN, ASKERİ PAKTLARDAN ARINMIŞ BAĞIMSIZ, DEMOKRATİK VE BLOKSUZ TÜRKİYE'NİN GERÇEKLEŞTİRİLMESİ.
2. NATO'DAN ÇIKILMASI DİĞER ASKERİ PAKTLARA GİRİLMEMESİ,
3. EMPERYALİZMİN İŞBİRLİKÇİSİ BÜYÜK BURJUVAZİNİN VE FEODAL TOPRAK AĞALARININ ORTAK DİKTATÖRLÜĞÜNÜ (FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ) YIKACAK, FAŞİZMİ VE SOSYAL FAŞİZMİ YOK EDECEK DEMOKRATİK HALK İKTİDARININ GERÇEKLEŞTİRİLMESİ,
4. İŞBİRLİKÇİ BÜYÜK BURJUVAZİNİN BÜTÜN MÜLKİYETİNE HALK YARARINA EL KONULMASI,
5. TOPRAK AĞALARININ TOPRAKLARINA VE HAZİNE ARAZİLERİNE TAZMİNATSIZ OLARAK EL KONULMASI, BUNLARIN TOPRAKSIZ VE AZ TOPRAKLI KÖYLÜYE DAĞITILMASI; KÖYLÜLERİN BANKALARA VE TEFECİLERE OLAN BORÇLARININ İPTAL EDİLMESİ; EMEKÇİ KÖYLÜLERİN MÜLKLERİ ÜZERİNDEKİ İPOTEKLERİN KALDIRILMASI,
6. KÜRT MİLLETİ VE DİĞER BÜTÜN MİLLİYETLER ÜZERİNDEKİ MİLLİ BASKININ KALDIRILMASI VE ULUSLARIN KENDİ KADERLERİNİ TAYİN HAKKININ TANINMASI,
7. ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFIYLA VE EZİLEN HALKLARLA DAYANIŞMA SAĞLANMASI, ÖZEL OLARAK SOSYALİST ÜLKELERLE VE HALK DEMOKRASİLERİ İLE İYİ İLİŞKİLERİN GELİŞTİRİLMESİ,
8. KIBRIS'TAN BÜTÜN YABANCI ASKERLERİN ÇEKİLMESİ, ÜSLERİN KALDIRILMASI; KIBRIS VE EGE SORUNLARININ TÜRKİYE VE YUNANİSTAN EMEKÇİ HALKLARININ YARARINA OLACAK BİR ŞEKİLDE BARIŞÇIL YOLLARLA ÇÖZÜMLENMESİ,
9. YASALARDAKİ HALKIN SÖZ, BASIN-YAYIN VE ÖRGÜTLENME ÖZGÜRLÜĞÜNÜ ENGELLEYEN BÜTÜN FAŞİST MADDELERİN İPTAL EDİLMESİ; TCK'NIN 125, 141, 142, 146, 311, 312 VB. MADDELERİN İPTAL EDİLMESİ,
10. FAŞİSTLERİN DEVLET KADEMELERİNDEN TEMİZLENMESİ, SOSYAL-FAŞİSTLERİN DEVLET KADEMELERİNE SIZMASININ ÖNLENMESİ; TOPLUM POLİSİ, MİT, MİLLİ GÜVENLİK KURULUNUN LAĞVEDİLMESİ; MHP, ÜLKÜ OCAKLARI GİBİ FAŞİST CİNAYET ÖRGÜTLERİNİN, TÖB GİBİ SOSYAL-FAŞİST SALDIRGAN ÖRGÜTLERİN KAPATILMASI,
11. FAŞİST KATİLLERİN VE İŞKENCECİLERİN CEZALANDIRILMASI, İDAM CEZALARININ KALDIRILMASI,
12. BÜTÜN TUTUKLU VE MAHKUMLAR İÇİN GENEL AF ÇIKARILMASI,
13. SEÇMEN YAŞININ 18'E İNDİRİLMESİ,
14. ÖĞRENİM ÖZGÜRLÜĞÜNÜN, İŞ VE CAN GÜVENLİĞİNİN SAĞLANMASI,
15. 8 SAATLİK İŞ GÜNÜNÜN HER YERDE UYGULANMASI,
16. REFERANDUM HAKKININ KANUNLAŞMASI, GENEL GREV YASAKLARINA SON VERİLMESİ, LOKAVTIN YASAKLANMASI,
17. İŞÇİ SINIFINA GENEL GREV, SİYASİ GREV VE DAYANIŞMA GREVİ HAKKININ TANINMASI,
18. İŞ KANUNUNDAKİ İŞÇİ SINIFI ALEYHİNE OLAN BÜTÜN HÜKÜMLERİN İPTAL EDİLMESİ,
19. BÜTÜN ÇALIŞANLARA GREVLİ, TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKININ TANINMASI,
20. TARIM İŞÇİLERİNİN SİGORTALANMASININ ÖNÜNDEKİ ENGELLERİN KALDIRILMASI,
21. HERKESE İŞ, EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET SAĞLANMASI, İŞSİZLİK SİGORTASININ KURULMASI,
22. PAHALILIĞA KARŞI ETKİLİ TEDBİRLER ALINMASI.

HALKIN KURTULUŞU

Seçim kampanyasında fedakârca çalışalım kitlelerle birleşelim

Emperyalist ve sosyal-emperyalist sistemde, ve bunun bir parçası olarak da ülkemizde, bir yandan ekonomik ve siyasi buhran derinleşirken, bir yandan da ezilen halk kitlelerinin mücadelesi yükselmekte, egemen sınıfların baskı ve terörü artmaktadır.

Özellikle ülkemiz, ekonomik ve siyasi krizin daha yoğun bir biçimde derinleştiği, sınıf çelişkilerinin daha fazla keskinleştiği, başta proletarya olmak üzere ezilen geniş halk kitlelerinin sömürü ve zulüm düzenini hedef alan mücadelesinin yeni boyutlar kazandığı, buna karşılık faşist ve sosyal-faşist terörün giderek yoğunlaştığı ülkelerden biridir.

Bunda, şüphesiz ki, seçimler döneminde yaşıyor olmamızın da bir ölçüde payı vardır. Seçim ortamı, siyasi tansiyonu daha da yükseltmiştir.

Geniş halk kitlelerinin yükselen mücadelesinin, egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarını tehdit edecek bir düzeye erişememesinin yanısıra, bugün, proletarya ve geniş halk kitleleri gerek mücadele tecrübesi açısından, gerekse örgütlenme düzeyi açısından önemli siyasi zaaflar içerisindedir.

Bu zaafların başında, şüphesiz ki, birinci olarak devrimci proletarya hareketinin bugünkü durumuyla henüz sınıfın ve kitlelerin küçük bir azınlığını kucaklıyor olması ikinci olarak da proletaryanın ve bütün kitlelerin siyasi mücadelesine önderlik edecek, kitlelerin nabzını elinde tutacak proletaryanın siyasi öncüsünün, devrimci proletarya partisinin henüz oluşturulamamış olmasıdır.

Bugün geniş emekçi kitleleri arasında reformist parlamenterist hayaller halâ yaygındır ve bu durum burjuvazinin ve toprak ağalarının siyasi örgütleri tarafından körüklenmektedir. Reformist CHP, kitlelerin sömürüye ve zulme karşı her geçen gün keskinleşen kinini oya tahvil etmek istemektedir. Sosyal faşist-reformist sendika ağaları işçi sınıfının gelişen sendikal-siyasal mücadelesinin önüne set vurmaya, sosyal-emperyalist yayılmanın hızlanması için siyasi şartları olgunlaştırmaya çalışmaktadırlar.

Bütün bunlara ek olarak, günümüzde en geniş kitleler ya tamamen örgütsüzdür ya da mevcut kitle örgütlerinin yönetimi faşistler, sosyal-faşistler ve

De.sa.7.sü.8'de

NURHAK (31 Mayıs 1971)

YAZISI 8. SAYFADA

MC'NİN BİLANÇOSU

5 Haziran erken seçimi halkla hakim sınıflar arasında süren mücadelelerin, bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır. MC hükümeti artık "ülkeyi yönetme" görevini yürütemez hale gelmiştir. Hakim sınıflar, hükümetin değişmesini göze alarak, yıpranan iktidarlarının orasını burasını yamalayabilmek için seçim manevrasına başvurmak zorunda kalmışlardır. 5 Haziran erken seçimi halkla hakim sınıflar arasında sürmekte olan mücadelede, hakim sınıfların geri adımlar atmak zorunda kaldıklarının bir kanıtıdır.

Fakat 5 Haziran seçimi aynı zamanda halkı yenilgiye uğratmak için bir tuzak, halka daha şiddetli vurabilmek için bir soluk alma durağıdır.

5 Haziran seçimine varılıncaya kadar MC hükümeti, halka azgınca saldırdı. Her fırsatta emekçilerin daha fazla sömürülmesi için çeşitli tertiplerin mimarı oldu. Boş vaadler ve demagojilerle kitleleri uyuştururken, ekonomik ve siyasi alanda emekçi kitlelerin yaşam koşullarını, büyük bir hızla kötüleştirdi.

Bu hükümetin "icraatı" onu oluşturan partilerin ve temsil ettikleri hakim sınıfların gerçek kimliklerini belgeleyen bir suç listesidir:

MC nasıl hükümet oldu?

1973 seçimleriyle kurulan MSP - CHP koalisyonunun çözülmesinden sonra, Adalet Partisi, Milli Selamet Partisi, Cumhuriyetçi Güven Partisi ve Milliyetçi Hareket Partisi birleştiler. Bu birleşme, bir sürü gizli kapaklı pazarlıktan sonra gerçekleşti. İşbirlikçi hakim sınıflar bu partileri yanyana getirebilmek için milyonlarca lira harcadılar. Çoğunluğu oluşturmak için keselerin, ağzı yeniden açıldı. Demokratik Parti'li ve bağımsız milletvekilleri hayasızca sürdürülen pazarlıklarından sonra satın alındı. Hükümet 31 Mart 1975'de ilan edildi.

Kısa zaman içinde halka karşı saldırılar azgınlaştı.

Siyasi "Özgürlükler" siyasi cinayetler ve işkence

Faşist diktatörlük şartlarında bulunan ülkemizde kalıcı ve kurumlaşmış olarak, "Siyasi Özgürlükler" in varlığından söz edile-

De.sa.6'da

Halkın Kurtuluşu Çorum Bağımsız Milletvekili adayı Mehmet Ersoy'la konuştu

H.K. - Bağımsız aday olmayı neden düşündünüz?

M. Ersoy- Vetolar bana şu gerçeği gösterdi; Seçimlere halkın temsilcileri alınmak istenmiyor. Ancak, halkımız bana ve sorunlarının çözümü için savunduğum fikirlere büyük bir destek sağladı ve yüzlerce, binlerce kişinin öneri ve desteğiyle bağımsız aday oldum.

H.K. - Seçimlerden ne bekliyorsunuz, halkımızın geleceği hakkındaki görüşleriniz nelerdir?

M.Ersoy- Seçimler hiçbir şekilde düzeni değiştirmeyecektir. Düzen ancak işçilerin ve köylülerin kendi aktif siyasi eylemiyle gerçekleştirecekle-

De.sa.7.sü.1'de

"Demokrasi ve bağımsızlık bayrağını seçimler döneminde daha da yükseltelim!"

Bütün oportünistlerin ve revizyonistlerin seçim taktiklerindeki ortak yan: "CHP'nin desteklenmesi"

SEÇİM ORTAMI, REFORMCU SİYASETLERLE

"Seçim mücadelesi, canlı bir eylemdir ve partiler sadece eylem halinde tanınabilir. Mücadele amansızlaştıkça, çatışanların yüzünün o oranda açığa çıkmasının zorunluluğu ortadadır." (Stalin- Bütün Eserler, Sy:23)

Yukarıdaki alıntının Stalin'e ait olduğunu bilmeyenler rahatlıkla bu sözlerin 1907'de Çarlık Rusyası için söylendiğini değilde 1977 Türkiye'sinde faşist diktatörlük altında yapılan seçimler için, bu seçimlerde çeşitli siyasi hareketlerin izlediği seçim taktikleri için söylendiğini zannedebilirler.

Gerçekten de 1977 seçimleri, seçim ortamı oportünist taktiklerle devrimci taktikleri ayıran bir mihenk taşı, oportünist-reformist siyasetlerle devrimci siyasetlerin denendiği ve küçük-burjuva oportünist siyasi hareketlerin gerçek yüzünün açığa çıktığı bir mücadele dönemi oldu.

Türkiye'de erken seçim meselesinin gündeme gelmesinin hemen arkasından, HALKIN KURTULUŞU reformizme ve parlementerizme karşı mücadele bayrağını yükseltti ve devrim meselesini öne çıkardı. HALKIN KURTULUŞU'nun ve HALKIN BİRLİĞİ'nin ortaklaşa yayınladığı seçim platformu, devrimimizin bu aşamasında halkımızın devrimci taleplerini dile getiren güçlü bir çıkış oldu.

HALKIN SESİ gibi sağ-reformist, DEVRİMCİ YOL ve KURTULUŞ gibi küçük-burjuva siyasi hareketler, bütün keskin sloganlar ve devrim lafları arkasına gizlenerek, yığınların gelişen siyasi eylemini sabote etmeye, yığınları burjuva-reformist 'CHP'ni desteklemeye çağırdılar.

Bu onların oportünist-reformist siyasetlerinden bağımsız olarak ortaya çıkan bir siyasi taktik değil tamamen mevcut siyasi çizgilerinin bir yansımasıdır, onun bir parçasıdır.

Burada, esas olarak DEVRİMCİ YOL dergisinin seçimler konusundaki tesbitlerini ve oportünist-reformist siyasi taktiğini eleştireceğiz. Buna bağlı olarak da, HALKIN SESİ, KURTULUŞ ve BAĞIMSIZ TÜRKİYE dergilerinin seçim siyasetlerinin burjuva özünü açığa çıkaracağız.

Bunun için, konunun temeli olması açısından, öncelikle, genel olarak seçim meselesi üzerinde, özel olarak da burjuvazinin en demokratik diktatörlüğü altında yapılan seçimlerle, yarı-sömürge ülkelerde büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü altında yapılan seçimlerin mahiyeti ve niteliği üzerinde kısaca da olsa durmak gerekiyor.

Burjuva diktatörlüğü altında seçimlerin mahiyeti ve niteliği

Her zaman revizyonizmin ve oportünizmin en fazla saldırdığı ve yozlaştırmaya çalıştığı şeylerden biri de, Marksist-Leninist devlet teorisidir. Burjuvazinin diktatörlüğü altında yapılan seçimlerle halk kitlelerinin yararına köklü değişikliklerin doğabileceğini zannetmek, burjuvazinin siyasi egemenliğinin seçimlerle sağlanan oy çoğunluğuna dayandığını ileri sürmek anlamına gelir. Böyle bir anlayışın, burjuvaziye karşı mücadelenin hedefini oy çoğunluğunu sağlamaya ve bununla burjuvaziyi geriletmeye yönelmesinden daha doğal bir şey yoktur. Ne var ki gerçekler, revizyonist ve oportünist anlayışları yerle bir ediyor. Çünkü burjuvazinin siyasi egemenliğini belirleyen, ne seçimlerdir ne de oy çoğunluğunun sağlanmasıdır. Bunun için, burjuvazinin siyasi iktidarı, oy çoğunluğunu temel alan barışçı yollarla ne yıkılabilir, ne geriletilebilir. Ve ne de halkın menfaatine bir takım köklü siyasi, sosyal ve ekonomik kazançlar elde edilebilir.

Revizyonizm ve oportünizmin iddialarının aksine burjuvazinin siyasi iktidarını belirleyen, sermayenin kudretidir. Bu kudret ona, özel baskı ve zorbalık mekanizması olan devleti, kendi çıkarı doğrultusunda kullanabilme avantajı sağlar. Devlet, sömürücülerin elinde olduğu sürece, emekçilerin üzerinde zor ve baskı örgütü olma özelliğini korur. Ve burjuvazinin elindeki devlet, hangi biçimde olursa olsun, emekçilerin üzerinde, zor ve baskı örgütü olma özelliğini kaybetmez. Sömürücü sınıfların halkın üzerindeki baskı ve zor örgütü olan devletin, dayandığı temel ve esas kurumlar, militarizm ve bürokratizmdir. Bu kurumların görevi, sermayenin siyasi ve ekonomik egemenliğini emekçi kitleler üzerinde sürdürmek ve onların emeğinin gaspının sürekliliğini sağlamaktır. Seçimler ve oy çoğunluğu burjuvaziye bu gücü sağlamaz. Sermaye, asalak militarist ve bürokrat kurumları oluşturur ve bu kurumların sayesinde emekçiler üzerindeki egemenliğini sürdürür. Böyle bir diktatörlük altında yapılan seçimler, halkı aldatmaktan, oyalamaktan başka hiçbir şeye yaramaz. Seçimler sadece burjuvazinin sözüm ona oy çoğunluğuna dayanarak siyasi iktidarı elinde tuttuğu yalan ve sahtekarlığını örtbas etmeye yarar. Burjuvazi, çeşitli hilelere başvurarak devlet iktidarının temel dayanağını, seçimlerle oluşan parlementonun teşkil ettiği yalanını yaymaya büyük özen gösterir. Sınıf mücadelesinin pratiği, burjuvazinin söylediklerinin tümünün yalana ve demagojiye dayandığını ortaya çıkarır. Çünkü, burjuvazi, devlet egemenliğini esas olarak parlemento dışı, militarist ve bürokratik kurumların içindeki kulisler sayesinde sürdürür. Böyle bir devlet egemenliği sistemi içerisinde parlamentonun halkı aldatmaktan başka bir işe yaramadığı açık değil midir?

İşte seçimler, burjuvazinin politikasını bu şekilde yürütecek olan politikacıların tayin edilmesinde başka bir işe yaramaz.

Şimdiye kadar anlatmaya çalıştıklarımız, en demokratik burjuva diktatörlükleri için geçerlidir. Bunun için emekçilerin menfaatini savunun bir siyasi hareketin, burjuva diktatörlüğü altında oy çoğunluğunu sağlayarak burjuvazinin diktatörlüğünü yıkamaz. Çünkü militarist ve bürokratik kurumlar, ne seçimlerle oluşmuştur, ne de seçimlerle sağlanan oy çoğunluğu ile yokedilebilir.

Marksistler, burjuva diktatörlüğü altındaki seçimlerin bu özelliğini bilmelerine rağmen, proleteryayı ve emekçi halk kitlelerini son savaşa hazırlamak için seçimlerden ve burjuva parlamentosundan yararlanmayı bir yana bırakmazlar. Ama bu, hiçbir şekilde seçimlerle emekçilerin yararına kazançlar elde edilebileceği hayallerine kapılarak yapılamaz. Proletaryanın siyasi örgütleri ve partisi, burjuva parlamentosundan ve seçimlerden yararlanmanın esasını, burjuva parlamentosunun ve burjuva devletinin gerçek yüzünü teşhir etmeye yöneltir. Ve böylece emekçi kitleler kendi pratik tecrübeleriyle, burjuva devletinin özelliklerini kavrayabilir ve onu nasıl yokedebileceğinin yollarını öğrenebilir. Seçimleri, başka amaçlar için yani halk kitlelerini aldatmanın bir aracı olarak kullanan bir siyasi hareketin dayandığı sosyal temeli, sömürücü sınıfların belirlediği açıktır.

Burjuva diktatörlüğü altında yapılan seçimlerin özelliğinin ne olduğu konusu, Marksizm-Leninizmle revizyonizm ve oportünizm arasındaki temel farklılığı tayin etmektedir. Revizyonistler ve oportünistler, devamlı olarak seçimlerde sağlanacak oy çoğunluğuyla (barışçıl yollarla), proletaryanın ve emekçi halkın menfaatini gözeten sözüm ona siyasi hareketin iktidara gelebileceğini veya iktidara ortak olabileceği halini yayarlar. Marksist-Leninistler ise bu şekilde sağlanan oy çoğunluğuyla emekçi kitlelerin menfaatini gözeten proletaryanın siyasi hareketinin ne iktidara gelebileceğini, ne de iktidara ortak olabileceğini söylerler.

Emperyalizmin sömürgesi ve yarı-sömürgesi olan ülkelerde feodal kalıntıların yaşaması yani, emekçi kitleler üzerinde iktisadi baskı dışı baskının varlığı ile bağımlılık ilişkilerinin kalıntılarının var olması ve bunların belirlediği feodal kurumların çözülmesine rağmen ayakta kalması, emekçilerin özgür yurttaşlar olarak siyasi faaliyetler içerisine girmelerini önlemektedir. Bu ülkelerde emekçi kitleleri siyasi faaliyetler içerisine sokmayan sadece feodal kalıntıların varlığı değildir. Çünkü, emperyalist sermayenin girmesiyle birlikte bu ülkelerde kapitalist üretim biçimi gelişmiş, feodal alt ve üst-yapı dağılıp parçalanmaya başlamıştır. Bunun için kitleleri siyaset dışı tutmada feodal kalıntılar yetersiz kalmaktadır. Kapitalizmin gelişmesi burjuva demokratik sistemin oluşmasının maddi şartlarını yarattığı için siyasi demokrasinin yokedilmesi için feodal kurumların dışında kurumlara ihtiyaç duyulur. Çağımızın emperyalizm ve proleter devrimler çağı oluşu, emperyalist burjuvazinin gericiliği, bu ihtiyaç duyulan kurumların oluşturulmasının temelini teşkil eder. Ve böylece emperyalist burjuvazi, bir yandan kapitalizm öncesi gericiliği yaşatıp desteklerken, diğer yandan siyasi demokrasiyi yoketmek için yeni kurumları ortaya çıkarmaktan, desteklemekten geri kalmaz. Emperyalist burjuvazi, bu girişimleriyle toplumun demokratikleşmesinin önündeki en büyük engeli teşkil eder. Çağımızda artık uluslararası alanda demokrasi düşmanlarıyla demokrasiden yana olan sınıflar kesin şekilde saflaşmıştır. Emperyalist burjuvazi ve dünya gericiliği, demokrasi düşmanı kampta yer almaktadır. Dünya proletaryası ve ezilen halklar ise demokrasiden yana bir blok oluşturmuşlardır.

> "1. İki süper devlete karşı yurdumuzun bağımsızlığını savunmak,
> 2. Toprak ağalarının topraklarının yoksul ve topraksız köylülere dağıtılması,
> 3. Emekçi halka düşünce ve örgütlenme özgürlüğü, işkencecilerden ve katillerden hesap sorulması
> CHP halkın bu temel ve acil taleplerini seçim bildirgesine koyduğu takdirde bütün halkı kendisine oy vermeye çağıracağımızı açıklıyoruz."
> HALKIN SESİ (Sayı:103, sy:1).

Yarı-sömürge ülkelerde, emperyalizm ve onunla dolaysız ittifak içinde bulunan burjuvazi ve toprak ağaları, siyasi demokrasinin önünde en temel engeli teşkil ederler. Bu aynı zamanda proleter demokrasinin objektif ve sübjektif şartlarının da olgunlaşmasının da engellemesidir. Siyasi demokrasinin tamamlanması mücadelesine, bundan dolayı proletaryanın önderlik etmesi zorunludur. Bu durum emperyalizmi, işbirlikçi burjuvaziyi ve toprak ağalarını siyasi demokrasinin oluşmasını engellemeye sevkeder. Bunun için gerici sınıflar, feodal kalıntıların yanı sıra yeni faşist kurumlar da oluşturarak demokrasi mücadelesini ezmeye çalışırlar. Bu faşist kurumlar, emeğin ve üretimin sosyalleştirilmesinin temeli üzerinde emekçi kitleleri, siyaset dışı tutmaya çalışır. Türkiye'deki durum da budur. Faşist diktatörlük, proletaryanın ve emekçi kitlelerin bağımsız siyasi hareketleriyle siyasi faaliyetler içerisine girmelerini önlemektedir. Bu engellemelerin temelini, emekçi köylü üzerinde iktisadi baskı dışı baskılarla, faşist kanunlar ve faşist devlet kurumları oluşturur. Bunun yanı sıra görünüşte faşist devletin dışında ama, faşist devlet tarafından desteklenen sivil faşist teşkilatlanmalar da bu görevi yerine getirir.

Burjuva demokrasisinin tamamlanmadığı başka bir deyişle, siyasi demokrasinin olmadığı bir rejim altında, burjuva anlamda dahi, özgür seçme ve seçilme hakkının bulunduğundan bahsedilemez. Nitekim Türkiye de bu burjuva hakkı esas olarak mevcut değildir. Bugün, seçme ve seçilme hakkından yararlanma imkanının tanındığı sınıflar, emperyalizmle dolaysız bağlar içinde bulunan burjuvazi, toprak ağaları ve onlarla uzlaşmalar içerisinde olan ve emperyalizmle dolaylı bağları bulunan orta burjuvazi ve küçük burjuvazinin üst kesimlerinin reformist siyasi hareketleridir.

Özgür seçme ve seçilme hakkının varlığına dayanan sınıfların bağımsız siyasi faaliyetlerde bulunma hakkı proletarya ve emekçi kitlelerin bağımsız siyasi hareketine yasaklanmıştır. Faşist diktatörlüklerin bazılarında sadece büyük burjuvazi ve büyük toprak sahiplerine seçme ve seçilme hakkı tanınmaktadır. Türkiye'yi örnek göstererek izah ettiğimiz faşist diktatörlükle bu diktatörlük biçimi arasındaki farklılıklara dayanarak Türkiye'de burjuva demokratik diktatörlüğün bulunduğu, revizyonistler ve reformistler tarafından iddia edilmektedir. Marksist-Leninist hareketler, proletaryayı ve emekçi kitleleri son savaşa hazırlamak için imkanlar dahilinde bu tip gerici parlamentarizm biçimlerinden de yararlanmayı bir yana bırakmazlar. Fakat hiçbir zaman bu araçlardan yararlanma, burjuva demokrasisinin bulunduğu ülkelerdeki boyutlara ulaşamaz. Bunun için parlamento ve seçimlerden yararlanma bizim gibi ülkelerde nisbi ve talidir, dolayısıyla hiçbir zaman esas çalışma haline gelemez. Bunun için de burjuva demokratik diktatörlükleri altındaki seçimler ve parlamenter sosyal pratik, şimdiye kadar revizyonist ve oportünist görüşleri mahkum etmekten, Marksist-Leninistleri doğrulamaktan başka bir şey yapmamıştır ve burjuvazinin militarist ve bürokratik devlet mekanizması ayakta kaldıkça da başka bir şey yapmayacaktır.

Bunun için Marksist-Leninist siyasi hareketler, burjuvazinin diktatörlüğünü zorla yıkmayı ve parçalamayı temel alan proletaryanın devrimci programı etrafında emekçi kitleleri toplamaya çalışır. Şüphesizki seçim çalışmaları da bu amaca hizmet etmektedir ve egemen sınıfların halk üzerindeki etkinliğini kırıp, oy çoğunluğunu sağlamaya da çalışır. Ama bu oy çoğunluğunu sağlamaya çalışmak, iktidarın şiddet yoluyla ele geçirilmesinin bir ön çalışması ve hazırlığını teşkil eder. Bunun yerine oy çoğunluğuyla iktidarı ele geçirmeyi hayal etmek, gerçeklere uygun düşmez. Demek ki mutlak olarak burjuva diktatörlüğü altında oy çoğunluğu sağlanmaya çalışılmaz diye birşey söylemiyoruz. Buradaki mesele, oy çoğunluğunu sağlamayı amaç veya araç edinme arasındaki farklılığa tekabül eder. Başka bir deyişle, burjuvazinin iktidarının zor yoluyla yıkılmasını sağlayacak ortamı hazırlamada bir araç olarak mı oy çoğunluğu sağlanmaya çalışılır, yoksa, oy çoğunluğu sağlanarak emekçiler yararına köklü kazançlar mı sağlanır? İşte, Marksizm ile revizyonizm arasındaki temel farklılık budur.

Burada önemle üzerinde durulması gereken bir husus da, proletaryanın siyasi hareketi için seçim ve parlamento faaliyetlerinin emekçi kitleleri devrime hazırlamada kullanılan diğer legal araçlardan hiç bir farklı özellik taşımadığıdır. Proletaryanın siyasi hareketi, burjuvazinin diktatörlüğü altında diğer legal araçlardan faydalanarak kitleleri son savaş için nasıl örgütleyip hazırlamaya çalışıyorsa, seçim ve parlamento faaliyetlerinde de aynı mahiyette yararlanır. Ne var ki bir sosyal-yardımlaşma kurumundan, sendikalardan, kooperatiflerden vs.den yararlanma, bu örgütleri siyasi etkinlik altına alma, siyasi iktidarı ele geçirmek gibi bir meseleyi karşımıza çakarmadığı halde (çünkü açıkça bu örgütlerin böyle bir özelliğe sahip olmadığı herkes tarafından görülebilmektedir), seçim ve parlamento gibi araçların kullanılmasında siyasi iktidarı ele geçirebilme sorunuyla karşı karşıya kalabilmekteyiz. Bunun asıl nedeni, revizyonizmin burjuva diktatörlüğü altındaki seçim ve parlementonun niteliğini çarpıtmaması ve oy çoğunluğuna göre iktidarın ele geçirilip geçirilemeyeceğini hesaplamasından ileri gelmektedir. İşte revizyonizmin bu konudaki kuru gürültüsünün sebebi budur. Burjuva parlamentosu ve seçim gibi legal araçların, diğer legal araçlardan nitelikce farklıymışcasına tavırlar içerisine girmektedirler. Revizyonizmin bu tavrı, kafaları bulandırmaktan ve burjuvazinin yalanlarını gerçekmiş gibi lanse etmekten başka bir şey değildir.

Halbuki, proletaryanın siyasi hareketi için kitlelerin legal yığın örgütlerini siyasi egemenlik altına alma, parlamento ve seçim çalışmalarından çok çok önemlidir. Bu araçlar, proletaryayı son savaşa hazırlamada daha büyük avantajlar sağlar. Revizyonizmin bu gerçekleri ört-bas edip seçim ve parlamento faaliyetlerini abartmasının sebebi, onun burjuvazinin bir siyasi akımı olma niteliğinden ileri gelmektedir. İşte 1977 seçimleri için koparılan yaygaraların mahiyeti de budur.

Şimdiye kadar anlattıklarımız genel olarak burjuva demokratik devriminin tamamlandığı ve faşist diktatörlüklerinin bulunmadığı gelişmiş sanayi ülkeleri için esas olarak geçerlidir.

Faşist diktatörlüğün bulunduğu, siyasi demokrasinin (burjuva demokrasisinin) tamamlanmadığı ülkelerde seçim ve parlamentonun özellikleri, hiç de burjuva demokratik diktatörlüğün bulunduğu ülkelerdekine benzemez. Aralarında önemli farklılıklar vardır.

Burjuva demokrasisinin bulunduğu ülkelerde emekçi kitlelerinin siyasi faaliyetlere katılmalarını önleyen feodal engeller tasfiye edilmiştir. Dolayısıyla işçi sınıfı ve emekçi kitleler, bağımsız siyasi hareketlerin etrafında ve seçim platformunda burjuvaziye karşı mücadele edebilme şartlarına sahiptir. Çünkü siyasi demokrasinin tamamlanmış olması, seçme ve seçilme hakkının burjuva anlamda da olsa proletarya ve emekçi kitleleri tarafından yararlanabilme ortamının bulunduğunu gösterir. Faaliyetler bizim için örnek teşkil edemezler.

> "CHP'nin desteklenilmemesi ve onun burjuva muhtevasının açıklanması şeklindeki bir politika, genel olarak CHP'ye oy verilmemesi çağrısı yapılması şeklinde anlaşılmamalıdır. Devrimciler CHP'ye oy verdirtmemek için özel bir gayret sarfetmeyecek, esas olarak, AP, MHP gibi faşizmin temel dayanağı olan partileri tecrit etmeye çalışacak, bu arada CHP'ye oy veren kitlelere CHP konusundaki görüşlerimizi açıklayacaklardır."
> DEVRİMCİ YOL (S:1, Sy:2).

En önemlisi, burjuva demokrasisinin tamamlanmadığı ülkelerde, siyasi demokrasinin gerçekleştirilmesi sorunu gündemde olduğu için, burjuva anlamda seçme ve seçilme hakkının kazanılması mücadelesi de devam etmektedir. Bu hakkın kazanılması, burjuva demokrasisinin önünde engel teşkil eden faşist ve feodal gericiliğin tasfiyesi ile mümkün olur. Bu da ancak, demokrasinin önünde en büyük engel, faşist diktatörlüğün proletaryanın önderliğindeki demokrasi mücadelesiyle tasfiye edilmesi şartıyla yerine getirilebilir.

Böyle bir demokrasi mücadelesi ancak, emperyalizmin işbirlikçisi, büyük burjuvazi ve toprak ağalarını zor yoluyla siyasi faaliyetlerden men etmekle başarıya ulaşabilir. Bunları siyasi faaliyetlerden menetmek için de sınıf olarak ortadan kaldırmak şarttır. Dolayısıyla emekçi halk kitleleri de gerçek anlamda seçme ve seçilme hakkına sahip olur ve siyasi faaliyet içine girebilirler.

Feodal bağımlılık zinciri kırılmadan faşist kanunlar ve kurumlar tasfiye edilmeden siyasi demokrasi gerçekleşmeyeceğine göre, bunun sağlanmasının yolu da ancak UDHD mücadelesinden geçer. Başka bir deyişle anti-faşist, anti-emperyalist, anti-feodal bir mücadelenin başarısıyla demokratik devrim tamamlanabilir.

Revizyonistlere ve oportünistlere göre ise, emperyalizmin baskı ve tahakkümü kırılmadan büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarının siyasi egemenliği yıkılmadan yani, bu gerici sınıflar zor yoluyla siyasi faaliyetlerden men edilmeden siyasi demokrasi gerçekleşebilir! Bu yalandan başka bir şey değildir. Bu, emperyalizm çağında, siyasi demokrasinin reformlar yoluyla tam olarak gerçekleştirilebileceğini söylemektir. (1971 öncesinin iflah olmaz revizyonisti Mihri Belli ve PDA, cuntasal darbeye zemin hazırlamak için durmadan Türkiye'deki demokrasi güldürüsünü, Filipin demokrasisi ve gerici parlamentarizm olduğundan bahsederlerdi. Şimdi ise faşist-feodal diktatörlük altında reformist CHP'nin güçlenmesiyle birlikte ve seçimlerde oy çoğunluğunu sağlama şansına sahip olmasıyla bu lafları edemez oldular. Cuntasal kuyrukçuluk, yerini sandıksal kuyrukçuluğa bıraktı. Halbuki, gerici parlamentarizmi belirleyen şartlar aynen hayatiyetini sürdürmektedir. Bu parlamento, faşizm maskesi ve gerici parlamento olma özelliğini korumaktadır. Demekki, Filipin demokrasiciliğinin veya gerici parlamentarizmin niteliğini belirleyen objektif şartlar değişmemiştir. Değişen, sadece ve sadece revizyonist Mihri Belli ve PDA'nın reformist siyasetleridir. Onlar bir zaman siyasi demokrasinin gerçekleşmesi için burjuvazinin cuntasal darbesine bel bağlamışlardı. Şimdi ise reformist burjuvazinin oy çoğunluğunu sağlamasına... Cuntasal kuyrukçuluk yerini, sandıksal kuyrukçuluğa bırakmıştır. İşte Mihri Belli ve onun uzantısı olan PDA oportünizminde değişen budur.)

Emperyalistler ve egemen sınıflar bugün yığınların karşısına faşist ve reformist yöntemlerle çıkmaktadır. Devrimci proletarya bu iki gerici yolu da reddetmeli ve yığınların devrimci siyasi eylemine önderlik etmelidir

Buraya kadar genel olarak demokrasi meselesine yaklaşımızı izah ettik. Şimdi, 1977 seçimleri vesilesiyle burjuvazinin kuyruğuna takılan "Devrimci Yol" ve diğer oportünistlerin meseleyi nasıl çarpıttıklarını incelemeye çalışacağız. Bunun için seçimlerle ortaya çıkan durumu tahlil etmek zorundayız. Ve CHP'nin oy çoğunluğunu sağlamasıyla halkın menfaatlerinde toplumsal değişikliklerin meydana gelip gelmeyeceğini izah edeceğiz.

Türkiye'de de burjuva demokrasinin önünde engel olan faşist gericiliktir. Faşist gericilik, emperyalizmin ve büyük burjuvazi ile toprak ağalarının menfaatlerinden kaynaklanmaktadır. Gerici sınıfların siyasi egemenliklerinin temel dayanağı, faşist diktatörlük olduğuna göre, bunu şiddetle yıkmak, demokrasi mücadelesinin zaferi için kaçınılmazdır. Emekçi kitleleri, zorla siyasi faaliyetler dışına iten bu faşist gericiliktir. Bunun için, proletarya ve emekçi kitleleri, siyasi faaliyetler içinde yer alabilmek için kendilerini bu haktan mahrum eden gericileri, zorla bu haktan mahrum etmelidirler.

CHP'nin izlediği politika, bu söylediklerimizi gerçekleştirmeyi hedef almamaktadır. Çünkü CHP hareketi, işçi sınıfı ve emekçi köylülüğün çıkarını ifade eden bir siyasi hareket değil, aksine gericilikle uzlaşan orta burjuvazinin politik hareketidir. Böylece CHP, nasıl olacak da faşist diktatörlük altında elde edeceği oy çoğunluğuna dayanarak faşist diktatörlüğü geriletebilecektir? Bu mümkün müdür? Kesinlikle hayır! Emperyalizmin işbirlikçisi büyük burjuvazi ve toprak ağalarının en temel siyasi örgütlenme biçimi devlettir. Bu siyasi örgütlenme biçimi, zorla dağıtılıp yıkılmadıkça gerici sınıfların siyasi faaliyetlerden menedilebilmesi imkansızdır. Oportünistler ve revizyonistler, gerici sınıfların devlet egemenliğine yönelmeyen mücadelelerle faşist-feodal gericiliğin gerileyebileceğini hatta yokedilebileceğini söylüyorlar. Bunlar, anti-faşist, anti-feodal, anti-emperyalist mücadelenin hedefi olarak gerici sınıfların devlet ve ekonomik egemenliklerini göstermiyorlar. Aksine sınıflarüstü faşizm anlayışlarıyla gerici sınıflardan ve onların devlet egemenliğinden soyutlanarak ele alınan faşist politik hareketleri sadece hedef göstermeye çalışıyorlar. Dünyada ve ülkemizdeki sınıf mücadelesi pratiği, AP, MHP tipi faşist partilerin varlığı ve yokluğuyla gerici sınıfların siyasi partilerin varlığı ve yokluğuyla gerici sınıfların siyasi egemenliklerinin yokedilmesinin direkt bir bağlantısının olmadığını gösteriyor. Çünkü gerici sınıflar ayakta kaldığı sürece halkın devrimci mücadelesi karşısında yeni yeni AP'ler, MHP'ler vs. yaratıp ortaya çıkarır. Emperyalizm, işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağalarının egemenliğini belirleyen onların ekonomik gücüdür. Bu güç, yani bu sınıflar egemen sınıflar olma özelliklerini taşıdıkları sürece faşist siyasi hareket yokedilemez. Faşist siyasi hareketleri egemen sınıflar bugün AP, MHP gibi partiler aracılığıyla sürdürüyorlar. Başka bir gün cuntasal bir komite kanalıyla yürütürler veya başka bir faşist parti hatta CHP gibi reformist partilerin kanalıyla da yürütürler. Bunların hiçbiri esasa ilişkin değildir. Gerici sınıflar, ekonomik ve siyasi iktidarı ellerinde tuttukları sürece çeşitli biçimler altında egemenliklerini yürütürler. Bu gibi politik değişikliklere hükümet değişikliği ismini vermekteyiz. Demek ki, gerici sınıfların ekonomik ve devlet iktidarları ayakta kaldıkça faşist diktatörlük içindeki hükümet değişiklikleriyle bunların egemenliği geriletilemez... Faşist devlet içindeki hükümet değişiklikleriyle gericiliğin zayıflayacağını ileri sürmek, devletin tarafsızlığını iddia etmekle aynı anlama gelir.

> "Biz genelinde bir alternatif sunma gücüne sahip değiliz. (...) Belirli yerlerde devrimci adayların desteklenmesi için mücadele edeceğiz.
> (...)
> Bu durumda da genelinde bağımsız, ilerici demokrat adaylara, oy verilmesi CHP listesi içerisinde olabilecek ilerici, demokrat adaylara tercihli oy kullanılması doğru tavır olacaktır." (abç)
> KURTULUŞ SOSYALİST DERGİ (Sayı:12, sy:71).

1977 seçimlerinden sonra reformist bir siyaset izleyen CHP'nin hükümet kurmasıyla ilgili meseleye de bu açıdan bakmak gerekiyor. Bu meseleyi daha somut olarak incelediğimizde reformizmin ve revizyonizmin biraz daha açığa çıktığını göreceğiz. Bugün, hiçbir oportünist ve revizyonist gurup, CHP'nin oy çoğunluğunu sağlamasıyla devletin biçiminin değişeceğini ileri sürmediği gibi, gerici sınıfların devlet egemenliğinin yıkılacağını da iddia etmiyorlar! Öyle ise, devlete egemen olan sınıfların hakimiyetlerinde en küçük bir değişiklik meydana gelmeyecek demektir. Mesele böyleyse, ki böyledir, bu zaman CHP'nin hükümet kurması da gerici sınıfların ekonomik ve politik çıkarları doğrultusunda hareket edeceğini gösterir. Nitekim, CHP reformistlerinin uyguladığı politika, bu söylediklerimize uygun düşmektedir. CHP siyasi hareketi her ne kadar orta burjuvazinin üst kesiminin siyasi hareketine tekabül ediyorsa da, bugünkü objektif şartlar gereği, kuracağı hükümette esasa olarak gözetlemeye mecbur kalacağı sınıfların menfaati, emperyalizm, işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağalarının menfaatlerine tekabül etmek zorundadır ve öyle olacaktır. Çünkü tayin edecek olan, egemen olan sınıfın ekonomik ve politik gücüdür. Bu güç, CHP reformistle

"Demokrasi ve bağımsızlık bayrağını seçimler döneminde daha da yükseltelim!"

DEVRİMCİ SİYASETLERİ AYIRAN BİR MİHENK TAŞI OLDU

rini istedikleri alana kaydıracaklar, istedikleri doğrultuda hareket ettireceklerdir. Demek ki, CHP reformistlerinin hükümet kurması faşist diktatörlük içinde hükümet değişikliklerinden öteye gidemez, gitmesinin de objektif ve sübjektif şartları yoktur. Bugün CHP ile AP, MHP, DP, MSP gibi siyasi arenada mücadele eden partilerin hepsinin gayesi, faşist diktatörlük içinde kimin hükümet kuracağı meselesidir. Mesele bu olduğuna göre, emperyalistleri ve gericileri CHP'nin hükümet kurmasına karşı imişler gibi göstermek, gerçekleri çarpıtmaktan başka bir şey değildir. Emperyalistlerin ve gericilerin, CHP reformistlerinin hükümet kurmasında bugün çıkarları vardır. Bu meseleyi ileriki paragraflarda daha da açacağız. Şimdilik şunu söylüyoruz: Faşist diktatörlük içinde hükümet değişiklikleriyle karşı karşıya bulunduğumuz bu durumda gericiliğin siyasi egemenliğinin zayıflayacağını söylemek kadar kaba bir oportünizme düşülemez.. Böyle bir görüşe sahip olanlar, "proleter devrimci" olmaları bir yana burjuva demokrat olabilme özelliklerinden dahi mahrumdurlar.

Kapitalizmin genel bunalımının giderek şiddetlendiği günümüz şartlarında ve sınıf mücadelesinin yükseldiği koşullarda emperyalizmin ve sosyal emperyalizmin, iç gericiliğin reformist partinin hükümet kurmasına karşı olmaları bir yana desteklemektedirler. Çünkü emperyalist ve sosyal-emperyalist sistemin krizi derinleşmektedir. Dünya proleteryasının ve dünyanın ezilen ve sömürülen halklarının, uluslararası burjuvaziye, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı, dünya gericiliğine karşı yürüttükleri devrim mücadelesi hızla gelişip güçlenmektedir. Emperyalist ve revisyonist burjivazi ve gericilik, derinleşen kapitalizmin krizinin yükünü emekçi halk kitlelerinin omuzuna yıkabilmek için vargüçleriyle çaba harcamaktadırlar. Dünya gericileri, kitlelerin devrim yolundaki mücadelelerini ezmek ve durdurmak için her türlü reformist hileye ve faşist zorbalığa başvurmaktan geri kalmamaktadır.

Emperyalist-kapitalist sistem içinde yer alan ve emperyalizmin yarı-sömürge durumunda olan ülkemizde de durum budur. Emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve iç gericilikle halk arasındaki çelişki giderek derinleşmektedir. Kapitalizmin ekonomik krizi, kitlelerin en geri bilinçteki unsurlarını dahi harekete geçir-

> "İleri demokratik bir düzen için bu tarihi dönemde CHP'ni desteklemek bütün ilericilerin görevidir.Oyları bölmemek için sandık başına!"
> TKP (Bizim Radyo)

mektedir. İşçi sınıfının, köylülüğün, öğrencilerin, memurların her geçen gün sömürü ve zulme karşı mücadelesi ileri bir boyut kazanmaktadır. Her geçen gün, mücadele içerisine giren kitlelerin sayısı artmaktadır. Bu gelişmeyi durdurabilmek için egemen sınıflar bir yandan faşist terörü artırmaktalar, diğer yandan reformist tuzaklar hazırlamaktalar. Başka bir deyişle, gericilik kabaran devrimci mücadeleyi durdurabilmek için kitlelerin taleplerinin ekonomik taleplerle sınırlı kalmasını sağlayabilmek için baklava-börek sunmakta, diğer yandan da kitlelerin mücadelesi politik boyutlar kazandıkça da kamçıyı ortaya çıkarmakta. Ülkemizde, işçi sınıfına ve emekçi kitlelere önderlik edecek, onların bağımsız politik eylemlerini genişletip bilinçli bir hale getirecek proletaryanın Marksist-Leninist partisinin bulunmaması ve Marksist Leninist hareketin kitlelerle bağ kurmada yetersiz kalması, kitlelerin taleplerinin ekonomik taleplerle sınırlı kalmasının ortamını doğurmaktadır. Bu durumun böyle devam etmesi için oportünistler ve reformistler ellerinden geldiği kadar burjuvaziye yardım ediyorlar. Tabiatıyla bu durum kitlelerin reformist tuzaklara yakalanmasına çok elverişli bir ortam hazırlamaktadır.

Bugün faşistlerle reformistler arasındaki mücadele, sadece ve sadece kitlelerin mücadelesini nasıl bastıracakları ve sömürü ve zulüm düzenini hangi yöntemlerle ayakta tutacakları konusundaki ayrılıklara tekabül etmektedir. Faşistler, kitlelerin mücadelesini terör ve zorbalıkla sindirirken, reformistler, bu işin kitlelerin reformcu vaadlerle uyutulmasıyla daha kolay yürütüleceğini söylemektedirler. İşte reformist CHP'nin izlediği siyasi taktiklerle AP ve MHP arasındaki ayrılıkların temeli buradan kaynaklanmaktadır. Reformistler, kitlelerin eylemlerini ninnilerle uyutma, zulüm ve sömürü düzenini ayakta tutma yolunda çaba harcıyorlar. Bu politika, hali hazırda düzenden memnun olmayan kitleleri kontrol altına alabildiği için kitlelerin eylemlerini durdurarak faşist-feodal diktatörlüğün zayıflamasını önleyebildiği için emperyalizm ve gericilik tarafından tercih edilen politika durumundadır.

Bugün yığınların karşısına faşist yol ve reformist yol farklı iki alternatifler olarak çıkarılmakta ve devrimci proletaryanın bunlardan birini seçmesi istenmektedir. Proleter devrimciler, aynı amaca hizmet eden bu iki yoldan birini tercih etmek durumunda bırakılmaktadır. Devrimci proletarya açısından böyle bir zorunluluk yoktur ve bugün her iki alternatif de bir kenara itilmelidir. Bunun yerine proletaryanın devrimci alternatifi, yığınların parlamento dışı siyasi mücadelesi geçirilmelidir.

Bunun için, devrimci proletarya bir yandan faşist teröre karşı mücadele ederken bir yandan da reformist tuzaklara karşı mücadeleyi ihmal etmemelidir.

Kapitalizmin krizinin derinleşmesiyle birlikte emekçileri zorla baskı altına alan gerici yönetimler hızlı bir şekilde çökmeye başlamaktadır. Faşist teröre ve baskıya rağmen kitleler daha güçlü ve örgütlü olarak bağımsız mücadelelerini yükseltmekteler. Kitlelerin bir araya gelip örgütlenmelerini ve mücadele yürütmelerini önlemeye çalışan faşist terör, bu süreci hızlandırmaya çalışmaktan başka işe yaramıyor. Gericiler bu durum karşısında sahte "liberalleştirme" yöntemlerini seçiyorlar. Böylece kitlelerin gerçek demokrasi için mücadelesini yozlaştırıp, faşist diktatörlüğü ayakta tutmaya çalaşıyorlar. Dünyanın çeşitli ülkelerinde oynanan oyun Türkiye'de de oynanmaktadır.

Örneklersek, İspanya'da, Yunanistan'da ortaya çıkan sahte "liberalleştirme" hareketleri ülkemizde de CHP kanalıyla gerçekleştirilmek istenmektedir. Oportünistler ve revizyonistler, gericiliğin bu oyunun gönüllü yardımcılarıdır. Emekçi kitlelerin faşist zorbalığa karşı duyduğu nefreti istismar ederek faşizmi ayakta tutmaya çalışan reformist hareketler, faşist diktatörlükleri zayıflatmıyor, aksine kitlelerin faşizme karşı yürüttüğü eylemleri durdurarak, kitleleri bölüp parçalayarak faşizmin güçlenmesine yardım ediyor. İşte bu reformist politika, geçici de olsa başarı sağladığı ve kitleleri uyutabildiği için emperyalizm ve gericilik tarafından desteklenmektedir. Bugün CHP reformistlerinin faşist diktatörlüğü ayakta tutma çabasına emperyalistler, sosyal emperyalistler, işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağaları tarafından güç verilmektedir. Unutulmasın ki, reformist politika, kitlelerin devrimci mücadelesi karşısında iflas ettiği anda emperyalistler ve gericiler, yıkım süreçlerini kısaltmaları pahasına, ellerinde tek bir silah kalacaktır: Faşist zorbalığın ve vahşetin artması.

Seçimlerin öne alınmasını belirleyen çelişki, esas olarak devrimle karşı-devrim arasındaki çelişkidir

"Devrimci Yol", "Bağımsız Türkiye" ve "Halkın Sesi" dergileri seçimler meselesini yozlaştırmak için özel çabalar harcıyorlar. Oportünist amaçları için her türlü hileye başvurmaktan kaçınmıyorlar. Bundan önce yapılan seçim güldürülerinin aynısı olan 77 seçimlerini, ayrı bir şeymiş gibi ele alarak gericilik tarafından halkın aldatılmasına zemin hazırlıyorlar. 1977 seçimlerinin öne alınmasının esas sebebi egemen sınıflar arasındaki çelişki olduğu yalanını yaymaya çalışıyorlar. Hatta emperyalizm ve gericiliğin seçimleri yaptırmamak (!), reformistlerin hükümet kurmasını önlemek yolunda çabalar içinde olduğu gibi saf satalar yayıyorlar. Böylece gericiliğin ve faşizmin değirmenine su taşımaktan başka bir iş yapmıyorlar.

Marksist-Leninistlere göre 1977 seçimlerinin asıl amacı, devrimin gelişmesini önlemeye yönelmiştir. Bugünkü seçimler, bu amaca hizmet etmektedir...

Emperyalistler ve gericiler devrimin gelişmesini durdurabilmek için sahte demokrasi gösterilerine sahte seçimlere başvurmaktadırlar. Böylece kitlelerin faşizmeve gericiliğe karşı duydukları nefretin ı devrimci atılıma dönüşmesini engellemeye çalışıyorlar. 1977 seçimlerinin yapılması veya öne alınmasını belirleyen çelişki, esas olarak devrimle karşı devrim arasındaki çelişkidir. Başka bir deyişle, proletarya ve emekçi halkla, emperyalizm ve gericilik arasındaki çelişkidir. İşte bu gerçeği gözlerden ıraklaştırmak için kasıtlı olarak egemen sınıflar arasındaki çelişkiyi ön plana getirerek seçim güldürüsünün oluş nedenlerini açıklamaya çalışıyorlar. "Devrimci Yol" egemen sınıflar arasındaki çelişkinin seçimlerin öne alınmasına vesile teşkil ettiğini iddia ediyor. Bunların egemen sınıflar arasındaki çelişkiyi emperyalizmden soyutlayarak ele almalarındaki yanlış bir yana, meseleye bu şekilde bakmaları, devrimcilerin ve kitlelerin gözünü boyamayı amaçlamaktadır. Bunlar bir yandan "seçimler oligarşinin krizini gidermeyecektir" gevezeliği ile gerçekleri ört-bas edeceklerini zannediyorlar. Bir yandan da kapitalizmin ekonomik krizinin derinleştiğine dair bol bol laf ediyorlar. Fakat nedense bununla birlikte kitlelerin mücadelesiyle derinleşen politik krizden bahsetmiyorlar. Veya politik krizden sadece gerici sınıflar arasındaki politik mücadeleyi anlıyorlar. Halbuki bugün esas politik mücadele, proletarya ve emekçi halk kitleleri ile emperyalizm ve gericiler arasında cereyan etmektedir. Çünkü emperyalistler arasındaki çelişkiler derinleşmesine rağmen günümüzde esas akım devrimdir. Seçimler meselesine devrim ile karşı devrim arasındaki çatışmaya göre yaklaşmak zorunludur. "Devrimci Yol" yazarları, devrime karşı reformcu bir yol izlemek için bir sürü saçma sapan gerekçelerle bu gerçekleri gözlerden saklamaya çalışıyor.

Ayrıca Halkın Sesi oportünistleri de seçimlerin öne alınmasını dış koşullara bağlayarak hakla hakim sınıflar arasındaki mücadeleyi unutturmaya çalıştılar.

1977 seçimleri, emekçi kitlelerin gelişen sınıf mücadelesi karşısında yükselmeye başlayan politik krizi durdurmaya yönelmiştir. Kapitalizmin ekonomik krizinden bol bol bahsedip, seçimlerin ekonomik krize çare olamayacağını iddia etmek kadar saçma bir şey olamaz. Çünküseçimler politik bir harekettir ve kapitalizmin ekonomik krizinin önlenmesi veya önlenmemesiyle hiçbir alakası yoktur. Kapitalizmin ekonomik krizi, herhangi bir burjuva yönetiminin yanlış politik hareketinden doğmaz. Dolayısıyla bu yanlışlığı gidermek için de seçimler gibi politik davranışlara başvurulmaz. Böyle gösterilse dahi bu objektif gerçeklere uygun değildir.

"Devrimci Yol" oportünizmi, ekonomik krizle seçimleri karşı karşıya getirip, seçimlerin ekonomik krize çare olmadığını söyleyeceğine ve meseleyi yozlaştıracağına, seçimlerin geçici de olsa sınıf mücadelesiyle derinleşen politik kriz için çare olup olmadığının tartışması gerekir. Ama o, bu yolu seçmiyor. Hatta taktiklerini gizlemeye ve meseleyi başka alanlara çekmeye çalışıyor. Egemen sınıflar, ekonomik krizi gidermek için seçimlere gitmiyorlar aksine, ekonomik krizin tüm yükünü halk kitlelerine yıkmak için seçimlere gidiyorlar. Bunun yolu da politik krizi yumuşatmaktan geçer. Seçimlerle egemen sınıflar geçici de olsa siyasi istikrarı sağlamaya çalışmaktadırlar. Siyasi istikrar da ancak sınıf mücadelesinin keskinleşmesini yumuşatmakla sağlanabilir. Bu amaca erişmek için ilk önce yapılması gereken, kitlelerin ekonomik ve politik mücadelesini durdurmaktır. 1977 seçimlerinde de reformizmin kitleleri kontrol altına aldığı için geçici de olsa siyasi istikrarı sağlamada bir çare olabileceği içün gündeme gelmektedir. Demekki Devrimci Yol yazarlarının iddiasının aksine 1977 seçimleri ve reformistlerin hükümet kurması durumu geçici de olsa siyasi istikrarı sağlayabilir. Her zaman siyasi istikrarın sağlanması halkın faşist zulüm altında inlemesi demektir. Marksist-Leninist olduğunu iddia eden bir kişinin kitlelerin faşist gericiliğe karşı yürüttüğü mücadelenin durdurulması pahasına siyasi istikrarın sağlanmasından yana olduğu düşünülemez. Bu arzuyu taşıyanlar, sömürücü sınıflarlave onların düzeniyle kopmaz bağları olan oportünistlerdir. Onlar, devamlı siyasi istikrar dan ve gerici diktatörlüğün yaşamasından yanadırlar. 1977 seçimleri siyasi istikrarın sağlanması yolunda atılmışbir adım olduğuna göre, bundan sınıfsal çıkarı olanlar, emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve gericilerdir. Bunun için bugünkü seçimler, gericilik için de geçici de olsa bir çare, ezilen ve sömürülen halk kitleleri için bir tuzaktır. Burjuvazinin hangi biçimdeki diktatoryası altında yapılırsa yapılsın seçimler, hiçbir şekilde halk için kurtuluş değildir. Bunu söylemek yetmez: Önemli olan 1977 seçimlerinin özel olarak amacının halk için bir tuzak olmasının teşhiridir.

Devrimci yol, keskin sloganlar arkasına gizlenerek reformizmi savunuyor

"Devrimci Yol", CHP'nin hükümet kurmasını, devrimci mücadelenin ileri bir adımı olarak görüyor. Bu oportünist görüşün ışığında bir de kalkıp sözüm ona TKP'li sosyal-faşistlerin "ileri demokrasi" tezini eleştiriyorlar! Lafta karşı çıkıp, özünde aynı fikirleri savunmak oportünizmin her zaman yaptığı bir iştir. TKP'li sosyal faşistlerin "ileri demokrasi" dediği tam da bunların devrimci mücadele yolunda ileri bir adım gördükleri faşist-feodal diktatörlük içindeki hükümet değişikliğidir.

"Bir CHP iktidarının dahi emekçi yığınlarının kendi kurtuluşunu sağlamaya yetmeyeceğini...... egemen sınıflar CHP'yi bir sosyalist alternatif gibi göstererek onun tutarsız programında bir bakıma sosyalizmi mahkum etmek istemektedirler." (DY, S 2.s,2) (abç). Bu sözlere bakarak bunların "devrimci yol" değil, oportnist yol olduklarını rahatlıkla söyleyebiliriz.

"Devrimci Yol" yazarları kasıtlı olarak meseleyi başka alanlara çekmeye çalışmaktadır. Emekçilerin kurtuluşu sosyalist devrimin bir meselesidir. Yani emeğin gaspının ortadan kaldırılmadan, kapitalizme son verilmeden emekçilerin kurtuluşu sağlanamayacaktır. Ülkemizdeki şimdiki devrim aşaması, ulusal demokratik halk devrim aşaması olduğuna göre bunun tartışılmasına girmek neyi ifade eder? Demokratik devrim tamamlanmadan emekçilerin kurtuluşunu sağlayacak sosyalist devrimin objektif şartlarının doğmayacağı açıkça ortada

> "Amerikan uşağı MHP, AP, CGP'ye, Rus uşağı TİP'e oy verme, hesap sor".
> HALKIN SESİ (Sayı:109, sy:2)

değil mi? Bu oportünistlerin CHP'nin hükümet kurmasıyla demokratik devrimin tamamlanacağını ama bunun sosyalist devrim olamayacağını düşündükleri açıkça ortadadır. Bunların düşüncelerini biraz daha açarsak aslında şunları söylemek istiyorlar: her ne kadar CHP nin hükümet kurması (ki bunlar CHP'nin iktidara gelmesi şeklinde ifade ediyorlar bunu), kapitalist ekonomiyi ve burjuvazinin iktidarını ortadan kaldırarak proleteryanın iktidarını ve sosyalizmin inşasını sağlamayacaksa da, faşizmi yıkacak siyasi demokrasiyi kuracaktır! Bu da devrimci sürecin ileri bir adımı olacaktır (!) Ama bu dahi emekçilerin tam kurtuluşu değildir. Yani sosyalizm demek değildir. CHP emperyalist ve faşist gericiliği tasfiye ederek veya gerileterek burjuva demokratik bir programı hayata geçirse de burjuva bir hareket olduğu için kapitalizmi koruyacak (!), CHP'nin yüzünden zayıflayan ve gerileyen emperyalistler ve gericiler bu demokratik girişimi sosyalizm diye göstererek(!) sosyalizmi mahkum etmeye çalışacaklar! Bu "proleter devrimci" baylarda ortaya çıkıp "hayır efendim bu sosyalizm değil, kapitalizmdir" diyerek burjuva olduğu için tutarsız CHP programının burjuva muhtevasını teşhir etmeye yönelecekler!

İşte "Devrimci Yol" oportünizminin dilinin altındaki bakla budur.

> "Biz CHP'nin düzeni değiştireceğine inanmıyoruz. Ama bu partinin 1961 Anayasısının ilkeleri gereğince hükümet etme vaadini ciddiye alıyoruz. O halde CHP'ye bu olanak bütün proleter devrimcilerin de omuz vermesiyle sağlanır." (abç)
> BAĞIMSIZ TÜRKİYE (Sayı:20, sy:5).

Aynı görüşleri, iflasın eşiğine gelen Mihri Belli'nin öncülük ettiği Bağımsız Türkiye dergisi çevresine toplanmış revizyonistler de şöyle dile getiriyor : "Biz, CHP'nin düzeni değiştireceğini (yani sosyalizmi kuracağına - HK) inanmıyoruz. Ama bu partinin 1961 Anayasasının ilkeleri gereğince hükümet etme vaadini ciddiye alıyoruz. O halde CHP'ye bu olanak tüm proleter devrimcilerin de omuz vermesiyle sağlanmalıdır. "(Bağmsız Türkiye- Sayı 20, s,5)" Mihri Belli revizyonizminin 1961 Anayasasının ilkelerinin "fiili olarak" hayata geçirilmesiyle Türkiye'nin burjuva demokratik bir ülke statüsüne kavuşacağı görüşünde olduğu hatırlanırsa, inanmadığı düzen değişikliğinin genel olarak kapitalist ekonominin tümden kaldırılması olduğu kolayca anlaşılabilir.

Marksizmden birazcık nasibini almış olanlar, demokratik devrimin tamamlanmasıyla kapitalizmin ortadan kalkmayacağınıbilirler. Aksine demokratik devrimin tamamlanması, kapitalizmin önündeki engellerin temizlenmesi ve kapitalizmin gelişmesi demektir. Bu iki oportünist görüş, demokratik devrim aşamasında sosyalizmin inşa meselesini gündeme getirerek sözüm ona keskin görünmeye çalışıyorlar. Ve proletaryanın azami programını savunuyorlarmış gibi pozlar takınıyorlar. Aslında bu keskin görünümün altında yatan gerçek, demokratik devrimin reformlarla gerçekleşebileceği iddiası yatmaktadır.

İki oportünist siyaset de Türkiye'deki devrim aşamasını demokratik devrim ve demokratik devrimin önündeki engellerin emperyalizm ve onun işbirlikçisi büyük burjuvazi ve toprak ağalarının gerici egemenliğinin olduğunu kabul ediyorlar. Bu halde şu soruya cevap verilmelidir: CHP'nin hükümet kurması bu engellerin tasfiyesi veya tasfiye edilmesinin ileri bir adımı mıdır? İşte bu soruya cevap verildiği an oportünizmin neye hizmet ettiği açıkca ortaya çıkar.

Yarı-sömürge ülkelerde emperyalizmin, faşizmin, feodal kalıntıların tasfiyesi, yani Ulusal Demokratik Halk Devriminin tamamlanması, devrimle mi, yoksa reformlarla mı gerçekleşebilir sorusunun cevabı, reformizm ve oportünizm ile Marksizm-Leninizm arasındaki esas farklılığı belirlemektedir. CHP gibi bir reformist bir siyasi hareketin faşist diktatörlüğün seçim güldürüsü sayesinde hükümet kurmasıyla Türkiye'nin burjuva demokratik bir rejime kavuşacağını zannetmek, demokrasinin ancak yeni tip demokratik devrimle gerçekleşeceğinin inkarını içerdiği gibi, bundan da daha vahim bir hata olarak bu şekilde sağlanan oy çoğunluğuyla reformist burjuvazinin bu görevi yerine getirebileceğini ileri sürmektir.

CHP reformistlerinin sömürüyü kaldıracağına inanmayan ama demokrasiyi gerçekleştirebileceğine inanan oportünistler, nedense demokrasinin önündeki engellerin temizlenmesinin barışçıl yollarla gerçekleştirilmesinin imkansızlığını görmezlikten geliyorlar. Mihri Belli revisyonistinin bu görüşlere sahip olmasını yadırgamıyoruz. Çünkü o, büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının gerici devletinin tarafsız olduğunu, hatta halktan yana olduğu inancını taşımaktadır. Ve, emperyalizmin işbirlikçi büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının, oy çoğunluğuna dayanarak devlet mekanizmasını kendi çıkarları doğrultusunda kullandığına inanmaktadır. Mihri Belli 1971 öncesi seçimlerle sağlanacak oy çoğunluğuyla "tarafsız devletin", emperyalizm, işbirlikçi büyük burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarına kullanılmasını ortadan kaldırmanın yollarını bulamıyordu! Bunun için bu işi cuntasal darbelerle halletmeye çalaşıyordu! Çok şükür! 1977 seçimleriyle bu imkan doğdu! İşte bunun için Mihri Belli, herkesi CHP'nin seçimleri kazanması için omuz vermeye çağırıyor. Oy çoğunluğunu sağlayarak "tarafsız devletin", emperyalizm, işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarına kullanılmasını önleyecek! Mihri Belli, ömrü boyunca burjuvaziye omuz verdi. Şimdi de omuz vermeye devam etsin. Ama gerçek proleter devrimciler, burjuva kuyrukçusu politikaların peşinden yürümeyeceklerdir. "Devrimci Yol" oportünistleri ise 1971 öncesi Dev-Genç i gibi, bugün de sadık bir şekilde Mihri Belli'nin yolundan gidiyor. Hatta geçmişten farklı olarak bu gün bir ayağını da sosyal faşistlerin yanına atmış durumda.

"Devrimci Yol"un demokrasinin gerçekleştirilmesini reform meselesine indirgediğini gizlemek için başvurduğu diğer hile ise CHP programını ele alış tarzıdır. CHP programının burjuva muhtevasını teşhir edeceklerini söylüyorlar! Mesele, genel olarak CHP programının burjuva muhtevasında mı düğümleniyor? Kesinlikle hayır! Çünkü demokratik devrim programının muhtevası burjuvadır. Bizim gibi yarı-sömürge ülkeler için geçerli olan ulusal demokratik halk devriminin muhtevası da burjuvadır. Demek ki mesele CHP programının burjuva muhtevalı olup olmadığının teşhiri ile ilgili değildir. "Devrimci yol" aklı sıra, sosyalist programı savunuyorum pozlarında keskin görünmeye çalışıyor. CHP programının teşhiri, onun burjuva demokrasisinin gerçekleşmesini engelleyen burjuva reformist muhtevasının açıklanmasında yönelik olmalıdır. Yani bu programın gerici muhteva taşıdığı, emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin, toprak ağalarının egemenliğine son vermeyi amaçlayan bir içerik taşıdığı teşhir edilmelidir. Devrimci burjuva demokrat program olmadığı halk kitlelerine anlatılmalıdır. Kitleleri, emperyalizmin, sosyal emperyalizmin, büyük burjuvazi

> "DİSK genel yönetim kurulu ve başkanlar konseyi (...) bugün ülkemizde iktidara güçlü aday durumunda bulunan tek ilerici, demokrasiden yana örgüt olan CHP'yi 1977 seçimlerinde (...) ileri demokratik düzenin kurulmasının şartı olarak desteklemeye karar vermiştir."
> DİSK (Disk Dergisi, No:33, sy:111).

ve büyük toprak ağalarının sömürü ve zulmünden kurtaracak devrimci demokrat bir program etrafında toparlamalı ve bu programın gerçekleşebilmesinin ancak ve ancak proletaryanın siyasi örgütünün öncülüğünde olabileceği yaygınlaştırılmalıdır. Bu programın hayata geçirilmesinin tek yolunun silahlı mücadele olduğu kitlelere kavratılmaya çalışılmalıdır.

Şayet, "Devrimci Yol" meseleye bu söylediklerimiz açısından yaklaşsaydı, kelime oyunlarıyla gizlemeye çalıştığı esas gayesinin, reformist bir program etrafında emperyalizme ve faşizme karşı mücadeleyi önerdiği açığa çıkacaktı. Görüldüğü gibi bunlar, emperyalizme, faşizme ve feodal kalıntılara karşı mücadelenin reformist bir programla sağlanabileceği düşüncesindedirler.

Devrimci yol, sınıflarüstü faşizm teorisini savunuyor

Diğer bir önemli husus da, oportünizmin faşizme karşı mücadele anlayışının II. Enternasyonal sosyal-demokrat revizyonistlerinin görüşlerinden kaynaklandığıdır. Bunlar, büyük burjuvazinin ve toprak sahiplerinin ekonomik ve devlet egemenliklerinden soyutlanan faşist siyasi hareketlere karşı mücadele yürütülebileceğini zannediyorlar. Sınıflar üstü faşizm anlayışıyla hareket ederek faşizmin devrimle karşı devrim arasındaki mücadelenin şiddetlenmesinde ortaya çıktığını inkar ediyorlar. Bunlar, faşizmin burjuvazinin devrimi bastırmak için başvurduğu açık terörcü siyasi hareketi ve egemenlik biçimi olarak görmedikleri için, emperyalizm, sosyal-emperyalizmin tahakküm ve sömürüsüne, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının devlet egemenliğine, ekonomik güçlerine yönelmeyen bir mücadeleyle faşizmin yokedileceği veya geriletebileceği görüşüyle meseleye yaklaşıyorlar.

II. Enternasyonal oportünizmine bağlı revizyonist sosyal-demokrat partilerinin faşizme karşı mücadele taktikleri, bugün de her türden reformiste ve oportüniste yol gösteriyor. Faşist siyasi hareketin ve faşizm biçimindeki devlet egemenliğinin temel dayanağını emperyalist burjuvazi, ülke içindeki tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının demokrasi düşmanı gerici yapıları oluşturduğu halde, faşizme karşı mücadeleyi emperyalizme, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik egemenliklerine karşı mücadeleden koparılarak ele alınmaktadır. Oportünistler sınıflarüstü faşizm anlayışıyla "anti faşist" mücadele yürütmeye kalkışıyorlar. Devrimci Yol şöyle diyor "Ne var ki, CHP nin desteklenmemesiyle (x) ve burjuva muhtevasının açıklanması şeklindeki bir politika genel olarak CHP'ye oy verilmemesi çağrısının yapılması şeklinde anlaşılmamalıdır. Devrimciler, CHP'ye oy verdirmemek için özel bir gayret sarfetmeyecek, esas olarak AP, MHP gibi faşizmin temel dayanağı olan partileri tecrit etmeye çalışacak. Bu arada, CHP'ye oy veren kitlelere CHP konusundaki görüşlerini açıklayacaktır." (Devrimci Yol"-S.1, Seçimlerde Devrimcilerin Tavrı Ne olmalıdır- Altını çizen DY)

Aynı tesbiti KURTULUŞ SOSYALİST DERGİ ve HALKIN SESİ'de yapıyor. "Biz genelinde bir alternatif sunma gücüne sahip değiliz. (.....)

Bu durumda da genelinde bağımsız ileri demokrat adaylarına, oy verilmesi CHP listesi içerisinde olabilecek ilerici, demokrat adaylarına tercihli oy

De.sa.7.sü.6'da

"Demokrasi ve bağımsızlık bayrağını seçimler döneminde daha da yükseltelim!"

sınıflar, partiler ve seçimler

SORULAR

1 Bu partiler hangi sınıfın siyasi temsilcileri durumundadırlar?
2 Bu partiler nasıl bir düzen ve devlet biçimi istemektedirler?
3 Bu partilerin proletarya diktatörlüğüne karşı tutumları nedir?
4 İşbirlikçi büyük burjuvaların ve feodal toprak ağalarının mülklerine el konulmasını nasıl karşılarlar?
5 Emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı tutumları nedir?
6 NATO ve Varşova gibi emperyalist askeri bloklar hakkında ne düşünürler?
7 Bu partilerin militarist güçlere karşı tutumları nedir?
8 Bu partilerin işçi sınıfına karşı tutumları nedir?
9 Bu partiler toprak meselesi için ne düşünürler?
10 Köylülüğe neler getirecekler?
11 Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler karşısında tutumları nedir?
12 Halkın söz, düşünce, basın-yayın ve örgütlenme özgürlüğü konusunda ne düşünürler?
13 Bu partilerin halkın iş ve can güvenliği konusunda tavırları nedir?
14 Ekonomik buhran için çözüm yolları nelerdir?

CEVAPLAR

AP, MHP, CGP, DP Vb.

1) İşbirlikçi büyük burjuvazi ve feodal toprak ağalarının siyasi temsilcisi durumundaki faşist partilerdir.

2) Bu partiler emperyalizmin uşakları, azılı faşistlerdir. İşçilerin, köylülerin, memurların, küçük esnaf ve zanaatkarların, tüm emekçilerin azgınca sömürüldüğü ekonomik, demokratik hakların ortadan kaldırıldığı, halk muhalefetinin her türlü yolla bastırıldığı faşist bir düzen isterler. Halen ülkemizde de mevcut olan böyle bir düzendir. Ülkemiz emperyalizme bağımlı yarı-sömürge bir ülkedir. İşbirlikçi hakim sınıflar düzeni faşist diktatörlük, halkı amansızca sömürmekte, zulmetmektedir. Ekonomik, demokratik hak ve özgürlükler esas olarak ortadan kaldırılmıştır. Halkın Mücadelesi ile kazandığı bazı haklarda ortadan kaldırılmaya çalışılmaktadır

3) Bu partiler işçilerin, köylülerin mücadelesinden hayaletten korkar gibi korkarlar. Sosyalizmi,komünizmi en büyük tehlike olarak görürler. Halkı sömürüp soydukları, milyonlarına milyon kattıkları düzenlerinin yıkılması demek olan proletarya diktatörlüğü korkulu bir beladır onlar için. İşçi sınıfı ve tüm halkın fasist düzeni yıkmak ve kendi iktidarlarını kurmak için giriştikleri mücadeleyi bastırmak için her türlü yola başvururlar.

4) Kesinlikle karşıdırlar. Bu onların ölümü demektir. Onlara göre bu düşünceyi taşıyan bütün başlar düşürülmelidir.

5) Emperyalistler onların "kutsal" efendileridir.Emperyalistlere ve sosyal emperyalistlere ülkemizin kapılarını ardına kadar açmışlardır. Bunlar sosyal - emperyalist efendilere de kölelik etmeye hazırdırlar.Sovyet sosyal emperyalistleri ile yaptıkları yeni yeni ekonomik, siyasi,kültürel andlaşmalarla ilişkilerini geliştirmektedir. Ülkemizde bu partilerin temsil ettiği sınıfların varlıklarını sürdürmeleri emperyalizme bağlıdır. Onlar emperyalizm sayesinde ayakta dururlar. Bu sınıflar emperyalizmin sadık köleleri, emperyalist talanın ülkemizdeki uygulayıcılarıdır.

Bu partiler emperyalist askeri blok olan NATO'dan çıkılmasına kesinlikle karşıdırlar. Çünkü bu askeri bloklar emperyalistlerin yarı-sömürge ve sömürge ülkeleri ilhak ve onlara baskı aracı olduğu gibi aynı zamanda işbirlikçilerin de en büyük askeri güvencesidirler.

6) Militarist güçler (Ordu, jandarma, polis) bu partilerin temsil ettiği işbirlikçi hakim sınıfların devletinin en temel unsurudur. Faşist diktatörlüğün varlığının halka karşı korunması, hakim sınıflar devletinin bekçiliği bu güçlere düşer. Baskıya, zulme, sömürüye karşı her başkaldırışında halk militarist güçleri karşısında bulur. Bu partiler ordunun, jandarma ve Emniyet teşkilatının, MİT'in v.s. güçlendirilmesinden ve ellerine daha çok yetki verilmesinden yanadırlar. Bu resmi güçlerin yanında sivil faşist çeteler de beslerler.

7) Bu partiler, işçi sınıfının azılı düşmanıdırlar. İşçi sınıfının ekonomik, siyasi her türlü örgütlenmesinin karşısındadırlar. Onlar kar ve daha fazla kar amacıyla işçileri amansızca sömüren, kanını, iliğini emen sömürücü sınıfların temsilcileridir. İş gününün daha da uzatılmasından, emekçi halka hayat pahalılığının sebebi olarak gösterdikleri ücretlerin daha da düşürülmesinden, işçi sınıfının ekonomik mücadelelerinde güçlü silahları olan sendikal örgütlenme hakkının kaldırılmasından, kendi yönettikleri tek bir sendikanın olmasından yanadırlar. "İşçi fabrikaya ortak" gibi sahte vaadlerle işçileri aldatmaya, uyanışlarını geciktirmeye uğraşırlar. Grevleri yasaklarlar ya da jandarmayı, polisi getirterek kanla bastırmaya çalışırlar. İşçi sınıfının mücadelesinin karşısına 15 - 16 Haziranda, 1 Mayıs'ta olduğu gibi silahlarla çıkarlar.

8) Bu partiler toprak ağalarının çıkarlarını savunurlar. Topraksız ve az topraklı köylülerin, küçük üreticilerin azgınca sömürülmesinden yanadırlar. Yoksul köylülerin toprak talebinin karşısına jandarma dipçikleriyle, kurşunlarıyla dikilirler. Tespit ettikleri taban fiatlarıyla küçük üreticileri hergün biraz daha sefalete sürüklerler. Çünkü okulsuz, yolsuz, susuz, elektriksiz bıraktıkları köylülerin açlığı ve sefaleti, onların refahı ve zenginliği demektir.

9) Bu partiler Türkiye'de çeşitli milliyetlerin varlığını inkar ederler. Onlar Kürt Ulusu ve diğer azınlık milliyetler üzerinde azgın bir milli zulüm uygulanmasından yanadırlar. Kürt ulusu ve diğer milliyetlere yaşama hakkı tanınmaması gerektiğini düşünürler. Beytülşebap'ta, İdil'de, Mardin'de yaptıkları gibi Kürt emekçilerini jandarmalara kurşunlatırlar, Kürt Köyle-

De.sa.7.sü.1'de

CHP

1) Orta burjuvazinin sağ kanadının reformist partisidir. Bu partinin özellikle üst yönetimi tekellere yaslanmak, faşist diktatörlüğe omuz vermek,emperyalistlerle ilişkileri geliştirmek doğrultusunda her geçen gün gericileşen bir siyaset izlemektedir.

2) Bu parti, emperyalistlerle ülkemiz arasındaki ilişkilerde bazı düzenlemelerin, reformların yapıldığı, kendilerinin (orta burjuvazi) daha özgürce palazlanabilecekleri ekonomik ve siyasi ortamın mevcut olduğu, işçilerin, köylülerin, tüm emekçilerin amansızca sömürüldüğü, sömürü düzeninin varlığına yönelen her hareketin şiddetle bastırıldığı, reformist vaadler, sözler halkın kurtuluş mücadelesini engellemeye yetmediği zaman baskı ve terörün arttırıldığı bir düzenden yanadır. Baskı ve sömürüye, emperyalist talana son vermeyi amaçlamaz. Faşist diktatörlükle ve emperyalizmle uzlaşır. Tekelleşmede yeni imkanlar yaratılarak, bundan daha geniş bir kesimin yani orta burjuvazinin üst kesiminin yararlanmasının sağlanmasını, tekellerden ve toprak ağalarından daha fazla pay alabilmeyi ister.Ülkemizdeki feodalizmin tasfiye edilmesinden yana gözükür ama feodalizmi yaşatan emperyalizmin sömürüsüne ses çıkarmaz. Bugünkü siyasi ve ekonomik yapıda köklü değişiklikleri amaçlamaz. Halkın kurtuluş mücadelesini reformist vaadlerle önlemeye çalışır.

3) Proletarya diktatörlüğü bu sınıfın da ölümü demektir. Çünkü orta burjuvazi de mülk sahibi sömürücü sınıftır. Bu parti sosyalizmin, komünizmin sözünü bile duymak istemez. Halkın işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının saltanatına son vermeye, kendi iktidarlarını kurmaya yönelen mücadelesini bastırmaktan, onların işbirlikçi hakim sınıflara karşı kin ve nefretlerini, mücadele enerjilerini reformist kanallara akıtarak, tesirsiz kılmaktan yanadır. "Halk İktidarı" dediği şey de bu reformist aldatmacalardan biridir.

5) Bu parti emperyalist tahakküme karşı değildir. Ülkemiz ile emperyalizmin ilişkilerinde bazı reformist düzenlemelerden yanadır. İki süper devlet arasındaki rekabetten yararlanmak, ama her iki süper devletin de "kalbini kırmamak", onları kızdırmamak çabasındadır. Özellikle sovyet sosyal emperyalistleri ve onların ülkemizdeki siyasi temsilcileri ile sıkı ilişkiler içindedir. Emperyalist kamp içinde kalmaktan yanadır. Bu parti emperyalist askeri bloklardan çıkılması konusunda da özünde emperyalizme karşı olmayan tutumlarıyla teslimiyetçi davranmaktadır.

6) Bu parti, orduyu, jandarma ve polisi düzeni koru manın temel bir aracı olarak görür. Militarist güçlerin korunması ve daha da güçlendirilmesinden yanadır.

7) Bu parti işçi sınıfının düşmanıdır. Çünkü işçi sınıfının özel mülkiyet egemenliğine son verecek tek güç olduğunu bilmektedir. İşçi sınıfının marksist - leninist partisine sahip olmasından, devrimci önderliğe kavuşmasından ödü patlar. O, aynı zamanda işçi sınıfının devrimci sınıf sendikasına sahip olmasını da istemez ve kendi denetimindeki sendikalarla işçi sınıfının devrimci mücadelesini engeller, ekonomik, demokratik haklarını gaspeder. Sahte vaadlerle işçileri oyalamaya çalışır. İşçi sınıfının mücadelesinin nasıl azılı bir düşmanı olduğunu kendi iktidarı döneminde göstermiştir. Ülker grevini panzerlerle, dipçiklerle, kanla bastıranlar, İskenderun Demir Çelik'teki direnişi aynı yöntemlerle kıran ve bir işçinin katledilmesine sebep olanlar, gecekondu yıkımı yapıp, yoksul halkı evsiz barksız bırakanlar onlardır. Bu parti, işçi sınıfının reformist rüyaları aşarak mücadeleye atıldıklarında zor kullanmaktan yanadır. Çünkü ona göre devrimci işçi-köylü iktidarına, sosyalizme ve giderek komünizme varmaya kararlı olan halkın kurtuluş mücadelesini bastırmak esastır.

8) Bu parti her ne kadar feodalizme karşı gibi görünürse de aslında onunla uzlaşmaktadır. Bu partide Koçdağ'lar, Özdal'lar gibi, yoksul köylülerin kanını emen toprak ağaları yer alır. Toprak reformundan bahseder ve bunun gibi vaadlerle yoksul köylülerin toprak ve hürriyet mücadelelerini engellemeye çalışır. Feodal toprak ağalarının topraklarına el konulmasına ve köylülere dağıtılmasına, borçların iptaline, ipoteklerin kaldırılmasına karşıdır. Çünkü "özel mülkiyet kutsaldır" ona göre.

9) Bu partiye göre Türkiye'de tek bir ulus yaşamaktadır. Kürt ulusunun varlığını ve ayrı devlet kurma haklarını tanımaz. Ona göre Kürt ulusunun ve diğer azınlık milliyetlerin varlığından bahsetmek milli kışkırtıcılık, bölücülüktür. Kürt ulusu üzerindeki milli baskıdan, jandarma dipçiği altında inletilmelerinden, azgın şekilde sömürülmelerinden ve horlanmalarından yanadır.

10) Halkı reformist vaadlerle aldatıp, uyutmak, mü-

De.sa.7.sü.1'de

TiP, T"K"P, TSiP Vb.

1) Bu partiler işbirlikçi tekelci burjuvazi ve feodal toprak ağalarının siyasi temsilcileridirler.

2) Bu partiler azılı demokrasi düşmanları, Sovyet sosyal-emperyalizminin sadık uşaklarıdırlar.İşçilerin, köylülerin, tüm emekçilerin amansızca sömürüldüğü,halk muhalefetinin kanla bastırıldığı, halkın ekonomik, demokratik her türlü hakkının ortadan kaldırıldığı sosyal-faşist bir düzenden yanadırlar. İstedikleri düzenin faşistlerinkinden özünde hiç bir farkı yoktur.Devlet değişmeyecek, yalnızca sosyal-emperyalizmin işbirlikçileri siyasi iktidarda hakim duruma geçeceklerdir. Her iki düzende de halk alabildiğini sömürülür, zulmedilir, işbirlikçi büyük burjuvalar ve feodal toprak ağaları saltanat sürerler. Faşistler ve sosyal-faşistler arasındaki çelişki iki süper devlet arasındaki rekabetin bir yansımasıdır.

Bunlar sosyal-emperyalist efendileri gibi "sosyalist" maskesi taşırlar. Marksizm-Leninizmin halk içinde kazandığı prestijden, halkın faşistlere olan nefretinden faydalanarak, siyasi iktidarda sosyal - emperyalizmin işbirlikçilerinin yönlendirici olması için çalışırlar. Şimdiki düzen özünde onların da düzenidir.

3) Bu partiler "sosyalizm" maskesi taşırlar. Ama özünde proletarya diktatörlüğünü reddederler. Onlar var olan düzenin, faşist diktatörlüğün azgın savunucularıdırlar, sosyalizmin, komünizmin ise azgın düşmanlarıdır. Bu partilerin sosyal-emperyalist efendileri , Sovyetler Birliği'ndeki proletarya diktatörlüğünü yıkarak sosyal-faşist bir diktatörlük kurmuşlardır. Onlar bütün güçleriyle halkın mücadelesinin devrimci bir önderlik altında iktidara yönelmesini engellemeye çalışırlar. Sosyalizm maskesiyle işçi sınıfını ve halkı kendi sosyal-faşist emellerinin peşine takarak onların gücünü kullanmayı amaçlarlar. Onlar, halkın kurtuluşu için çalışan bütün komünistlerin yokedilmesinden yanadırlar.

4) Görünüşte ve laflarında işbirlikçi büyük burjuvazinin ve feodal toprak ağalarının mülklerine el konulmasına karşı değillerdir. Buna karşı olduklarını açık açık söylemeleri demek yüzlerinde sinsice taşıdıkları "marksizm" maskesini kendi elleriyle düşürmeleri demektir. Ama onların da ne yapacakları açıktır. Sosyal-faşist diktatörlükle bugünkü düzeni aynen devam ettirecekler, yalnızca sosyal-emperyalistlerin yönlendiriciliği sağlanacaktır.

5) Bu partiler Sovyet sosyal-emperyalizminin sadık uşaklarıdırlar. Amerikan emperyalizmine karşı görünürler. Ama onların "anti-emperyalist" likleri efendileri Sovyet sosyal-emperyalizmi ile Amerikan emperyalizmi arasındaki emperyalist rekabetten dolayıdır.NATO dan çıkılmasını, bunun yerine Sovyet sosyal emperyalizmi ile ekonomik, siyasi, kültürel, askeri, her alanda ilişkilerin geliştirilip, sağlamlaştırılmasından yanadırlar.

6) Bu partiler varolan sömürü düzeninin sürmesinden yanadırlar, bu düzene karşı değildirler. Bu yüzden düzenin devamının en büyük garantisi olan militarist güçlerin varlığından yanadırlar. Bu resmi militarist güçlerin yanında sosyal-faşist çeteler de beslerler.

7) Bu partiler işçi sınıfının azılı düşmanıdırlar.. Sömürüye son verecek olan tek devrimci sınıfın işçi sınıfı olduğunu çok iyi bilmektedirler. Bu yüzden işçi sınıfının mücadelesini bastırmaya, kontrol altında tutmaya çalışırlar. İşçi sınıfının marksist-leninist bir önderliğe kavuşmasından çok korkarlar. Devrimci işçilere saldırırlar, onları sendikalardan, denetimlerinde olan kitle örgütlerinde tecrit etmeye çalışırlar. Patronlarla elele verip işten attırırlar, grev kırıcılığı yaparlar. Bu partiler işçi sınıfının mücadelesini bastırmak, onları kendi peşlerine takmak ve karşı-devrimci emellerinin aleti yapmak için sendikaları basamak olarak kullanmaktadırlar. DİSK'in yönetiminde onlar söz sahibidir. Bu yolla işçi sınıfının mücadelesini kontrol etmekte, onu düzen sınırları içine hapsetmeye çalışmaktadırlar.

8) Bu partiler köylülerin taleplerine sahip çıkar görünmektedirler. Amaçları köylülüğü kendi kölelik emellerine alet etmek, onların toprak ve hürriyet mücadelelerini bastırmaktır. Aslında onlar toprak ağalarının çıkarlarının savunucularıdırlar.

9) Bu partiler Türkiye'de çeşitli milliyetlerin yaşadığını inkar ederler. Milli zulmün destekçileridirler. Onlar -sosyal emperyalist efendileri gibi- ülkemizin bir milliyetler hapishanesi olmasından yanadırlar. Sözde marksist özde sosyal-faşist olan bu partiler, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının, dillerini, kültürlerini geliştirmesinin vs. karşısındadır

De.sa.7.sü.1'de.

Devrimci Proletarya hareketi

1) Proletarya partisinin oluşmadığı günümüz şartlarında, proleter devrimci hareketler proletaryanın siyasi temsilcileridirler.

2) İşbirlikçi büyük burjuvazinin ve feodal toprak ağalarının faşist diktatörlüğünün yıkılmasından ve devrimci işçi-köylü iktidarının kurulmasından yanadır. Ulusal Demokratik Halk Devrimiyle demokratik halk diktatörlüğüne, sonra sosyalizme ve daha sonra sınıfsız topluma (komünizme) varmayı amaçlar. Sömürüsüz, sınıfsız bir dünya için mücadele eder.

3) Devrimci proletarya, proletarya diktatörlüğünün kararlı savunucusudur. İşbirlikçi büyük burjuvaların ve feodal toprak ağalarının düzenini yıkarak proletarya diktatörlüğünün bir biçimi olan demokratik halk diktatörlüğünü daha sonra proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirecektir.

4) Kesinlikle yanındadır. Devrimci proletarya işbirlikçi büyük burjuvazinin bütün mülkiyetine, toprak ağalarının topraklarına el konulmasını savunur.

5) Devrimci proletarya emperyalizmin ve özellikle iki süper devletin ülkemiz üzerindeki baskı ve sömürüsüne son verilmesini, ülkemizi emperyalist kampa bağlayan askeri, siyasi, ekonomik, vb. bütün antlaşmaların geçersiz sayılmasını, Türkiye'nin bağımsız, demokratik bir ülke olmasını savunur.

…ya sömürücü sınıflar devletinin en temel unsuru olan militarist güçlerin dağıtılmasını halkın silahlı milislerinin oluşturulmasını, memurların halk tarafından seçilmesini savunur.

7) İşçi sınıfının siyasi temsilcisidir. Proletaryanın diktatörlüğünü kurmak için çalışır.

8 saatlik işgününün her yerde uygulanması, iş kanunundaki işçi sınıfının aleyhindeki maddelerin iptal edilmesi, grev yasaklarının sona erdirilmesi, lokavtın yasaklanması, işçi sınıfına genel grev, siyasi grev ve dayanışma grevi hakkının tanınması, tüm çalışanlara grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı tanınması, herkese iş, eşit işe eşit ücret sağlanması, işsizlik sigortasının kurulması, kadınların ve çocukların ağır ve sağlığa zararlı işlerde çalıştırılmalarına son verilmesi, işyerlerinde kreş açılması, çıraklar üzerindeki dayak, küfür ve angaryaya son verilmesi, vb. gibi işçi sınıfının acil talepleri uğruna mücadele eder.

8) Devrimci proletarya, toprak ağalarının topraklarına ve hazine arazilerine tazminatsız olarak el konulmasını, topraksız ve az-topraklı köylülere dağıtılmasını, köylülerin devlete, bankalara ve tefecilere olan borçlarının iptal edilmesini ve toprakları üzerindeki ipoteklerin kaldırılmasını, tarım ürünlerinin taban fiyatlarının tesbitinde köylülerin söz ve karar sahibi olmasını savunur.

9) Devrimci proletarya, Kürt ulusu ve diğer milliyetler üzerindeki milli baskıya son verilmesini, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkının tanınmasını savunur.

10) Devrimci proletarya, halkın söz, düşünce, basın yayın ve örgütlenme özgürlüğüne konan engellerin kaldırılmasını, TCK'nun 125, 141, 142, 146, 159, 311, 312 vb. maddelerinin derhal iptal edilmesini savunur.

11) Devrimci proletarya MİT, Milli Güvenlik Kurulunun lağvedilmesini, MHP, Ülkü Ocakları gibi faşist cinayet örgütleri ile İGD gibi sosyal-faşist saldırgan örgütlerin kapatılmasını, işkencecilerin ve katillerin cezalandırılmasını, öğrenim, iş ve can güvenliğinin sağlanmasını savunur.

12) Ekonomik buhranların çözümünün tek yolunun Ulusal Demokratik Halk Devrimi ile halkın demokratik diktatörlüğünün kurulması olduğunu savunur.

Seçimler dönemi ve proletaryanın devrim perspektifi

Bilindiği gibi proletaryanın nihai amacı, kendisiyle birlikte tüm insanlığı kurtaracak bir sosyal devrime öncülük ederek her türlü sömürü ve kölelik ilişkilerinin ve her türlü baskının ortadan kaldırıldığı sınıfsız toplumu kurmaktır. Proletaryanın nihai amacını gerçekleştirmesi, içinde bulunduğu objektif ve subjektif koşullar bakımından mümkün değilse, bu takdirde proletaryaya düşen, nihai amacının önündeki tek tek engelleri kaldırmak ve son halkaya erişebilmek için zincirin tek tek halkalarını sırayla aşmak olacaktır.

Burjuva demokratik devrimini tamamlamış ve emek sermaye çelişmesinin temel çelişme olduğu ülkelerde, proletaryanın hemen önündeki görev sosyalist devrimdir. Fakat burjuva demokratik devrimi tamamlamamış, bu bakımdan da kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin varlığını devam ettirdiği, emperyalizmin ve sosyal emperyalizmin sömürüsü altında bulunan bizim gibi ülkelerde, proletaryanın ve geniş emekçi yığınların hemen önündeki görevi, sosyalist toplumun kurulması ve devrimin proletarya diktatörlüğü şartları altında sürdürülmesi değil, tersine sosyalizmin önündeki tüm tarihi, ekonomik ve siyasi engellerin kaldırılmasıdır.

Toplumsal gelişmeyi,üretici güçlerin gelişmesini engelleyen esas faktör,bugün, emperyalist sömürü ile birlikte büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi iktidara sahip olmaları olduğu için proletaryanın önündeki acil görev, üretim araçları üzerindeki her türden özel mülkiyetin kaldırılması değil, tersine yukarıda belirttiğimiz toplumsal yapının tasfiyesidir.. Ülkemizin emperyalist devletlerin sömürü ağından kurtulması, büyük burjuvazinin her türlü mülkten tecrit edilmesi, ve her türlü feodal bağımlılık ilişkilerinin bütün sonuçlarıyla birlikte tasfiyesi, kısacası emperyalistlerin, büyük burjuvazinin ve feodal toprak ağalarının ekonomik ve siyasi egemenliğinin bir bütün olarak kaldırılması işte proletaryanın ve müttefiklerinin, devrimin bu aşamasında yönelecekleri hedefler bunlardır. Yani proletarya bu tarihi dönemde, sosyalist talepler bayrağını değil, genel ulusal ve demokratik talepler bayrağını yükseltecektir.Başka bir deyimle proletarya, sosyalist bir toplum için değil-bu amacını da gerçekleştirmek için-bağımsız ve demokratik bir toplumun kurulması için mücadele edecektir ve etmelidir. Hemen belirtelim ki,emperyalizmin, büyük burjuvazinin ve feodal toprak ağalarının ekonomik ve siyasi egemenliğini hedef alan, proletarya önderliğindeki, UDHD aşaması tarihi, iktisadi ve siyasi şartların zorunlu kıldığı bir aşamadır ve bu aşamanın gerçekleştirilmesi proletarya için geçici fakat zorunlu bir tarihi görevdir.Geçici bir görevdir, çünkü proletaryanın nihai amacı sosyalizmin inşası ve devrimin proletarya diktatörlüğü şartları altında sınıfsız topluma kadar sürdürülmesidir. Bu bakımdan da proletarya bu tarihi görevini sınıfsız toplumun kurulması nihai amacına tabi olarak ele alır. Zorunlu bir görevdir, çünkü toplumsal gelişmenin önündeki tarihi, iktisadi ve siyasi bütün engeller temizlenmeden sosyalizmin insan ve devrimin sınıfsız toplumun kurulmasına kadar sürdürülmesi objektif olarak mümkün değildir. Bu bakımdan proletaryanın önderlik ettiği UDHD aşaması sosyalist devrim için zorunlu bir hazırlık aşamasıdır. Sosyalist devrim de UDHD'nin kaçınılmaz bir sonucudur.

Görüldüğü gibi içinde bulunduğumuz bu tarihi dönemde, proletaryanın önündeki zorunlu bir tarihi aşama olan UDHD, proletaryanın tek başına gerçekleştireceği bir devrim değildir. Tam tersine proletarya, ulusal ve demokratik karakterdeki bir devrime öncülük etmek gibi tarihi bir görevle karşı karşıyadır. Emperyalist sömürüden, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi baskısından zarar gören sınıf yalnız proletarya değil,toplumun tüm anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-faşist sınıf ve tabakalarıdır. Bunlar proletaryanın dışında köylülük, küçük-burjuvazi ve belli dönemlerde milli burjuvazidir. Onun için UDHD'nin zaferi, ancak proletaryanın önderliğinde yürütülen mücadeleye bu sınıf ve tabakaların katılmasıyla mümkündür. Proletarya, bu sınıf ve tabakaları kendi önderliği altında birleştiremediği sürece devrimin kesintisiz olarak sürdürülmesi bir yana,UDHD nin başarıya ulaşmasından söz edilemez. Bu bakımdan proletaryanın önderliğinde kurulan anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-faşist ittifak, devrimin zaferi için belirleyici bir öneme sahiptir. Bundan ötürü proletaryanın asgari siyasi programı, proletaryanın bu tarihi dönemdeki taleplerinin bir ifadesi olmasının yanısıra,bağımsızlık ve demokrasiden yana tüm güçlerin ihtiyaçlarına cevap veren bir programdır.

Fakat proletarya,kendisini sadece asgari programla sınırlamaz.Proletarya demokratik devrimin zaferiyle yetinemez. O bağımsız ve demokratik bir toplumdan sosyalist topluma geçerek, devrimi proletarya diktatörlüğü şartları altında sınıfsız topluma kadar sürdürmek zorundadır. Yani proletaryanın nihai amacı, azami programında formüle ettiği taleplerini gerçekleştirmektir. Ne var ki, proletaryanın ve yarı proleter unsurların dışında kalan ve UDHD aşamasında proletarya ile ittifak kuran sınıf ve tabakalar, kendi sınıf yapılarından ötürü sonuna kadar gitme taraflısı değildirler. Her şeyden önce, bu sınıf ve tabakaların üretim araçları karşısındaki durumları buna engeldir. Bunun için de demokratik halk diktatörlüğünün kurulması, bu anlamda onların varmak istedikleri nihai bir hedeftir. Bağımsızlığın ve demokrasinin sınırları dışında, proletarya ile küçük mülk sahibi sınıf ve tabakalar arasında "irade birliği"nden söz edilemez. Bu sınıfların UDHD'nin zaferinden sonra proletaryanın, aleyhine dönmesi pek ala mümkündür. Proletarya UDHD nin zaferinden sonra bu sınıfların muhalefetine rağmen, toplumun yarı proleter unsurlarıyla birlikte yoluna devam edecektir.Devam etmelidir.

Toparlarsak,proletaryanın nihai görevi sosyalizmin inşası ve devrimin proletarya diktatörlüğü şartları altında sınıfsız toplumun kurulmasına kadar sürdürülmesi olmasına rağmen, bugün ülkemiz UDHD aşamasındadır. UDHD'nin zaferi proletaryanın, köylülüğü, küçük burjuvaziyi ve belli dönemlerde de milli burjuvaziyi kendi önderliği altında toplamasına bağlıdır.

UDHD mücadelesi uzun bir süreci kapsar.

Seçimler dönemi de UDHD sürecinin bir parçasıdır.

Bu bakımdan devrimci proletarya, proletarya diktatörlüğünün ve sınıfsız toplumun gerçekleştirilmesine hizmet edebilecek bir şekilde daha doğrusu bu perspektifi kaybetmeden seçimler döneminde ve seçimlerde kendi asgari siyasi programı temelinde bir seçim ittifakı seçim bloku kurmalıdır.

Ancak bu sayede devrimci proletarya hareketi, demokrat bir çizgiyi aşabilir, geniş proletarya yığınlarına proletaryanın nihai amacını asgari siyasi programla azami siyasi program arasındaki kopmaz bağlantıyı kavratabilir.

Bu meselenin bir yönüdür.

Meselenin diğer yönü ise devrimci proletaryanın genel olarak bütün dönemlerde, özel olarak da seçimler döneminde reformist parlamentarist hayaller karşısına devrimci şiarlarla çıkmasıdır.Devrimci proletarya, reformizme karşı devrimciliği, reformist - parlamentarist taktiklere karşı devrimci taktiklerle savunmalı ve her türlü mücadeleyi siyasi iktidar temel hedefine kanalize etmelidir.

UDHD'nin zaferi ve devrimin proletarya diktatörlüğü şartları altında sınıfsız topluma kadar sürdürülmesinin yolu buradan geçer.

MC'nin bilançosu

Baş.ta.sa.1'de

mez. Buna karşılık, emekçi kitlelerin mücadelelerle fiili olarak kazandıkları mevziler söz konusudur.

MC bu mevzilere vahşi bir kinle saldırdı. Amacı bütün devrimci sesleri boğmak, devrimci halk muhalefetini ezmekti.

MC basın özgürlüğünü, düşünce ve örgütlenme özgürlüklerini daha da kısıtlayabilmek için çaba harcadı. Demokratik Dernekler birbiri ardına kapatıldılar. Faşist DGM'ler uydurma "gizli örgüt" davalarını peşpeşe sıralayarak,devrimci ve yurtseverleri sus turmaya çalıştı. Yüzlerce devrimci ve yurtsever,ağır hapis cezalarına çarptırıldılar.

MC devrimci harekete karşı savaşını sadece DGM'ler vasıtasıyla yürütmüyordu. Kontr - Gerilla, MİT ve MHP nin komandoları ve "devlet güvenlik kuvvetleri"nin tümü bütün faşist diktatörlük bu savaşın unsurlarıydı.

Siyasi inançları yüzünden ağır işkence gören devrimci ve yurtseverlerin sayısı her gün daha da arttı. Devrimci görüşleri kitlelere yaymaya çalışan birçok komünist ve yurtsever işkence tezgahlarında, faşist kurşunlarıyla can verdiler.

Malatya katliamı, Zeytinburnu katliamı, Antep katliamı, Gökhan yoldaşın ve diğer 200'e yakın şehidin kanı, siyasi özgürlükleri kazanma, devrim yapma azmiyle yürüyen kitleleri asla yolundan döndürmedi, tersine, onlar devrim meşalesinin daha gür daha kızıl yanmasına yolaçtılar.

MC'nin devrimci ve demokratik güçlere sistemli saldırıları,tek tek devrimcilerin yurtseverlerin katledilmesi; geniş emekçi yığınların demokratik ve devrimci kitle eylemlerinin bastırılması, ve karşı-devrimci propagandayla kitlelerin aldatılması gibi çeşitli biçim ve boyutlarla bu iki yıllık dönemi kaplamıştır.

MC'nin kitlelerden yediği en büyük siyasi darbe DGM'lerin yeniden kurulması için giriştiği çabaların milyonlarca emekçinin şanlı mücadeleleri sonucunda boşa çıkması olmuştur.

Başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi yığınlar, devrimciler ve demokratlar, sosyal faşistlerin tertiplerine ve tuzaklarına rağmen, bu mücadelede MC'ye karşı önemli bir başarı elde etmişlerdir.

Şanlı 16 Eylül Genel Grevi, bütün yetersizliklerine ve olumsuzluklarına rağmen, tarihe, işçi sınıfının faşist diktatörlüğe karşı önemli bir zaferi olarak geçecektir.

MC hükümeti kitlelerin muhalefeti ve mücadelesi karşısında adım adım iflasa doğru yolalırken, her adımın acısını halk kitlelerine, devrimcilere ve yurtseverlere saldırarak çıkartmaya çalışmıştır.

Kitleleri sindirme ve yıldırma amacına yönelen bu saldırıların en kanlısı 1 Mayıs katliamı oldu. Otuz dört emekçi sosyal faşistlerle tek bir saldırı cephesinde birleşen MC faşistleri tarafından katledildiler.

Böylece MC'nin cinayet, listesindeki devrimci ve yurtseverlerin sayısı 200 den fazla ölü ve 4000 yaralı düzeyine ulaştı.

MC döneminde, hapishanelerdeki tutuklu ve mahkum sayısındaki artış onun özgürlüklerin azgın bir düşmanı olduğunu ortaya koyan başka bir belgedir: MC hükümeti kurulduğu zaman, 9.000 olan mahkum ve tutuklu sayısı şimdi 50.000 dir.

MİLLİ ZULÜM ve MC.

Kürt ulusu diğer azınlık milliyetler konusunda, hakim sınıfların izinli ve köle basınında ve diğer yayın organlarında, değil ciddi bir teşhis yazısı, en ufak bir iz bile bulmak mümkün değildir.

Bu konuda,proleter devrimci basın ve devrimci yurtsever basının tümü de yeterince hassas değildir.

Fakat, MC'nin Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler üzerindeki zalim pençesi, şovenist ve militarist uygulamaları, onların suç hanelerini en çok kabartan gerçek vahşet örnekleridir.

MC sadece daha önceki hükümetlerin sürdürdükleri baskıyı devralmakla kalmamış, aynı zamanda,MHP içindeki ırkça unsurları,ordudaki ırkçı, faşist, MHP'li subayları Kürt ulusunu ezmekte özel bir dikkatle kullanmış, en ücra karakollara bile panzerler göndererek Kürt emekçilerinin mücadelelerinin önüne kan ve zulümle duvar çekmeye çalışmıştır.

Ardı ardına onlarca Kürt yoksul köylüsünün vahşice katledilmelerinin yanısıra, Tunceli ve diğer bölgelerde sık sık kitleleri terör altına almaya uğraşmıştır.

MC'nin şovenist iğrenç pençeleri, Van depreminde de Kürt ulusu üzerinde gezinmiştir. Depremin yerle bir ettiği ve bugüne dek vergi ödediği faşist devletten bir tek kalem fayda görmemiş yoksul ve viran köylerin kasabaların emekçi halkı batının büyük şehirlerine sürülmüştür. Bunun amacının Kürtleri zor yoluyla eritme siyaseti olduğunun en açık belgesi, dünyadaki canlı, herşeyin Türk kanı taşıdığını iddia edecek kadar gözü dönmüş Türkeş'in, Ankara'ya yerleştirilen Kürt emekçilerine Tapu dağıtma törenleri ispatlamaktadır.

MC, milli baskıyı her alanda sürdürmüş ve arttırmıştır. Özel dikkat harcadıkları bir başka mesele de Kürtlerin yoğun bulunduğu yörelerin okullarına faşist öğretmenlerin gönderilmesidir. Bu şekilde,süngü ve faşist ideoloji Kürt ulusunu eritmek için elele "çalışmalarını" sürdürmüşlerdir.

ÖĞRENİM ÖZGÜRLÜĞÜ, EĞİTİM VE MC.

Bu konuda MC, kendinden umulanı ziyadesiyle yapmıştır. Artık 5 yaşında çocuklar Fetih ve Ülkücü Osman masalları dinlemektedir.

İlkokula kadar faşist ideoloji sistemli bir şekilde sokulmuş, kitaplar yakılacak adi kâğıt parçaları haline döndürülmüştür. Bunlar öyle kitaplardır ki işçilerin aşağılık insan olduğunu, şerefsiz olduğunu yazarak kitleleri uyuşturmak ve onları kölelik ruhuyla "eğitmek" ten başka hiç bir şeye hizmet etmemektedirler.

Okullar boşaltılmış, faşist işgaller yaygınlaştırılmış, öğrencilerin can güvenliği ve öğrenim özgürlüğü konusundaki nisbi bir takım hak ve kazançları tamamen değilse büyük ölçüde ortadan kaldırılmıştır.

İmam Hatip okullarının sayısı hızla artarken, liselerde ve orta okullarda normal öğrenim büyük ölçüde aksamıştır.

Öğretmenler ve öğretim üyeleri faşist terör ve kıyımın boy hedeflerinden, biri haline gelmiştir.

Öğrencilerin yanısıra birçok öğretmen de kurşunlanmış, işkence tezgahlarından geçirilmiştir.

MC EKONOMİSİ.

MC'nin sloganı,"borçlan sömür" olmuştur. 2 yılda, 50 yılda alınan borçtan daha fazlası alınmış, özellikle kısa vadeli korsan banker borçları olan DÇM-ler ve diğer ağır koşullu borçlar, özellikle Sovyetlerden alınan borçlar, emperyalist tahakkümü ve ekonomik sömürüyü arttırmış, yoksul halkın daha da yoksullaşmasına yolaçmıştır.

İthalata dayalı montaj sanayii "gazoz ve makarna" sanayii milyarlarca lira kredi yutmalarına karşılık ne ülke ekonomisi krizden çıkmış ne de işsizlik azalmıştır. Tersine ihracat düşmüş, kâr uçurumu azgınca büyümüş, emekçilerin gerçek ücretleri ve gelirleri düşmüştür. %10'un üzerinde -%30 varan enflasyon %30'u geçen devalüasyon, istifçilik, fiyat artışları, kaçakçılık, işsizlik, yoksulluk ve açlık MC ekonomisinin "nurlu ufuklu" manzarasıdır.

İŞÇİLER VE MC.

DGM yasasının, MESS'in ve diğerlerinin hedefi MC hükümeti dönemi boyunca işçilerin ücretlerini düşürmek, toplu sözleşme haklarını düşürmek, çalışma koşullarını daha da kötüleştirmek ve buhranın yükünü işçilerin sırtına bindirmeye çalışmak olmuştur.

Ve bunda belli ölçülerde başarılı da olmuşlardır. MC başarılarını düşman kardeşi sosyal-faşistlere de borçludur. Çünkü sosyal-faşistler, kitlelerin gerçekleri görmelerini engellemeye, onların direnişlerine sadece kendi çıkarlarına yararlı olduğu ölçüde yol vermeye çalışarak, özellikle DİSK'te örgütlü ikiyüzbin işçinin ekonomik mücadelelerinin başarılı hedeflere ulaşmasını engellemişlerdir.

Tarım işçilerinin durumunda ise hiçbir ciddi kazanç sözkonusu olmamış,tersine onların hayat seviyeleri daha da düşmüştür.

KÖYLÜLER VE MC.

"Toprak reformu" adlı uydurma vaadler bile terkedilmiş, 1757 sayılı Toprak ve Tarım Reformu Kanununu uygulanmamıştır.. Uygulansa bile, topraksız köylünün toprak ihtiyacını karşılamaktan çok uzak olan bu "sadaka-reform" bile, MC tarafından emekçi köylülere çok görülmüştür.

Köylerin, okul, sağlık hizmetleri, yol elektrik sulama ihtiyaçları karşılanmamış, bu konuda "partizanca" baskılarla köylü kitleleri faşist diktatörlüğe diz çökmeye zorlanmıştır.

Taban fiyatları konusunda izlenen politika MC-nin suratını sergilemekte, gerçekten eşsiz bir araçtır.

Tüccar kredileri arttırılmış, tüccara kredi erken verilmiş, çoğu kez devlet sektörü (tekel vs.) piyasaya geç girmiş, öte yandan taban fiyatları hem düşük hem de çok geç açıklanmıştır. Bu şekilde yüz milyonlarca liralık ürün tefecilerin, tüccarın eline yok pahasına geçmiş, üreticilerin birçoğu, üretim araçlarını satma ve yoksul köylüler kitlesine katılma durumuyla karşı karşıya gelmiştir.

Bu şekilde MC köylülük üzerinde de azgınca sömürü ve zulüm uygularken köylere en ufak bir faydası bile dokunmamıştır.

EMPERYALİZM VE MC.

MC döneminde emperyalist boyunduruk baskısını arttırarak sürmüştür. Amerikan emperyalizmi, çeşitli yol ve yöntemlerle tahakkümünü pekiştirmeye çalışırken, sosyal - emperyalizm hızla yayılmasını sürdürmüştür.

NATO içinde kalmak, Amerikan ambargosunun da bindirdiği ek yük dolayısıyla halka bu dönemde daha da ağır daha da çekilmez zorluklar vermiştir.

Ülkenin emperyalizme bağımlılığı MC döneminde artarak sürmüştür.

KAHROLSUN REVİZYONİST SENDİKA AĞALARI

KAHROLSUN SARI SENDİKACILAR

YAŞASIN İŞÇİLERİN DEVRİMCİ BİRLİĞİ

İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE

Seçimlerden sonra sendikal mücadelede görevlerimiz

Reformist hayaller; sosyal-faşist masallar; faşist demagoji

5 Haziran'da seçimler yapılıyor. Bütün hakim sınıf partileri, orta burjuva partileri ve küçük - burjuva demokrat görüşlerin büyük çoğunluğu seçimle "çok büyük değişiklikler" in olacağı hayallerini yaymakla meşguldür.

Faşistler, bu seçimlerin "rejimin kaderini" belirleyeceğini söylüyorlar ve Demirel'in ağzından şu tehdidi savuruyorlar:

"Ya biz 'kanun çıkarabilecek'bir hükümetle işbaşına geliriz, ya da Türkiye'nin ufkunu karartırız!" Onların istedikleri iç çelişmeleri mümkün olduğu kadar azalmış, saldırgan bir hükümettir.

Sosyal-faşistler, halkın mücadelesini bastırmak, baltalamak ve aynı zamanda halkın Amerikancı faşistlere karşı hıncından ve muhalefetinden kendi emelleri uğruna yararlanabilmek için CHP reformizminin arkasına geçerek, bir yandan kitlelerin devrimci yönelimine reformist zincirler vurmakta, bir yandan da daha açık saldırılar için güç toplamakta, Sahte "sosyalist" bir muhalefet yürütmektedirler.

Öte yandan CHP'nin hükümeti ele geçirmesiyle birlikte ülkeye "sürekli barış" ve "huzur" geleceği, sınıf mücadelesinin en azından daha "yumuşak" biçimler altında süreceği hayalleri sosyal faşizmin,genel olarak revizyonizmin ve reformizmin etkinliği altındaki orta ve küçük burjuva demokrat çevreler arasında son derecede yaygındır.

Bu hayaller, sınıf bilinçli işçi yığınlarını da etkilemekte, parlamentarizmi ve reformizmi yaygınlaştırmaktadır.

Bilinçli kitleler, ve bunların içinde önder durumunda olan sınıf bilinçli işçi yığınları açısından, tehlike arzeden faşistlerin yıpranmış ve ipliği pazara çoktan çıkmış, "komünizm tehlikesi ve milliyetçilik" demagojileri değil, sosyal faşistlerin sinsi "ilerici sosyalist" maskeli manevraları ve orta burjuvazinin sağ kanadının reformist uyuşturucu hayalleridir.

Proleter devrimciler, faşist demagojiyi ihmal etmeden, asıl ağırlığı sosyal faşizmin tertiplerinin ve demagojilerinin açığa çıkarılması ve reformist hayallerin yıkılması çalışmalarına vermelidirler.

Gerçekler

Somut koşulların somut bir tahlili yaygınlaştırılan ve kitleleri uyuşturarak onların faşist diktatörlüğe karşı mücadelelerini baltalayan ve engelleyen hayallerin tersine, ülkemizde ekonomik, siyasal ve toplumsal buhranların daha da derinleşeceklerini göstermektedir.Bundan dolayı, hakim sınıflarla proletarya ve tüm emekçi halkın arasındaki sınıf çalışmaları daha da keskinleşecektir.

Çünkü seçimlerin sonunda ortaya çıkabilecek bütün hükümet alternatiflerinin buhranı çözümlemek için ne yapacakları, ne yapabilecekleri meydandadır.

Hangi parti veya partiler hükümete gelirse gelsin, işbirlikçi hakim sınıfların devleti, emperyalizmin genel bunalımının derinleşmesinin bir sonucu olarak, emperyalist baskıların arttığı ve daha da artacağı; emperyalist sömürünün çeşitli biçimlerde daha da şiddetleneceği koşullarda, buhranın yükünü işçilerin ve köylülerin, bütün yoksun halkın omuzlarına yıkmaya çalışacaktır.

Yakın gelecekte buhranın kıskacından kurtulmak için hakim sınıfların uygulayacakları "çözümler" de yine bilinmektedir:

* Fiyatların arttırılması
* Ücretlerin düşürülmesi veya "dondurulma"sı
* Toplu sözleşme hakkının ya tamamen ya da kısmen gaspedilmesi için çabalar...
* Diğer sendikal haklara karşı girişilecek saldırılar.
* İşsizliğin arttırılması;işyerlerinin kapatılması; lokavtlar
* Dış borçların arttırılması,yani yabancı sermaye'nin milli pazara daha da fazla girmesine yolaçılması.
* Devalüasyon yoluyla paranın değerinin düşürülmesi

işte bunlar, hangi partiler hükümeti oluşturursa oluştursun emperyalizme bağımlı yarı-sömürge ekonomik yapının buhranı "göğüsleme" yöntemleri olarak uygulanmaya devam edeceklerdir.

Son yedi yılda ülkemizde fiyatlar % 360 artmıştır. İthalat - ihracat açığı ithalat lehine alabildiğine büyümüştür. Dış borçlar 130 milyar lirayı aşmıştır. Paranın değeri hızla düşmektedir. Sadece MC hükümeti döneminde (31 Mart 1975'ten bu yana) 9 defa devalüasyon yapılmıştır. İşsiz sayısı 4 milyonu bulmaktadır. Yani işsizlik oranı % 40' ın üzerine çıkmaktadır. 5 yıl içinde milli gelir içinde % 40 kadar bir artış kaydederken, emekçilerin satınalma gücü sadece % 4.4 olmuştur.

Bu şartlarda, ekonomik düzelme nasıl mümkün olabilir? Reformistlerin ucuz yalanları bu soru karşısında ateş görmüş buz gibi erimekte, "refah düzeyinin yükselmesi", "hızla kalkınma", "hakça düzen" edebiyatının arkasından yarı sömürge bir ülkenin kriz halindeki ekonomisi bütün çıplaklığıyla ortaya çıkmaktadır.

Reformist CHP yöneticileri, emperyalizmle bağları kesmeyeceklerine ve işbirlikçi hakim sınıfları tasfiye etmeyeceklerine göre ekonomik durumu halkın daha fazla sömürülmesine yol açmadan, işçi sınıfının haklarını gaspetmeden nasıl düzeltebilirler? Bu iddia, bir nehri aynı anda iki ters yönde akıtabileceğini söylemek kadar saçmadır.

O halde, emekçi yığınlar ve işçi sınıfı için seçim sonrası, zorlu;yokluk, sefalet ve mücadele dolu bir gelecektir.

Ülkeye ne "barış" ne de "huzur" vb. değil, daha şiddetli sınıf mücadeleleri hakim olacaktır.

O halde, seçim sonrası, bir mucize olmayacak, refah, mutluluk ücretlerin yükseltilmesi,sosyal barış birdenbire ortaya çıkıvermeyecektir. Seçim sonrası, şimdiki durumun doğal bir devamı olacaktır. Bu gelişme, ekonomik, siyasal ve sosyal buhranların daha da derinleşmesi yönündedir.

O halde, gün, hakim sınıfların ve onlara hizmet eden reformistlerin uydurdukları hayaller ve boş vaadlerle uyuşup kalma, pasifleşme ve "ölüme kendi ayaklarıyla, tıpış tıpış gitme" günü değil, bütün uyuşturucu, aldatıcı zehiri bünyemizden temizleyerek, uyanık durma,yeni büyük sınıf mücadelelerine hazır olma günüdür.

Bu bakımdan, proleter devrimcilere düşen görev, seçimlerin,reformistlerin yaygınlaştırdıkları ve sosyal faşistlerin büyük çabalarla körükledikleri pasifizmin, legalizmin, kolay başarı hayallerinin, sınıflararası barış hayallerinin karşısına gerçeklerle çıkmak, ilerici yığınlara,en başta devrimci işçi yığınlarına sınıf mücadelesinin daha da sertleşeceğini, daha yüksek mücadelelerin zorunlu hale geldiğini anlatmaktır.

İşbirlikçi hakim sınıflar saldırılarını arttıracaklardır

Bu şartlarda hakim sınıflar, seçimin hemen ertesinde saldırılarını her alanda yoğunlaştıracaklar ve milyonlarca emekçiyi ya açık zulüm ve terörle, ya da kandırıp uyuşturarak, kötüleşen yaşam koşullarına boyun eğmeye zorlayacaklardır.

İşçi sınıfının sendikal kazançları gaspedilmek istenecektir. MESS TÜSİAD, HÜR TEŞEBBÜS KONSEYİ, SANAYİ ODALARI gibi işbirlikçi tekelci burjuva örgütleri, faşist diktatörlüğün bütün kurumları ile hakim sınıfların doğrudan hizmetine girmiş hain sendikacılar veya hakim sınıflarla uzlaşan sendikacılar bu saldırıya şu veya bu şekilde katılacaklardır.

16 Eylül grevlerinin,1 Mayıs Katliamının gösterdiği gibi sosyal-faşist sendikacılar, sadece kendi sovyet işbirlikçisi çıkarlarına uygun, olduğu ölçüde, asla faşist diktatörlüğün temellerine yönelmeden, amerikancı faşistlere karşı bir "muhalefet" yürütmektedirler. Onların amacı "ilerici, sosyalist" sloganların da yardımıyla kitlelerin Amerikan emperyalizmine karşı duydukları kinden yararlanmaktır. Onlar kitlelerin temel çıkarları doğrultusunda bir çalışmayı hiç bir zaman yürütmediler. Tersine, onlar her zaman kitleleri kullandılar ve sonra en haince onlara saldırdılar. Uyuşturdukları kitlelerin ezilmesine zemin hazırladılar.

16 Eylül grevlerinde, onlar işçi sınıfının birliğinin,dayanışmasının ve faşist diktatörlüğe karşı militan mücadelesinin önündeki baş engellerden biri durumundaydılar. Onlar birlikten değil, kendi tekelleri altında bir sürünün oluşmasından yana olduklarını gösterdiler. Yine 16 Eylül grevleri, onların, işçilerin mücadele içinde eğitilmeleri ve sınıf bilincine kavuşturulmaları ve daha çetin mücadelelere hazırlanmaları diye bir meselelerinin asla olmadığını, tersine işçi sınıfını korkak, uzlaşmacı ve pasifist bir ruhla pasifleştirmek istediklerini

De.sa./.sü.3'de

Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşların anısı mücadelemizde yaşıyor

GÖLE
Devrim Şehitlerini Anma Toplantısı yapıldı

Göle'de Halkın Kurtuluşu görüşünü savunan proleter devrimciler Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in hakim sınıflarca idamının 5. yıldönümünde anma gecesi yaptılar. Gecede 6 Mayıs'ı anlatan konuşmalar yapıldı, ağıtlar ve marşlar söylendi, Halkın Gücü adlı oyun sahnelendi. Oyunun Deniz, Yusuf, İnan'ın idam sahnesinin geçtiği bölümünde saygı duruşu yapıldı ve sonunda devrim andı içilerek gece sona erdi. En önemlisi geçmişten beri Göle'de halk kesimi içerisindeki çeşitli görüşler arasında, çelişkileri giderici, ajitasyon ve propagandada serbestlik, eylemde birlik ilkesinin hayata geçirildiği, sekter, dar gurupçu eğilimlerin aşıldığı bir gece oldu.

6 Mayıs'tan önce, Devrimci Gençlik görüşünü savunan arkadaşlar 1 Mayıs'ta gece düzenlediler. Biz arkadaşlara 1 Mayıs'ı kutlamanın kimsenin tekelinde olmayacağını, onun için de ortak hareket etmemiz gerektiğini, geceye katılıp kendi görüşlerimizi açıklayacağımızı ve sloganlarımızı atacağımızı söyledik. Bu arkadaşlar hiç hoş olmayan bir tavırla, gelin gelmesine ama size siyasetiniz doğrultusunda konuşma hakkı vermeyiz, anti-komünist slogan (Ne Amerika, Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye) attırmayız diye karşılık verdiler ve hatta olay bile çıkacağını imalı bir şekilde söylediler. Bu arkadaşlar bir yandan revizyonizme karşı mücadele çığlıkları atarken, arkasından karşıyım dedikleri revizyonizmi herkesten fazla koruyup, ona sarılıyorlar. Sanki Rusyada komünizm varmışcasına ona toz kondurmak istemiyorlar. Ve orta yol ararken neye hizmet ettiklerini ortaya koyuyorlar ve devrimci siyasetten, devrimci sloganlardan ne denli korktuklarını, siyasetlerinin kofluğunu ortaya seriyorlar. Arkadaşların doğru olmayan bu tavırları karşısında biz geceye katılmadık. Daha sonra 6 Mayıs günü lisede bir forum ve bir günlük boykot yapılması için arkadaşlara giderek ortak tavır alınmasını söyledik. Bu konuda da ayrılıkçı tavır takınarak lisedeki foruma katılmadılar. Biz forum yaptıktan sonra boykot kararı alıp büyük bir kitle halinde devrimci sloganlar atarak yürüdük ve şehir merkezine gelince dağıldık. Yine aynı gece bir anma toplantısı düzenledik. Bu sefer arkadaşlar geceye gelmek istediklerini söylediler. Biz bunun doğru bir tavır olduğunu, bizim her yerde ajitasyon ve propagandada serbestlik, eylemde birlik ilkesine bağlı olduğumuzu ve hayata geçirmekten yana olduğumuzu belirttik. Arkadaşlar geceye katıldılar fakat bize, 6 Mayıs'ı anmak için gelmediklerini sadece oyunu seyretmeye geldiklerini söylediler. Biz de bu tavırlarının yanlış olduğunu açıklayarak, dar gurupçu, sekter eğilimlerini terketmelerini ve en geniş şekilde tartışma ortamının açılması gerektiğini söyledik.

Gece Göle halkının ve çevreden gelen devrimcilerin katılmasıyla olumlu bir hava içerisinde başarılı geçti.

Göleli Proleter Devrimciler

HANÇERLİ KÖYÜ
Her 6 Mayıs'ta devrimin kızıl bayrağını daha da yükseklere çekelim

Bizler Akçadağ'ın Hançerli Köylüleriyiz.

12 Martın eli kanlı katilleri, işkencecileri, cellatları tarafından 6 Mayıs 1972 de idam edilen DENİZ, YUSUF, HÜSEYİN yoldaşların idam edilişlerinin 5.yıldönümünde bir anma toplantısı düzenledik.

Toplantı, bir devrimci arkadaşın çağırısı üzerine; üç devrim şehidinin şahsında tüm devrim şehitlerimiz, için 2 dakikalık saygı duruşu ile başladı.

Saygı duruşundan sonra söz alan bir konuşmacı arkadaşımız; 12 Mart yarı-askeri Faşist diktatörlüğünün emekçi halkımıza ve onların önderi devrimcilere karşı saldırılarını anlattıktan sonra, 12 Martın Faşist çeteleri Tağmaçlar, Türünler Elverdi'ler, Demirel'ler ve Türkeş'lerin kendi denetimlerindeki Radyolarında, Televizyonlarında vesanstürden geçirdikleri basınlarında, emekçi halkımızın üç yiğit savaşçısını karalama kampanyalarının, devrimcilerin halkımızdan tecrit edilmeye yönelik olduğunu belirttikten sonra şöyle konuştu: "O gün boşuna çırpınıyordu 12 Martın eli kanlı cellatları Faşist Elverdi'ler, Tağmaç'lar, Türünler ve daha bir çok faşist generaller ve çeteler halkımızın üç yiğit öncüsünü halkımızın bağrından söküp atamayacaklardı. Çünkü onlar halkımızın öncülerine anarşist, canavar, cani gibi sözlerle adice saldırırlarken Anadolunun dört bir yanında Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşlar için ağıtlar yakılıyordu. Yine onlar üç yoldaşımız için isteri çığlıkları atarlarken, Anadolunun dört bir yanında emekçi halkımız yeni doğan bebelerine DENİZ, YUSUF, HÜSEYİN adlarını vererek onların anılarını yaşatacaklarını haykırıyorlardı." Diyen konuşmacı arkadaşımız, 1971 hareketinin doğup geliştiği ortama da değinerek şöyle devam etti:

ADANA CEZAEVİ:
"Halkın Sesi" oportünistleri devrim şehitlerine saygısızlık etti

Adana cezaevindeki devrimci tutuklular 5 Mayıs'ı 6 Mayıs'a bağlayan gece üç devrim şehidini andı. 71 hareketi üzerine konuşmalar yapıldı. Üç halk evladının direniş ruhunun yüceltilmesi gereği üzerinde duruldu. Marşlar ve devrimci türküler söylendi. Toplantı Enternasyonal marşı ile son buldu.

Anma töreninin başında yapılan saygı duruşuna Halkın sesi oportünistleri katılmadı ve Enternasyonal marşını söylemediler. Ertesi gece ise göstermelik bir tören düzenlediler. Onlar tıpkı dışardaki şefleri gibi proleter devrimcilerin birliğinden nefret ettiklerini gösterdiler. Ama proleter devrimcilerin birliği ergeç sağlanacak ve bütün oportünist akımlar yıkılacaktır.

Adana Cezaevinden
24 Devrimci

KARS

Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşların ölümlerinin 5. yılında Kars Alparslan Lisesi Ticaret Lisesi, Mesleki Erkek Sanat Lisesi ve 30 Ekim Ortaokulu'nda anma toplantıları düzenlenerek anıldılar. Bu okullarda forumlar yapıldı, yoldaşların son sözleri okundu. Kars Alparslan Lisesi'nde Amerikan bayrağı yakılarak devrime bağlılık andı içildi ve 1 günlük boykot kararı alındı. Okullar boşaltıldı. Bu sırada gruplar halinde şehire gelmek isteyen devrimciler polis tarafından engellendi 20 Liseli devrimci gözaltına alındı, mahkemeye çıkarılarak serbest bırakıldılar.

1 Mayıs'tan 6 Mayıs'a kadar polisler şehirde tomsonlarla dolaşarak halka gözdağı vermek istediler. Onlar her 6 Mayıs'ta daha da korkacaklar. Çünkü Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşların anıları taptaze yaşıyor ve onu yaşatanlar çığ gibi büyüyorlar.

Göle'de 6 Mayıs Toplantısı yapılarak üç yoldaş anıldı. Bir piyesle yoldaşların hayatları ve mücadeleleri sahnelendi.

Susuz Lisesinde forum düzenlendi, afişleme yapıldı. Digor'da da bir forumla yoldaşlar anıldı. Pazarcık'ta ortaokul öğrencilerinin başlattıkları foruma ilkokul öğrencileri ve halk katıldı Forumdan sonra yürüyüş yapıldı.

KARSLI PROLETER
DEVRİMCİLER

KÜTAHYA

6 Mayıs 1972 de Faşist diktatörlük tarafından idam edilen 3 yiğit halk savaşçısı anısına KÜTAHYA DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEĞİ'nde anma toplantısı düzenledik. Toplantı 3 yiğit devrimci ve diğer devrim şehitlerine saygı duruşuyla başladı. Halkın Kurtuluşu adına konuşan arkadaş;

Denizin, Yusufun ve Hüseyin'in bugün de halkın isyan bayrağı olduğunu belirtti. 3 yiğit yoldaşın hayatını özetledikten sonra hakim sınıflara karşı nasıl mücadele ettiklerini ve bu mücadelenin olumlu, olumsuz yanlarını ortaya koyduktan sonra şöyle devam etti. Deniz, Yusuf, Hüseyin'in ülkemizin bağımsızlığı, halkımızın kurtulusu için can verdiklerini 6 Mayıs'ın faşizme, sosyal faşizme karşı birlik ve mücadele günü olarak halkımızın davasına hizmet ettiğini, anaların yeni doğan çocuklarına Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in adlarını koyarak onların anısını yaşattıklarını vurguladı. Bugün de halkımız arasında Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in adı efsaneleşmiştir, dedikten sonra, her 6 Mayıs'ta Deniz, Yusuf ve Hüseyin Yoldaşlara layık olabilmek için faşizme, sosyal faşizme, emperyalizme ve sosyal emperyalizme karşı mücadele bayraklarını daha da yükseltmemiz gerektiğini söyledi. 6 Mayısların geçmişe bakış açısının değerlendirilmesi açısından önemli bir mihenk taşı olduğunu belirterek "3 yiğit yoldaşımızın anılarını her 6 Mayıs'ta daha öfkeli, örgütlü ve kararlı bir şekilde yaşatmak için ileri" diyerek konuşmasını bitirdi.

Halkın Birliği adına konuşan arkadaş 3 yoldaşın mücadelesini anlattıktan sonra 6 Mayıs'ta son bulan 71 hareketinin olumlu olumsuz yanlarını ortaya koyarak konuşmasını bitirdi.

Halkın Yolundan konuşma yapan arkadaş çok kısa konuşarak üç devrimcinin mücadelesinden bahsetti. Ağıtlar, marşlar ve şiirler söylendikten sonra devrim andı içilerek toplantı dağıldı.

ALMANYA
6 Mayıs Deniz, Hüseyin ve Yusuf Yoldaşların ölüm yıldönümü Almanya'da da bir yas günü olarak değil, mücadele bayraklarının daha da yükseklere çekildiği bir gün olarak anıldı

Almanya'da her sene olduğu gibi bu sene de 6 Mayıs bir yas günü olarak değil, bağımsızlık ve demokrasi bayraklarının daha da yükseklere çekildiği bir gün olarak anıldı. Mayıs'ın ilk haftasında hazırlanan afişler Almanya'nın çeşitli şehirlerine asıldı.

7 Mayıs Cumartesi günü ise Bielefeld şehrinde bir kapalı salon toplantısı düzenlendi. 1 Mayıs sonrasında Almanya'da da faşist ve sosyal faşistler tarafından proleter devrimcileri kitlelerden tecrit etmeyi amaçlayan yoğun bir karşı devrimci propaganda sürdürüldü. Buna rağmen salonda toplanan yüzlerce Türkiyeli ve Alman sık sık "Ne Amerika ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye" diye haykırarak proleter devrimcilerin kitlelerden soyutlanmasının artık mümkün olmadığını bel geledi.

Salonun içi ve dışı Almanca Türkçe ve Kürtçe olarak yazılmış gazetemizin kullandığı sloganlarla donatılmıştı. Sahnenin arka kısmında Türkçe ve Almanca olarak yazılmış "Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye", onun altında ise "Ulusal Demokratik Halk Devrimi" ve yoldaşlarımızın resminin bulunduğu bir afişin üstünde ise, "Halkımız 12 Martın, işkencelerin, darağaçlarının hesabını soracaktır" yazıyordu.

Geceye, dünyada ve ülkemizde bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde can vermiş devrimcilerin anısına yapılan iki dakikalık saygı duruşu ile başlandı.

Daha sonra Halkın Kurtuluşu adına konuşan bir işçi arkadaş, 1970 mücadelesini bu mücadeleden çıkartılan dersleri ve bugünkü görevlerimizi anlatan bir konuşma yaptı. (Daha önceden Almanca olarak basılan konuşma toplantıya katılan Alman devrimcilere dağıtıldı.)

Programın daha sonraki bölümlerinde, Türkçe ve Kürtçe olarak halk türküleri, şiirler okundu. Koro 1 Mayıs, Nurhak vb. gibi devrimci marşları okudu.

Yapılan slayt gösterisi ile ülkemizdeki halkın yaşantısı, faşizmin ve emperyalizmin baskısı, halkımızın mücadelesi anlatıldı. Deniz, Hüseyin ve Yusuf yoldaşların hayatını ve mücadelelerini anlatan slaytlar ise büyük bir ilgiyle izlendi.

Gerek Alman devrimcileri gerekse Türkiye'li devrimciler okudukları mesajlarla mücadeleye destek oldular. Türkçe ve Almanca olarak okunan mesajların ilkini ATÖF'lü bir arkadaş okudu.

Halkın Yolu ve Halkın Birliği'nin Almanya'daki sempatizanlarının okuduğu mesajlar ise, "Devrimciler elele parti yolunda" sloganı ile sık sık kesilerek alkışlandı.

Almanya'daki devrimci örgütler; KPD, KABD, KBW KPD (M-L), LİGA (anti-emperyalist mücadele örgütü), Rote Hilfe (Kızıl Yardım Teşkilatı) okudukları mesajlarla gecemize destek oldular. Alman devrimci örgütlerinin okudukları mesajlar sık sık "Yaşasın enternasyonel dayanışma, Alman ve yabancı işçiler bir mücadele cephesinde" sloganlarının Almanca ve Türkçeleriyle kesildi.

Daha sonra KPD korosunun okuduğu devrimci marşlar coşkuyla izlendi.

Programın ikinci bölümünde emperyalizmi, faşizmi, işkenceleri ve halkımızın direnişini dile getiren bir oyun oynandı. Saat 18.00 de başlayan gece militan ve coşkulu bir hava içinde gece saat 00.30'a kadar devam etti.

Ser verip sır vermeyen devrimci İBRAHİM KAYPAKKAYA, mezarı başında törenle anıldı

İşkenceci faşist katiller tarafından katledilmesinden bu yana her yıl olduğu gibi bu yıl da İbo'nun köyü olan Çorum'un Karakaya köyünde bir anma töreni düzenlendi. Törene Halkın Birliği, Halkın Kurtuluşu, Halkın Gücü ve Devrimci Gençlik taraftarları ile çevre il ve ilcelerden gelenler katıldılar.

Tören proleter devrimci yazar ve şair Nihat Behram tarafından yaptırılan mezarın başında yapıldı. Törenin tertip komitesi için Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Gücü'ndan bir ortak grup oluşturuldu. Temel ilke olarak "eylemde birlik, ajitasyon ve propagandada serbestlik" benimsendi. Ortak sloganlar tespit edildi. Köyden mezarlığa doğru yürüyüşe geçileceği sırada Halkın Gücü taraftarları yürüyüşün önünde yer almak için düzeni bozdu. Ancak gerek Halkın Birliği'nden gerekse Halkın Kurtuluşu'ndan arkadaşların olgun tavırları sonucu mesele çözümlendi ve yürüyüşe geçildi. Yürüyüş sırasında "Kahrolsun faşizm, Sosyal-faşizm", "İbrahimler Ölmez", "Yaşasın Proleter Devrimcilerin Birliği", "Faşizme Ölüm İşkenceye Son", "Zindanlar Boşalsın" Genel Af", "Fehmi Altınbilek, Eli Kanlı Köpek" sloganları atıldı.

Mezarlığa gelince saygı durusu yapıldı. Bundan sonra İbo'nun babası konuştu. Konuşmasında proleter devrimcilerin birlik olması gerektiğini bu törenin bu yolda atılmış bir adım olmasını dilediğini söyledi.

Daha sonra Halkın Birliği adına konuşan bir arkadaş, İbo'nun devrimci kişiliğini, mücadelesini, bugünkü proleter devrimci hareketlerin durumunu anlattı.

Halkın Gücü adına yapılan konuşma ise baştan sona kadar proleter devrimcilere ve onların birlik yolundaki mücadelelerine saldırıydı. Saldırılar yer yer küfüre kadar vardı. Bu yüzden İbo'nun babası tarafından 2 kez uyarıldı.

Devrimci Gençlik adına konuşma yapan arkadaş da 1971 şehitlerinin mücadelesini ve kişiliklerini anlattı.

Son olarak Halkın Kurtuluşu adına bir arkadaş konuşma yaptı. Arkadaş 1971 hareketini devrimci bir tarzda değerlendirerek, geçmişteki hatalarımızdan ders çıkarmamız gerektiğini belirtti. Proleter devrimcilerin birliği ve Proletarya partisinin inşası sorunlarını anlattı.

Konuşmalardan sonra devrim ateşi yakılarak and içildi. Anddan sonra tekrar yürüyüşe geçilerek köye gelindi. Yürüyüş kolu asfalttan geçerken

bekleyen arabalardaki sürücü ve yolculara bildiri dağıtıldı.

İBOLAR ÖLMEZ
YAŞASIN PROLETER DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ
FAŞİZME ÖLÜM, İŞKENCEYE SON
NE ABD, NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE

ÇORUM'DAN PROLETER
DEVRİMCİLER

halkın kurtuluşu konuştu

Baş.ta.sa.1'de

rı işçi-köylü iktidarının kurulmasıyla değişecek tir. Bu bir sınıflar meselesidir. Emperyalizmin,işbirlikçi patronların ve toprak ağalarının sömürü ve baskısına son verecek bir devrim meselesidir. Ben seçimlere burjuva adayları gibi çeşitli vaad ler öne sürerek katılmıyorum. ancak, bütün mücadelem halkımın yükselteceği demokrasi ve bağımsızlık mücadelesine patronların kirli mikrofonundan destek almak olacaktır. Halkın kurtuluşu mücadelesinin bir neferi olacağım. Faşizme, Sosyal-faşizme emperyalizme ve sosyal-emperyalizme vurulan her darbenin destekleyicisi ve yürütcüsü olmak görevini en yüce görev olarak kabul ediyorum.

AP, MHP, CGP, DP vb.

Baş.ta.sa.4'de

rini haraca keserler, terör estirirler.Kürtlerin yoğun oldukları bölgelerde "gizli sıkıyönetim" uygularlar. Onlara göre Kürt ulusunun kendi diliyle konuşmaya, yazmaya, öğrenim yapmaya hakları yoktur. Kürtlerin kültürlerini, dillerini v.s. geliştirmelerine izin verilmez. Bu partiler Kürt emekçilerinin çifte baskı ve sömürü altında inletilmesinden yanadırlar.

10) Bu partiler halkın söz, basın-yayın ve örgütlenme özgürlüğünün kesinlikle karşısındadırlar. Onlar kitlelerin bilinçlenerek kendi düzenlerine yönelmelerini engelleyebilmek için tüm devrimci, yurtsever, demokrat sesleri susturmaktan yanadırlar. En büyük istekleri halkı çalışmayan, konuşmayan bir sürü haline getirebilmektir. Onlar özellikle halkın örgütlenmesinden korkarlar. Örgütlü halk gücünün kan, talan ve soygun ile örülü düzenlerini darmadağın edeceğini, çok iyi bilmektedirler. Bu yüzden halkın her türlü örgütüne azgınca saldırırlar.

11) Bu partiler halkın iş ve can güvenliğinin amansız düşmanıdırlar. Onlar kendi düzenlerine başkaldıran her sesin her türlü yolla susturulmasından yanadırlar. Bu amaçla devrimcileri, yurtseverleri kurşunlar, katlederler, işkenceye çekerler. Bu partiler sadece son bir-iki yıl içinde öldürülen 200'ü aşkın yurtseverin, devrimcinin katilleridir, onların kanlarından sorumludurlar.

12) Ekonomik buhranın emperyalizme elele, halkı daha da fazla soymakla çözülmesinden yanadırlar. Hayatın iki-üç misli pahalılaşması, ücretlerin düşürülmesi ya da dondurulması, paranın satın alma gücünün düşürülmesi, emperyalistlere daha sıkı sarılma, borç alma, işçilerin toplu sözleşme, grev gibi temel ekonomik, demokratik hakları ellerinden alınarak "masrafların"kurtulması ekonomik krize getirdikleri çözüm yoludur. Bütün bunlar "buhranı gidermek" bir yana, emperyalizme bağımlılığı daha da sıkılaştıracak, halkı koruyacak bir işgal yarar, hayatı daha da çekilmez hale getirecektir.

İşbirlikçi hakim sınıfların siyasi temsilcileri olan bu partilerin aralarında görüş ayrılıkları ve çelişkiler vardır. Bu çelişkiler zaman zaman şiddetli çatışmalara varan boyutlardadır, halkın mücadelesinin hızla yükseldiği günümüzde, aralarındaki çelişki tali halka karşı ortak saldırı ise esas durumdadır.

CHP

Baş.ta.sa.4'de

cadeleden alıkoymak için, halkın söz, basın-yayın ve örgütlenme özgürlüğü talebine sahtekarca sahip çıkar. Gerçekte ise bu parti devrimci, yurtsever, demokrat seslerin susturulmasından yanadır. Bu konuda hiç bir özgürlük tanımaz.

11) Bu parti halkın gelişen mücadelesi karşısında halkımızın iş ve can güvenliği talebine sahip çıkmaktadır. Oysa o, iş ve can güvenliğini sınıf mücadelesini bastırarak, ezerek "güller" dayatmak sağlamayı savunur. Ona göre devrimci, işbirlikçi hakim sınıflar devletini yıkmaya savunan "aşırı" ların yaşama hakları yoktur. Bir yandan can güvenliğinden bahsederken, diğer yandan gerçek katilleri, cinayetlerin baş sorumlusu olan faşist diktatörlüğü gizler. Bu parti işten atmalara da karşı değildir. Kendi denetimindeki sendikaların kanalıyla, onların iş ile bağlayıp işçi işinden olmaktadır. Bu parti işbirlikçi hakim sınıfların halka ölüm kusan karşı-devrim siddetinin karşısına; penbe güllerle çıkalmasını öğütler.

12) Ekonomik buhranın emperyalizme bağlar koparılmadan, feodalizm tasfiye edilmeden, işbirlikçi büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının servetlerine son verilmeden "çözülmesinden" yanadır. Bu parti, bu düzen sürdükçe, buhranların kurtulunamayacağını 6-7 aylık hükümeti sırasında göstermiştir. O da, buhranı ağır vergiler, paranın değerinin düşürülmesi, dış borçlanma, fiyatların arttırılması vb. gibi yollarla atlatacak ve buhranın yükünü emekçi sınıfın sırtına yükleyecektir.

TİP, T"K"P, TSİP vb.

Baş.ta.sa.4'de

lar.

10) Bu partiler, özellikle, Amerikan işbirlikçileri ile aralarındaki çelişkiden dolayı örgütlenme özgürlüklerinin, basın-yayın özgürlüklerinin kısmen de olsa sınırlı olduğu bugün söz, basın-yayın ve örgütlenme özgürlüğünü savunur görünürler. Aslında onların istediği kendilerine daha fazla özgürlük tanınmasıdır.

Bu partiler halkın sınıflar devletinin şiddet yoluyla parçalanmasına ve demokratik halk iktidarının kurulmasına dair tek bir söz bile duymak istemezler. Devrimcilerin, yurtseverlerin, tüm halkın, söz basın-yayın, örgütlenme özgürlüğünün azılı düşmanları dırlar. Devrimci görüşlerin yayılması için çalışan devrimci yurtseverleri kurşunlar, proleter devrimci Sadık Canarslan'a, İdris Türkoğlu'na yaptıkları gibi azgınca saldırırlar, cinayetler işlerler. Onlar demokrasi düşmanıdırlar.

11) Halkın iş ve can güvenliği onlar için kitleleri peşlerine takabilmek ve onların devrimci mücadelelerini engelleyebilmek için kullandıkları sahte bir slogandır. Bu partiler bir yandan halkın bu talebine, sahtekarca sarılırken diğer yandan cinayet örgütleri savunmaktadır. Bu partiler bir yandan barış yoluyla devrimciler, yurtseverleri halkın kurtuluşu için mücadele edenleri kurşunlarlar. Devrimci işçileri patronlarla elele verip işten atarlar. Onlar halkın can düşmanıdırlar.

12) Bu partiler ekonomik buhrana çözüm yolu olarak kendi sosyal-faşist düzenlerini gösterirler. Bu düzende sömürünün kalkacağından, işsizliğin, hayat pahalılığının son bulacağından söz ederler. Oysa onların düzeninde halkı nasıl bir hayatın beklediği ortadadır. Şimdi onların "yüce sosyalist ülke" diye nitelendirdikleri Sovyetler Birliği'nde ekonomi buhran içindedir. İşsizlik artmıştır, ekonomide planlanan hedeflere ulaşılamamakta, temel ihtiyaç maddelerinin fiyatları her geçen gün daha da yükselmektedir.

HAFTALIK GAZETE
SAHİBİ: NEVZAT AÇAN, SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: H. SELİM AÇAN, YÖNETİM YERİ: N. OSMANİYE CAD. ATA İŞ HANI 34/404 CAĞALOĞLU-IS TANBUL, ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ YILLIK 125 TL. 6 AYLIK 65 TL, YURT DIŞI YILLIK 200 TL. 6 AYLIK 100 TL. İLAN ŞARTLARI: SANTİMİ 30 TL.
BASKI: DAILY NEWS
VEB. GENEL DAĞITIM: YURT-DA ŞEFTALİ SOKAK NO:10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL ANKARA DAĞITIM YURT-DA ANKARA BÜROSU: İZMİR CADDESİ, IHLAMUR SOKAK 6/2 YENİŞEHİR-ANKARA, İZMİR DAĞITIM: İZMİR YURT-DA: KESTELLİ CADDESİ HARPUTLU İŞ HANI NO:18 KAT:3 YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL.

Seçimlerden sonra sendikal

ortaya koydu. Onlar işçi sınıfını, faşistler azası (yani sosyal faşist işçle-faşistler) çekişmede bir şantaj unsuru olarak kullandılar. Ve daha sonra da direnişin bozgun havası içinde sona ermesine sebep oldular. Genel grev sırasında işten atılan işçilere sözde yardım edecek lerini ilan ettiler fakat onları iş sizliğe ve karanlığa terkettiler.Pa şistlerin Aliağa gibi bazı noktalara ele geçirmeleri karşısında ise işçi sınıfının dayanışma ruhunu körletmeye çalışarak, dayanışma grevlerinin önüne geçtiler. 16 Eylül'e, dangasını vuran ve işçi sınıfının mücadeleciliğinin abidesi haline gelen PROFİLO direnişi, revizyonist sendikacıları karşısında buldu ve onlara karşı gelişen militan bir eylem oldu.

1 Mayıs'ta ise sosyal-faşistlerin işçi sınıfını bölmek ve devletin resmi güvenlik kuvvetlerine yardımcı olmak amacıyla 20.000 kişilik bir işçi güvenlik (!) kuvveti kurarak devrimci işçilere karşı tabanca lı sopalı bir terör örgütlediğini ortaya koydu. Bu bilinçliğin ve faşist yüzün ortaya çıkması değil de nedir? Daha sonra da DİSK yöneticileri en iğrenç yalanları savurarak işçi kitlelerini "MAOCU" dedikleri, proleter devrimcilere karşı çıkartma çabalarına devam ettiler, devrimci işçileri fabrikalardan attılar. Dövdüler ve öldürmeye çalıştılar.

DİSK yöneticileri, proleter devrimciler karşısında aslan kesilirken, 34 emekçiyi bir anda katleden katil MC'ye boyun eğiyor ve işçi sınıfının, Türkiye tarihinin en önem li katliamlarından biri karşısında sessiz ve bozguncu bir durumda kalıp, göz yumdu, bunu kınamak bir yana gündeme kalmasının baş sebebi oluyorlar.

Çünkü onların amacı işçi sınıfının mücadelesini çeliklenmesi değil, bir şantaj unsuru s'irü olarak muhafaza edilmesidir.

Sosyal-faşist sendikacıların yüzü 16 Eylül'de, 1 Mayıs'ta ve izledikleri seçim siyaseti dolayısıyla iyice gün ışığına çıkmış bulunmaktadır.

"Ak günler" edebiyatı yaparak işçi sınıfını parlamenter mücadelenin sınırlarına hapsetmek isteyen reformist sendikacıların da durumları ayan beyan meydandadır.

Türk-İş'in CIA uşağı yöneticileri en geniş yığınlarca teşhir olmuş durumdadırlar.

Baş.ta.sa.5'de

Şimdiki koşullarda, Sosyal faşist, faşist ve reformist sendika ağalarının sendika yönetiminden atılması daha da önem kazanmaktadır. Ve bunun için elverişli koşullar mevcuttur.

Çünkü buhranın derinleşmesi,sendikal mücadelede kararlı ve uzlaşmaz bir tutum, bir sınıf siyaseti izleyen önderlere gereksinmeyi iyice arttırmaktadır.

Faşist ve sosyal faşist sendikacılar da, reformist sendikacılar da bu ortamda işçi sınıfının değil,hakim sınıfların ve emperyalizmin çıkarlarını koruyacaklardır.

Oysa, buhranın yükünü omuzlarında daha da fazla çekmek istemeyen işçiler hakim sınıfların saldırılarına direnme imkanı olduğunu bilmektedirler. Bu imkan, tutarlı, kararlı militan grevler, genel grevler ve dayanışma grevlerinin kullanılmasına bağlıdır. İşçi sınıfının bilinçli savaşçıları, yaklaşan şiddetli saldırıya karşı sendikal mücadele topraklarında da kararlı mücadeleler vermeye hazırlanmalıdır.Bu, öncelikle faşist ve reformist sendika yönetimlerinin, devrimci işçi muhalefetleriyle yıkılması, ve İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE sloganının hızla eylemsel planda gerçekleştirilmesini gerektirmektedir.

SADECE SENDİKAL MÜCADELE Mİ?

Günlük sendikal mücadele yürüten devrimciler 'sonuçları doğuran sebeplere karşı değil, sadece sonuçlara karşı mücadele etmekte olduklarını, kendi aşağı düşüş hareketini geciktirdiklerini (yavaşlattıklarını);fakat yönünü değiştiremediklerini; sadece geçici çareler uygulamakta fakat hastalığı iyi edememekte olduklarını unutmamalıdırlar" (Marx)

Bu bakımdan,hakim sınıfların çok yönlü genel saldırısı karşısında işçi sınıfı ne kadar tutarlı olursa olsun eğer sadece sendikal platformda mücadele ederse, yenilir.

"Biz hepimiz sendikaların taraftarıyız; fakat onların bir gün tek başlarına sermayenin gücünü kırmaya muvaffak olacaklarını hayal etmek istemiyoruz. Sermaye kendi meydanında mağlup edilemez... Onun Ellerini devlet iktidarının üzerinden ayırmak lazım, bu ise ancak siyasal mücadele yoluyla mümkündür".

(Karl Liebknecht)

Nurhak çatışması

(31 Mayıs 1971)

Baş.ta.sa.8'de

Artık yapılacak tek şey kalıyor. "Teslim olmamak, ölesiye çarpışmak! Uzlaşmazlığı ve devrimle karşı-devrim arasındaki uçurumu verilecek canlarla simgelemek! Kararlılıkla direnmek! O olmadan devrim yapılamayacak, devrimci geçinilemeyecek olan kararlılıkla, uzlaşmadan sonuna kadar gitmek! Hakim sınıfları, kendilerini yok edecek kararlılıkla titretmek. Teslimiyetçi, uzlaşmacı,kuyrukçu,pasifist, oportünist ve revizyonistlerin suratına ileriki uzlaşma çabalarını çok zorlaştıracak devrim şamarı atmak! İşte bütün kır faaliyeti esnasında her konu, her davranış ve düşünce eleştirilebilir ve tartışılabilirken kesin olarak tartışılamayacak hakim sınıflardan ve emperyalizmden nefret ve bütün düşünce ve davranışların devrimci içeriği ve ihtilalcı kararlılık can pazarında somutlanmalıydı.

Az meyilli bir yayı andıran nisbeten düz bir çizgi şeklinde diziliydik Aramızda 4-5 metre mesafe vardı herbirimizin. Bağırarak yoldaşça helallaşildi. Artık olduğumuz yere çakılıp kalmıştık. Yan yana gelip sarılıp öpüşme bile mümkün değildi. Tam siper ateşe başladık. Cephaneyi tedbirli kullanmaktan da vaz geçtik.

Çatışmaya başlayalı 1.5 saati geçmişti. Dört bir yandan kurşunlara karşı korunmada çok zorluk çekiyorduk. artık. Ve ilk Kadir vuruldu. Göğsünden. Ölümcüldü yara. Yarım dakika sonra Kadır Manga yoldaş devrimin sayısız şehitleri arasındaydı.. Peşpeşe geldi ölüm.. Yaralanan Kadir'e doğru hemle ederken siperlenmeyi boşvermiştik. Ve Alpaslan yoldaş. Son Sinan yoldaş kalmıştı. Bacağı ve omuzu kanıyordu. Yarı ayakta,kuru bir ağaca siper almıştı. Otomatikle kesik kesik tarıyordu. 3-5 dakika önce bir bomba attıktan sonra yarı ayağa kalkmış ve ağaca siperlenmişti. Ama dört bir yandan, özellikle de iki yandan gelen kurşun yağmuru karşısında bu siper yetersizk kaldı. Son uzun bir taramadan sonra Sinan yoldaşın da silahı sustu.

Artık kanlı ağıtlar yakılacaktı. Bu ihtilalcı kararlılık meşale olacaktı. Tuttukları devrimci yol arkalarından gidenlerinde yolu olacaktı. İsimleri, yaşamları ve anıları gelişen devrimci hareketin önderi olacaktı. Uzlaşmazlığın, ihtilalciliğin, silahlı mücadelenin kıvılcımı yakılmıştı. Yenilgiye yol açan ve bedeli **kanla** ödenen hataların düzeltilmesini ise yine onların korkusuzca sonuna kadar başında yürüdükleri mücadele öğretiyor ve istiyordu: Kitlelerle birleşilmeliydi ve örgütlü proletarya, bilfiil önderlik etmeliydi devrime. Kitlelerin örgütlü mücadelesi gerekiyordu. Proletarya partisi, birleşik cepheyi örgütlemeliydi. Zafer, proletarya partisinin yönettiği işçi-köylü temel ittifakıyla şekillenen böyle bir cepheye dayanarak yürütülen halkın silahlı mücadelesiyle kazanılabilirdi. Anıları önder olacak, yenilgi mutlaka zafere dönüştürülecek.

Halkın Kurtuluşu

Baş.ta.sa.1'de

hayalleri ile en etkili bir biçimde savaşabilmek için seçimlere katılmaktadır.

Devrimciler parlamentoya gerçek birer halk temsilcisi olarak girmek; orada da bu düzeni en iğrenç ve kokuşmuş yanlarıyla teşhir etmek için seçimlere katılmaktadırlar. Devrimciler bu düzenin şiddet yoluyla yıkılmasının tek ve zorunlu kurtuluş yolu olduğunu parlamento kurumunun kürsülerinden de göstermek için seçimlere katılmaktadırlar.

Proleter devrimciler gerçek halk temsilcileri olarak hakim sınıf partilerinin ve hakim sınıflarla uzlaşan partilerin siyasetlerini parlamento kürsülerinden de mahkum etme imkanına kavuşmak için seçimlere katılmaktadırlar.

Parlamento ve seçimler hakim sınıfların elindeki en aldatıcı silahlardır.

Bu silahları iflas ettirmek, kitleleri reformcu, barışçı hayallerden kurtarmak için seçimlere katılıyoruz.

ÖYLEYSE NE YAPMALIYIZ?

Bütün işçiler, köylüler ve bütün emekçiler, seçimlerde bu doğrultuda davranmalı, HALKIN KURTULUŞU'nun 52 sayısındaki proletaryanın seçim platformunu savunan ve hayata geçirmek için mücadele eden devrimci adayları parlamentoya göndermek için çalışmalıdır.

BÜTÜN İŞÇİLERİ, KÖYLÜLERİ VE EMEKÇİLERİ, PROLETER DEVRİMCİ ADAYLARA OY VERMEYE ÇAĞIRIYORUZ.

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, EMEKÇİLER DEVRİMCİ HALK ADAYLARININ BULUNMADIĞI YERLERDE, İŞBİRLİKÇİ HAKİM SINIFLARIN PARTİLERİNE, ONLARLA UZLAŞAN CHP'NE, REFORMİST TBP'NE, VE SEÇİMLERE BAĞIMSIZ KATILDIĞI HALDE PROLETARYANIN SEÇİM PLATFORMUNU SAVUNMAYAN BAĞIMSIZ ADAYLARA OY VERMEMELİDİR.

Seçim ortamı mihenk taşı oldu

kullanılması doğru tavır olacaktır." (KSD, SAYI : 12 Sy.71)

"1 İki süper devlete karşı yurdumuzun bağımsızlığını savunmak

2.Toprak ağalarının topraklarının yoksul ve topraksız köylülere dağıtılması,

3. Emekçi halka düşünce ve örgütlenme özgürlüğü, işkencecilerden ve katillerden hesap sorulması,

CHP halkın bu temel ve acil taleplerini Seçim bildirgesine koyduğu takdirde bütün halkı kendisine oy vermeye çağıracağımızı açıklıyoruz."(Halkın Sesi, sayı : 103 Sy:1)

"Amerikan Uşağı MHP, AP, CGP'ye, Rus uşağı TİP'e oy verme, hesap sor" (Halkın Sesi, Sayı: 109 sy:2)

Emperyalizmle, sosyal emperyalizmle mevcut tüm askeri, ekonomik, siyasi bağımlılık ilişkilerini korumaya ant içen ve onu daha da geliştireceğini söyleyen reformist partinin programını faşizme karşı alternatif olarak çıkarmak bu partiye verilecek oylarla emperyalizmin, faşizmin ve gericiliğin gerileyeceğini ileri sürmek oportünizmin kafa bulandırmasından başka bir şey değildir. "Devrimci Yol" oportünistleri, izinden sadakatle yürüdüğü Mihri Belli revizyonizmi gibi Halkın Kurtuluşu'nu ABD ve AET emperyalizmine karşı mücadele etmemekle, ABD emperyalizminin hegemonyasına karşı çıkmamakla suçlamaktadır! Şimdi bu oportünistlere soruyoruz: Emperyalizme ve faşizme karşı mücadeleyi, reformlarla sınırlı tutanlar mı emperyalizmin sömürü ve baskısına karşı çıkıyor, yoksa emperyalizm ve iç gericiliğin ekonomik ve siyasi egemenliğini yıkmayı amaçlayan ulusal devrimci demokrat programı savunan ve onu hayata geçirmeye çalışanlar mı?

"Devrimci Yol" devamlı bu sorulara cevap vermekten kaçınmaktadır. CHP'nin devrimci demokrat bir siyaset izlediği kanaatinde oldukları için, bizim gibi yarı-sömürge ülkelerdeki faşizmle emperyalizm arasındaki kopmaz bağları görememekte ve emperyalizmin faşizmin temel dayanağı ve destekçisi olduğunu inkar etmekteler. Yukarıda yaptığımız alıntıdan da anlaşılacağı gibi, faşizmin temel dayanağını emperyalizmin ve iç gericiliğin siyasi ve ekonomik egemenliğinin oluşturduğunu reddediyorlar. Tam da sınıflarüstü faşizm anlayışına uygun olarak faşist siyasi partileri, faşizmin dayanağı olarak görüyorlar. Faşizm, burjuvazinin ve toprak ağalarının en gerici siyasi hareketi ve siyasi egemenlik biçimi olduğuna göre yani faşizm, esas olarak siyasi bir hareket olduğuna göre, bu siyasi hareketin sınıfsal temelini hangi sınıflar teşkil ediyor sorusunun cevabını aramak gerekir. Devrimci Yol'a "Halkın Sesine ve KSD'ye göre" faşizmin temel dayanağı sınıflar değil! Sınıfsal temelden soyutlanan partiler, yani, siyasetçiler oluşturuyor. İşte bu siyasetçilere seçimlerde oy verilmez ve faşist olmayan reformistlere oy verilirse, faşizm gerilemiş olacak!

Faşist siyasi harekete karşı mücadele, tekelci burjuvazi ve toprak sahiplerinin ekonomik ve devlet egemenliğine karşı mücadeleyle sıkı sıkıya bağlıdır. Tekelci burjuvazi ve toprak sahiplerinin ekonomik ve siyasi egemenliklerine yönelmeyen bir devrimci mücadele, anti-faşist bir mücadele özelliğini kazanamaz. Çünkü, faşizmi doğuran, faşizmi destekleyen güçler, dipdiri ayakta durmaktadır. Reformistler modern revizyonistler, her türden oportünistler, devamlı faşizme karşı mücadeleyi, tekelci burjuvazinin ve toprak sahiplerinin ekonomik ve devlet egemenliklerine karşı mücadeleden koparmaya çalışıyorlar. Sözüm ona böyle bir "anti-faşist" mücadele yürütüyorlar. Her zaman bu anlayış karşımıza, faşizmi sınıflarüstü bir hareket olarak çıkarıyor. Tekelci burjuvazi ve toprak ağalarını ve onların devlet iktidarlarını faşizme karşıymış gibi göstermeye çalışıyorlar. Ve böylece faşizmi birkaç manyak faşist siyasetçinin hareketiymiş gibi ele alıyorlar.

Bizim gibi yarı-sömürge ülkelerdeki ulusal ve demokratik mücadeleyi ezmeye yönelen faşizm, sadece iç gericiliğin sosyal temelinden kaynaklanmamaktadır faşizmi destekleyen sadece iç gericilik değildir.Yarı sömürge ülkelerde faşizmin en büyük destekcisi emperyalizmdir. Emperyalist burjuvazinin gerici sosyal yapısı, faşizmin esas dayanaklarından biridir. Bu zaman faşizme karşı mücadele, emperyalizme karşı mücadeleden ne ayrılabilir ne de anti emperyalist içeriği olmayan bir mücadele ile faşizme karşı çıkılabilir. Yukarıda da söylediğimiz gibi, reformist CHP hareketi, emperyalizmle ve sosyal emperyalizmle her türlü bağımlılık ilişkilerinden yana olduğunu ve onu korumaya çalışacağını ilan ediyor. Bununla birlikte, emperyalizmin işbirlikçisi büyük burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi egemenliğine karşı olmadıklarını faşist devlet kurumunu yaşatmayı amaç edindiklerini söylüyorlar. Ve bu amaca hizmet eden reformist bir program savunuyorlar. Bugün , CHP reformist hareketinin faşizmi yok edecek, geriletecek bir siyasi içeriğinin olmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz . Aksine halk kitlelerinin bağımsız eylemleriyle zayıflayan faşizme reformlarla destek olmaya çalışıyor. Bu reformist harekete karşı mücadele yürütülmeden faşizme karşı mücadele yürütülemez.

"Devrimci Yol" oportünizmi, reformizme karşı mücadeleyi tatil ederek faşizme karşı mücadeleyi öneriyor. Türkiye'de faşizmin siyasi egemenlik biçimi olarak varolduğunu inkar ettiği yetmiyormuş gibi faşist siyasi hareketlerin alternatifi olarak CHP reformizmini öne sürüyor. Faşizme karşı mücadelenin hedefi olarak sadece faşist partileri gösterip faşizmin temel dayanağı olan tüm emperyalistleri ve iç gericiliği gizlemeye çalışıyor.

Sınıflarüstü faşizm anlayışını yaygınlaştırmak için faşizme karşı mücadeleyi sadece AP, MHP gibi partilerin halk üzerindeki etkinliklerinin kırılmasıyla sınırlı tutuyor. Bu partilerin etkinliğini sağlayan emperyalizmin işbirlikçisi büyük burjuvazi ve toprak ağalarının sınıfsal egemenliği olduğunu görmüyor. Emperyalizmin işbirlikçi burjuvazinin ve toprak ağalarının devlet iktidarı biçimindeki siyasi etkinliklerini kırmayı esas amaç haline getirmeden onların faşist politikalarını yürüten partilerin etkinliğini kırmanın imkansızlığı açıkça ortada değil mi?

Faşizme karşı mücadele emperyalizm ve gericiliğin siyasi ve ekonomik egemenliklerini yıkmayı hedef alan devrimci demokrat bir program etrafında halk kitlelerini seferber ederek yürütülebilir. Anti-faşist mücadeleyi AP, MHP gibi faşist partilerin politikasına karşı mücadeleyle sınırlamada güdülen amaç faşizmin siyasi bir egemenlik biçimi olarak varlığının inkarıdır. Faşist devlet biçiminin bulunmadığı , burjuva demokratik devlet biçiminin bulunduğu görüşünü savunanların başında faşist diktatörlükle sınıfsal menfaatleri bulunan sosyal faşistler gelmektedir. Sosyal faşistlerin, faşist diktatörlüğü inkar etmelerinde yadırganacak bir şey yoktur. Ama gerici sınıfların siyasi hareketi olan modern revizyonizme karşıymış gibi pozlar takınan "Devrimci Yol" gibi hareketlerin ülkemizdeki faşizmin siyasal egemenlik biçimi olarak hayatiyetini inkar etmesi, onların hangi siyasi hareketin peşinde yürüdüklerini gösterir. Ülkemizde faşizme karşı mücadelenin esası faşist diktatörlüğü yoketmeye yönelmelidir. Yani anti-faşist mücadelenin baş hedefi faşist devlettir. ANti-faşist mücadelenin içeriğini bu şekilde tesbit ettikten sonra ancak faşist partilerin faaliyetlerine ve etkinliklerine tutarlı bir şekilde karşı çıkılabilir. Çünkü bu partiler, etkinliklerinin ve faaliyetlerinin temel dayanağını faşist diktatörlükten almaktadırlar. Öyle ise , faşist devlete yönelmeyen bir mücadele faşist partilerin politik etkinliğini zayıflatmayacak ve onları halktan tecrit etmeyecektir.

"Devrimci Yol" oportünizmi, şayet, sınıflarüstü faşizm anlayışına göre seçim taktikleri tesbit edenlerin AP, MHP gibi partilere oy verdirmeme anlayışıyla sözüm ona anti-faşist mücadele yürütenlerin başında gelen Mihri Belli gibi revizyonistlerin, Aydınlık gibi sağ oportünistlerin geldiğini görebilse idi daha sağlıklı bir tavır takınabilirdi. Lafta 56 senelik sağ çizgiye karşı imiş gibi havalar içine girip pratikte onun çizgisini sürdürmek gerçekleri ört-bas etmekten başka bir işe yaramaz.

Proleteryanın siyasi hareketi, seçimleri, devrimin bir aracı olarak kullanıp faşizmin halk üzerindeki etkinliğini yok etmeye, faşizmi tecrit etmeye

Baş.ta.sa.3'de

çalışır. Ama bu çalışma sadece faşist partilere oy verdirmemeyle sınırlandırılamaz. Çünkü bu reformist çalışma tarzıyla faşizmin halk üzerindeki etkinliği kırılamaz. Seçimler vasıtasıyla faşizmin tecrit edilmeye çalışılması ancak emperyalizmin ve gericiliğin ekonomik ve siyasi egemenliklerini yok etmeyi amaç haline getiren devrimci demokrat bir program etrafında kitleleri seferber ederek yerine getirilebilir.Tabiatıyla bu program, emperyalizm, ve büyük burjuvazi ve toprak ağalarıyla uzlaştığı için faşizmle uzlaşan reformist hareketi karşıya almak zorundadır. Faşizme karşı mücadeleyi yozlaştıran reformist harekete karşı çıkılmadıkça, faşizmin halk üzerindeki etkinliği ne kırılabilir ne de geriletilebilir.

Devrimci proleteryanın seçim taktiği sadece faşist partilerin demagojileriyle halk üzerinde kurduğu etkinin kırılmasına yönelmez. Bununla birlikte reformizmin kitleler üzerindeki etkinliğinin de bertaraf edilmesine çalışılmalıdır.

"Devrimci yol" oportünizmi , böyle bir devrimci taktiğin seçimler vesilesiyle yürütülemeyeceğinin gerekçesi olarak bugünkü seçimlere katılabilecek "proleterya partisinin" henüz kurulamadığını gösteriyor. Bu görüş, Mihri Belli revizyonizminin "demokrasinin sınırlarını genişleterek" proleterya partisi inşa edilir anlayışının ta kendisidir.

Devrimci demokrat bir program etrafında kitleleri, emperyalizme, faşizme ve feodal kalıntılara karşı bir araya getirmek, harekete geçirmek için proleteryanın partisinin inşasının tamamlanmamış olması bu görevin yerine getirilmesine engel değildir. Bundan daha önemlisi, emperyalizmin sömürü ve tahakkümü ve işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağalarının siyasi egemenlikleri yokedilmedikçe yani, Türkiye demokratik bir ülke haline gelmedikçe proletaryanın partisinin legalleşmesi imkansızdır. Bu gerçeği, "Devrimci Yol" oportünizmi hali hazırda kavramadıysa bizim söyleyeceğimiz bir şey yoktur. Burada proleterya partisinin olmadığını söylemek, samimi devrimcileri aldatmanın ve CHP reformizmini desteklemenin bahanesini yaratmaktadır.

Devrimci Yol oportünistleri tıpkı Halkın Sesi ve Kurtuluş Sosyalist Dergi oportünistleri gibi bütün ümitlerini CHP reformistlerinin hükümet kurmasıyla genişleyecek olan demokrasiye bağlamışlardır! Bu amaca erişmek için reformist CHP'nin yüzünü açığa çıkaracak temel sloganlardan dahi vazgeçtiklerini söylemektedirler. Sözüm ona böylece CHP'li yurtseverlerle"anti-faşist ittifaklar" kurarak tecrit olmaktan kurtulacaklar (!) CHP hareketi içinde yer alan ama sınıfsal kurtuluşları ancak devrimle sağlanabilecek unsurları anti-faşist ittifaklar içine çekebilmenin yolu, onların üzerindeki reformizmin etkinliğini tasfiye etmekten geçer. Reformist program etrafında anti-faşist ittifaklar kurulamayacağı gibi, devrimci demokrat programdan taviz verilerek bu unsarlar anti-faşist ittifaklar içine çekilemez. Bunun için CHP'li reformistlerin elebaşılarını kızdıran devrimci sloganlardan vazgeçmek bir yana onları ön plana çıkararak reformizmi teşhir etmek gerekmektedir. Bilhassa CHP reformistlerinin faşist partiler gibi büyük burjuvazi ve toprak ağalarının ırkçı ve şöven politikasına karşı kesin tavır almak gerekir. Bunların en azgınca Kürt Ulusunun kendi kaderini tayin etmehakkını çiğnedikleri, inkar ettikleri sergilenmelidir. Devrimci Yol oportünistleri ise tersini öneriyor. Yani, CHP reformistlerinin elebaşılarının kabul edebileceği sloganların ön plana çıkarılmasını öneriyor. Bu davranışıyla reformizmin maskesini düşürme çalışmalarını bir yana atarak sınıf işbirliği politikasını takip ediyorlar.

Bu politika ise yarın onların nerede konaklayacaklarının bir göstergesidir.

"Seçim mücadelesi canlı bir eylemdir ve partiler sadece eylem halinde tanınabilir"

Bu "Canlı eylem" devrimci siyasetlerle reformcu siyasetleri ayıran bir mihenk taşı oldu.

Devrimci Yolu çıkaran arkadaşlara samimi tavsiyemiz Siyasi çizgilerini ve siyasi taktiklerini yeniden gözden geçirmeleridir.

İBRAHİM ÖZTAŞ'I

Baş.ta.sa.8'de

akademik-demokratik talepleri uğruna mücadeleyle sınırlı değildi. Istanbul'da düzenlenen Bağımsızlık Haftası'nda, 18 Mart günü Pan Amerikan Hava Yolları binasını tahrip ettiği gerekçesiyle tutuklandı. İki ay hapiste kaldı. Cezaevinde Deniz Gezmiş ve Cihan Alptekin yoldaşlarla tanıştı. Cezaevinden çıktıktan sonra, ölümüne kadar mücadelenin en ön saflarında yer aldı.

İbrahim Öztaş, halka ve devrime bağlılığın, kararlılığın ve yiğitliğin simgesidir.

Anısı mücadelemize ışık tutsun.

Sinan Cemgil

Baş.ta.sa.8'de

Hüseyin yoldaşlarla beraber oldu.Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun 1970 ve 71'lerdeki bütün eylemlerine katıldı. Daha sonra kır gerillasının önderi oldu. Yiğitçe çarpışarak 31 Mayıs'ta şehit düştü.

O kararlılığı, fedekarlığı, yiğitliği ile bütün yoldaşlara örnektir.

Anısı önderimizdir!

Seçim kampanyasında fedakarca

Baş.ta.sa.1'de

ya reformistler tarafından gaspedilmiştir.

Ekonomik ve siyasi buhranın derinleştiği, sınıf mücadelesinin yükseldiği, baskı ve terörün yoğunlaştığı, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme bağımlılığın giderek kökleştiği, proletaryanın ve geniş halk kitlelerinin çok yönlü siyasi zaaflar içerisinde bulunduğu böyle bir dönem, devrimci proletarya hareketine ve tek tek proleter devrimcilere hangi görevleri yüklemektedir?

Bütün bir devrim süreci boyunca kavranılması ve hayata geçirilmesi gereken temel olgu , ulusal ve sosyal kurtuluşun ancak devrimle gerçekleşeceği devrimin ise ancak ve ancak geniş emekçi kitlelerinin eseri olacağıdır.

Devrimci proletarya hareketi, kitlelerle organik bağlarını güçlendirdiği ölçüde gelişebilir, sınıfın küçük bir azınlığına değil, sınıfın büyük bir çoğunluğuna, en geniş halk kitlelerine siyasi bakımdan önderlik yapabildiği kitlelerin her türlü ekonomik, demokratik ve siyasi eylemini , siyasi iktidar temel hedefi doğrultusunda kanalize ettiği ölçüde adına layık siyasi bir hareket olur.

Bu bakımdan bütün proleter devrimciler, sömürü ve zulüm düzenine karşı yönelen her türden siyasi ve sosyal muhalefetin en ön saflarında yer almalı, kitleler arasında fedakarca çalışmalı, en geniş kitlelerle birleşmelidir.

Kitlelerin gelişen mücadelesinin henüz egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarını tehdit edecek bir düzeye ulaşmadığı, kitleler arasında reformist-parlamentarist hayallerin yaygın olduğu, kitlelerin örgütsüz ve siyasi bakımdan öndersiz olduğu günümüz şartlarında, en geniş kitlelerle birleşme ve kitleler arasında fedakarca çalışma daha da önemli bir görev haline gelmiştir.

Ancak bu görevi yerine getirebilen bir siyasi hareket, kitleleri siyasi bakımdan eğitebilir ve örgütleyebilir. Kitleler arasında kök salmış reformist-parlamenterist hayallerle mücadele edebilir, ve en geniş kitleleri devrimci proletarya hareketinin kızıl bayrağı altında toplayabilir.

İçinde bulunduğumuz tarihi dönemde kavranılması gereken birinci halka budur.

En geniş kitlelerle birleşme görevinden ayrı düşünemiyeceğimiz proletaryanın siyasi bakımdan örgütlenmesi, proleter devrimciler arasında eylem platformunda oluşan birliğin, giderek siyasi bir birliğe dönüşmesi, proletarya partisinin oluşturulması bugün kavranılması gereken ikinci halkadır.

Bu iki görevi bir arada yürütebilen bir siyasi hareket, devrimci proletarya hareketi adını kullanmaya hak kazanabilir.

Ve devrimci proletarya hareketinin yükselttiği bayrak daha da kızıllaşacaktır.

NURHAK (31 MAYIS 1971)

Yenilgiyi zafere dönüştüreceğiz

31 Mayıs 1971 Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alpaslan Özdoğan yoldaşların 12 Mart'ın faşist cellatları tarafından katledildikleri gündür.

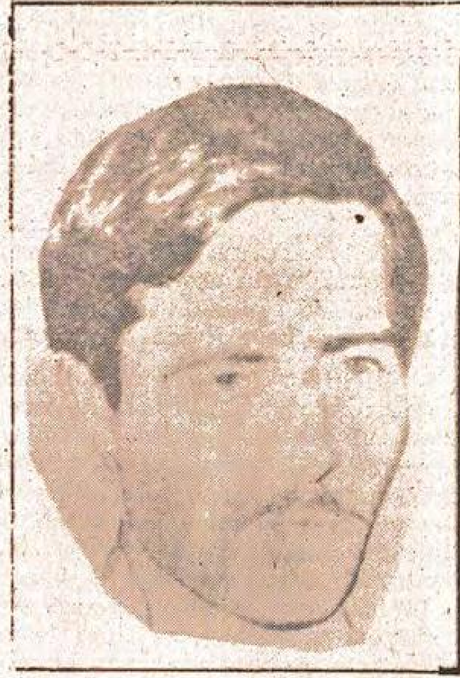
Devrimin ancak şiddet yoluyla gerçekleşeceğine inanan THKO savaşçıları, karlardaki eylemleri başlattıktan bir süre sonra Sinan, Kadir ve Alp'in de bulunduğu 7 kişilik bir grup Amerikan Kürecik üssünü vurmaya gittiler Adıyaman'ın Gölbaşı ilçesi İnekli köyü yakınlarında jandarmalar tarafından alçakça pusuya düşürülerek katledildiler. Onlar öldü, ama halkın zulme, sömürüye karşı nefreti ölmedi, aksine daha da arttı.

Türkiye halkı üç yoldaşımızı, üç devrim şehidini bağrına bastı, onların yürekli, kararlı mücadelelerinin üstüne yeni yeni zaferler ekledi, ekleyecek...

Üç yoldaşın şehit düştüğü Nurhak dağlarında şimdi onbinlerce kızıl gül açıyor. Kızıl devrim çiçekleri...

Üç yoldaş, halk düşmanlarına karşı yenilmez bir öfkeyle ve halka karşı sonsuz, engin bir sevgiyle, silaha sarıldılar. Onlar halkın gururu ve öfkesiydiler.

Onlar alev alev yanan bir devrim meşalesiydiler

SİNAN CEMGİL

Sinan Cemgil 1944 doğumludur. Sinan yoldaşın annesi ve babası ikinci paylaşım savaşı sırasında devrimci gençlik hareketinin en aktif militanları arasındaydı. Babası Adnan Cemgil sürekli olarak karşı-devrimcilerin saldırılarına hedef oluyordu. İşte Sinan yoldaş böyle bird devrimci ortamda yetişti iyi bir eğitim gördü. ODTÜ Mimarlık Fakültesine girdi. Üniversiteye girmesiyle birlikte devrimci hareketin aktif bir militanı oldu. Köy çalışmaları yapıyor, yürüyüşler, mitingler örgütlüyordu. O, aynı zamanda bilgisi, akıcı anlatımı ile iyi bir ajitatör ve propagandistti. Kitleleri etkiliyor, onları aydınlatıyordu. 1968'lerdeki toprak işgallerinin, grevlerin çoğuna katıldı. ODTÜ işgalini örgütleyerek ODTÜ'de demokratik hakların gerçekleşmesi için çalıştı.

Sonraları sürekli Deniz, Yusuf ve

De.sa.7.sü.8'de

ALPASLAN ÖZDOĞAN

İzmir'de bir fırıncının oğlu olan Alpaslan yoldaş ilk, orta ve lise öğrenimini İzmir'de tamamladı. Daha sonra Orta Doğu Teknik Üniversitesine gelen Alp, gençlik eylemlerinin ön saflarında aktif bir militan oldu. 1969 da Deniz ve Yusuf la birlikte El Fetih'e gitti. Burada Filistin halkının mücadelesine omuz verdi, Kısa zamanda El Fetih'li savaşçıların sevgi ve saygısını kazandı. 3-4 aylık bir eğitimden sonra İsrail'in işgal ettiği topraklara geçerek, İsrail üslerine karşı yapılan baskınlara katıldı. Çok iyi silah kullanıyordu. 1970 yılının başlarında diğer yoldaşları ile birlikte Türkiye'ye geçti. Bundan sonra THKO'nun bütün eylemlerinde görev aldı.

Daha sonra kır gerillasına katılan Alp yoldaş 31 Mayıs'ta Nurhak dağlarında can verdi.

Anısı önderimizdir!

KADİR MANGA

Kadir'in çocukluğu yoksulluk ve açlık içinde geçti. Babası tek atlı bir araba ile yük taşıyarak ailesini geçindiriyordu. Daha lise sıralarında sömürücülere zalimlere karşı nefret duymaya başlamıştı. Üniversite öğrenimine Erzurum Üniversitesinde başladı. 1968-69 sıralarında Kars ve Erzurum'da yapılan bütün devrimci eylemlerde o vardı.

Faşistler ona bir çok kez saldırdılar, birçok kez pusuya düşürüp dövdüler. Ama Kadir yoldaş yılmak bilmedi. Dev-Genç'in Erzurum yöneticisi ve en aktif militanıydı. Sürekli okuyor, düşüncelerini Erzurum'da yayınlanan devrimci bir gazetede yazıyordu. 1969 da Hüseyin, Yusuf ve Alp'le birlikte El Fetih'e gitti. Dönüşte bir ihbar üzerine yakalandı 8 ay Diyarbakır Cezaevinde yattı. Çıktıktan sonra kır gerillasına katıldı.

31 Mart'ta Gölbaşı çatışmasında halkı uğruna can verdi.

Anısı önderimizdir!

Dökülen kanların hesabını soracağız

İBRAHİM ÖZTAŞ'I ANIYORUZ

İbrahim Öztaş Yoldaş, 12 Mart faşist diktatörlüğünün eli kanlı katilleri tarafından 21 Mayıs 1971 günü İzmir'de katledildi.

İbrahim Yoldaş, 1950'de Şereflikoçhisar'ın Sarıhasanlı köyünde doğdu. İlkokulu doğduğu köyde okudu, orta öğrenimini İstanbul Vefa Lisesi'nde tamamladı. Bir yıl ODTÜ'de okuduktan sonra, İTÜ inşaat Fakültesine kaydoldu. İbrahim'in İTÜ'ye girdiği yıllar, üniversitede anti-demokratik uygulamaların yoğunlaştığı, faşist bir yönetmeliğin öğrenci kitlesine zorla kabul ettirilmeye çalışıldığı yıllardır. Bu yıllarda İbrahim Öztaş, yönetmenliğinin uygulanmak istediği birinci sınıf öğrencilerinin başlattığı direnişin başına geçti. Kısa zamanda geniş öğrenci kitlesinin sevgisini, geçici üniversite yönetiminin de düşmanlığını kazandı.

O'nun mücadelesi sadece üniversite gençliğinin

De.sa.7.sü.8'de

FEVZİ ASLANSOY

18 Mayıs 1976 günü Fevzi Yoldaş Hamamönü'nde faşistler tarafından pusuya düşürülerek kahpece öldürüldü. Faşistler Ankara Hacettepe Üniversitesindeki devrimci mücadeleye önderlik eden Fevzi yoldaşı öldürmek için fırsat kolluyorlardı. Onun kararlı, yılmaz mücadelesinden tedirgin oluyorlardı.

Fevzi yoldaş 18 Mayıs günü dersten çıktıktan sonra 15-20 faşistin kurduğu pusuya düşürüldü. Katillerin arasında sivil polisler de vardı. Atilla Murat Karaoğlu, Fahrettin Keleştimur ve Cem Yenişehiroğlu isimli faşist katillerin kurşunlarıyla öldürüldü.

Fevzi yoldaş bütün hayatını çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının kurtuluşuna adamış, proleter devrimci safların yılmaz bir savaşçısıydı. O, korku nedir bilmez, devrim için her türlü fedakarlığı yapmaya hazır bir devrimciydi. Fevzi bir kürt devrimciydi.

O, Ulusal Demokratik Halk Devrimi için savaştı ve yiğitçe can verdi.

Anısı önder olsun!

VURULMUŞUM
DAĞLARIN KUYTULUK BİR BOĞAZINDA
VAKİTLERDEN BİR SABAH NAMAZINDA
YATARIM
KANLI, UPUZUN...
VURULMUŞUM

DÜŞÜM, GECELERDEN KARA
BİR HAYRA YORANIM ÇIKMAZ
CANIM ALIRLAR ECELSİZ
SIĞDIRAMAM KİTAPLARA
ŞİFRE BUYURMUŞ BİR PAŞA
VURULMUŞUM HİÇ SORGUSUZ, YARGISIZ

KİVREM HALLARIMI AYNI BÖYLE YAZ
RİVAYET SANILIR BELKİ
GÜL MEMELER DEĞİL
DOMDOM KURŞUNU
PARAMPARÇA AĞZIMDAKI.....

NURHAK ÇATIŞMASI

31 MAYIS

Nurhak çatışması 3 yoldaşımızın ölümü ve bir yoldaşımızın da yaralanmasıyla sonuçlandı. Nurhak'da Sinan, Kadir ve Alp'le omuz omuza çarpışan, faşist kurşunlarla yaralanan ve o günden bu yana ömür boyu hapis cezasıyla Niğde Cezaevinde bulunan Mustafa Yalçıner'in 31 Mayıs'ı anlatan yazısını geçen sene yayınlamıştık. Ama 71'leri yaşamayan, o günler hakkında etraflı bilgisi olmayanları aydınlatmak amacıyla bu yazıyı bir kez daha yayınlıyoruz.

Ayın 31'i Mayıs güneşinin ilk işikları yükselmiş. Henüz uyumamış iki kişi tepeden aşağı doğru ateş ederek koşuyorlar. Güneşin yakıcı ışıklarının uyandıramadığı yorgunluk, açlık ve susuzluktan sızıp uyumuş dörk kişi de silah sesleriyle uyanıyorlar. Yamaçta oldukça sık meşeliğin içinde altı silahlı savaşçı bir araya geliyorlar.

Tepeden aşağı koşup gelenler Sinan ve Kadir yoldaşlardır. Tepeye nöbet tutmaya tırmanmışlardı. Üç kişi gitmişlerdi nöbet yerine doğru. Üçüncü yoldaş keşif yapacaktı, silahsızdı ve önden gidiyordu. Jandarmalar ilk karşılaşmada yakalıyorlar onu. Böylece yedi kişilik grup ilk anda altıya eksilmiş oluyor.

Silah seslerine insan sesleri de karışmış. Bir tanesi berrakça seçiliyor: Sinan'ın gür ve kalın sesi. Askerlerin teslim ol çağrısına cevap veriyor: "Teslim olun sizi vurmak istemiyoruz". Askerlere, onların da halk çocukları olduklarını, silahlarını bize değil başkalarına çevirmeleri gerektiğini davamızın haklılığını anlatıyor. Öldürmeye atmıyor Sinan, askerleri ikna etmeye uğraşıyor. Elinde çok iyi bir makinalı tüfek var. Tarasa bir teki sağ kalmayacak askerlerin. Ve Sinan jandarmalarla tepede ilk karşılaştıklarında bu şansı yakalıyor. Tarasa tepeyi de ele geçireceğiz. Ama Sinan aşırı denecek kadar insancıl ve davasının da o kadar haklı olduğuna inanıyor ki halk çocuklarının da ikna olmaması diye bir şey düşünemiyor. Ve askerlerin başlarının üstünü tarıyor, ayaklarının dibine ateş açıyor.

Sonuçta, tepeyi ele geçirme, duruma hakim olma ve izimizi kaybettirme şansımız büyük ölçüde yok oluyor. Yamaçta altı kişi buluştuktan sonra karşılıklı "teslim ol" çağrıları yavaş yavaş kesiliyor, yerini cehennemi bir çatışma alıyor. Artık ikna çabaları sona ermiş durumda, herkes vurmaya atıyor. Ama durumumuz pek elverişsiz, bundan sonra Kurtulmak için hemen hemen mücize gerekiyor. Jandarma tepeden mevzilenmiş, biz yamaçta meşelikteyiz. Hareket etmezsek onlarda bizi vuramayacaklar. Ama kaçıp kurtulmak zorundayız. Kalamayız orada. Az sonra takviye alacak askerler; çemberi daraltacaklar, helikopterler gelecek vs... Şu yolla veya bu yolla ama muhakkak çatışma yerini ve bölgeyi terk etmemiz gerekiyor. Bu yüzden mevzilenip çatışmayı kabul etmiyoruz. Her gece önceden olduğu gibi bir gece öncede her hangi bir tehlike anında kaçış istikameti olarak tesbit ettiğimiz tarafa doğru çekilmeye çalışıyoruz.

Ama pek elverişsiz durum. Sinan yoldaş daha baştan tepeden aşağı doğru koşarken topallıyordu. Belindeki kütüklüğün üzerinden bacağına bir kurşun çarpmış, Kurşun girmemiş bacağına, sadece sekme tesiri ama sekiyor Sinan. Tam düzenlenmeye ve geri çekilmeye çalışırken ilk kurşun yarasını Alpaslan alıyor. Onun da bir şeyi yok, boynunu sıyırıp gidiyor kurşun. Yine bu sırada iki yoldaş ağır bir patlayıcı madde torbasını taşımaya çalışırken kopuyor gruptan. Onlarla aramıza bizi çembere almaya çalışan askerler giriyor.

Dört kişi, Sinan, Alpaslan, Kadir yoldaşlar ve ben, birbirimizi koruyarak geceden tesbit ettiğimiz yöne doğru çekiliyoruz. Üçümüz koruma ateşi açıyor, birimiz geriliyoruz. Çok yavaş ilerliyoruz. Ayağa kalkıp koşamıyoruz, bir yandan oldukça seyrek olmak üzere üç yandan ateş ediliyor üzerimize, hem de önceki günlerin yorgunluğu, açlığı ve uykusuzluktan mecalsiziz.

Açlık; hemen hemen dağdaki bütün yaşantımızda yakamızı bırakmamıştı. Son olarak ise üç gündür bir dürüm ekmekle duruyorduk. Yorgunluk; ondan da pek kurtulamıyorduk. Enerji sağlayacak beslenmemiz yetersiz olduğundan yorgünluk zaten kaçınılmazdı. Üstelik üç gündür bir buluşmaya yetişmek için uğraşıyorduk, yürüme yerine neredeyse koşmuştuk. Hele bir gece önceki Göksu'yu geçme uğraşımız ve yürüdüğümüz çok engebeli, inişli çıkışlı ve kaygan arazi bütün enerjimizi götürmüştü. Uykusuzluk; genel olarak pek mesele olmaz dağda. Tertemiz havada 3-4 saatlik uyku rahat rahat yeter insana. Fakat son günlerde bu kadar bile uyumaya fırsat bulamadığımız için bitkiniz iyice.

Çatışarak, birbirimizi koruyarak geri çekilişimiz gittikçe daha yavaşlıyor. Çömelerek ya da sürünerek yol alıyoruz. Karşılıklı ateş de alabildiğine şiddetleniyor. Denge gittikçe aleyhimize dönüyor. Tepeyi ellerinde tutan askerler tepenin arkasından bize görünmeden, yürüyerek, koşarak rahatlıkla ve istedikleri gibi yer değiştirerek durumlarını kuvvetlendiriyorlar. Sıkça meşeliği siperlenerek tepenin ardından sadece kafalarını çıkarıp ateş ettiklerinden onları göremiyoruz da. Ama onlar bizi görüyor. Hareket halindeyiz, son derece tehlikeli hale gelen çatışma alanından sıyrılmaya çalışıyoruz. Hepimiz oldukça nişancı sayılırız, hele Alpaslan yoldaş hemen hemen hiç sektirmez. Buna rağmen hiç isabet kaydedemiyoruz. Hedef görmüyoruz.

Sabah tan attıktan sonra da yürümeye devam etmiştik. Tedbirsiz davranarak bir müddet bir köy yolundan yürümüştük. Bu arada iki kişi görmüştü bizi. Yetişmemiz gereken bir randevumuz ve yapılacak işlerimiz vardı. Acele idi işimiz. Tedbiri büyük ölçüde elden bırakmıştık ve gücümüzün son kırıntısına kadar zorluyorduk kendimizi. Bazı arkadaşların bitkinlikten yürürken uyuklamasına yol açan bu aşırı zorlayıştan aniden vaz geçtik. Şaşırdık, sinirlendik; yoluna girdiğini düşündüğümüz planlarımız altüst oldu; Önümüze birden koca Gölbaşı Ovası çıkmıştı. Şimdiye kadar dağda hep haritaya bakarak yol bulmuş ve yürümüştük. Oldukça yeterli haritalarımız vardı. Ama sanırım iki gün öncesi, körlemesine gitmeye başlamıştık. Gündüz yüksek bir tepeden keşif yapmakla yetinmiştik. Elimizdeki haritaların gösterdiği bölgelerin dışına çıkmıştık. Çünkü, eskiden bulunduğumuz bölgeyi haritadan bilirdik. Artık hiç bilmiyorduk. Hiç tanıdığımız, bildiğimiz de yoktu. Uzun sözün kısası balıklar suda yüzmüyordu. tam manasıyla karaya vurmuştu. Yer yurt bilmiyorduk. Karnımızı doyurmamıza elverecek, yol iz bilmemizi sağlayacak, bizi askerlerin faaliyetlerinden haberdar edecek hiç bir ilişkimiz bulunmuyordu. Tersine bir çok pınar ve akarsuyun bulunması muhakkak olan koca arazide, su bulamamıştık ve bizi görenlerden bir yurttaşın köyde bahsetmesiyle köy muhtarı jandarmaya ihbar etmişti bizi.

Sonuçta ovayla karşılaşınca, "şans"ımıza küfrederek ve sinirli sinirli söylenerek bozularak ön yüzüne, köyün kurulu olduğu tepenin, arka yüzüne doğru tırmanmaya koyulduk. Böyle durumlarda her seferinde zirveye kadar tırmanır ve muhtemel bir tehlikeye karşı emniyetimizi sağlarken, bitkinlikten bu sefer yamaçta konakladık. Bir kaçımız durumu tartışırken diğerleri uyuklamıştı bile. Yarım saate varmayan tartışma sonuçlanıp Sinan, Kadir ve diğer bir yoldaş nöbet ve keşif için tepeye tırmanirken herkes uyumuştu, artık. Aynı sıralarda ise köydeki telefondan Gölbaşı'na telefon eden muhtarın ihbarı üzerine hemen jandarma yola çıkmış. Tahminen Sinan'la Kadir tepenin arka yüzünden tırmanırken onlar ön yüzden tırmanıyorlardı.

Çatışma bir saattir devam etiyor. Jandarma takviye alıyor ve ateşi gittikçe yoğunlaştırıyor. Biz cephanemizi idareli kullanmaya çalışıyoruz.

Ve son gelip çatıyor: Tepenin ardından dolaşıp çekilme yönümüzü kesen ve bir müddettir kendilerine yaklaşmamızı bekleyen jandarmalar da, başalarında başçavuş, ateşe başlıyorlar. Bu bizim sonumuz. Şimdi tam olarak sarılmış durumdayız. Bir yanı biraz gevşek sargının ama o tarafta açıklık arazi. Yine de yapılması gerekeni, çemberi o yönden kırma ve sıyrılma çabasını gösteremiyoruz. Bitkiniz. Açıklık araziye yönelmeyi de göze alamıyoruz. o da son şansımızdı. Az sonra o şans da kalmıyor, çember kapanıyor.

De.sa.7.sü.3'de

HALKIN KURTULUŞU